

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА

ПРОЗА
2010

АЛМАНАХ

**Алманах „Нова българска литература
Проза 2010“**

Copyright © 2010 Фондация „Буквите“

© Издател Фондация „Буквите“

ISBN 978-954-9375-91-6

ИЗГУБЕН

Сиви облаци покриваха цялото небе и само едно светло петно най-горе на небосвода под-сказваше, че слънцето все още се бори срещу студа с импотентните си зимни лъчи. Въпреки че бе по-топло от предните дни, температурата и днес беше отрицателна и повеите на вятъра разтреперваха малцината подсмърчащи пешеходци, решили все пак да се отделят от уюта на топлите си жилища в неделя. Малките улички бяха почти пуси, но пред паркингите на супермаркетите имаше по няколко спрели коли, а младите момичета обикаляха центъра с най-добрите си приятелки, за да се разходят по магазините или да си побъбрят над чаша горещ шоколад в някое кафене.

Мария не обичаше снега. Не толкова самия сняг, когато още беше такъв, а калта и кишата, в която се превръщаше след няколко дни. Ходеше възможно най-далече от улицата, защото преминаващите коли хвърляха пръски на повече от метър навътре по тротоара.

На кръстовището пред нея стоеше циганка и оглеждаше минувачите. Мария не обичаше и циганите. Опита се да я заобиколи от възможно

най-далече, но циганката спря поглед на нея и срещата беше неизбежна.

— Ей како, чеки малко да ти покажем нещо – тръгна тя с нея. – Жи-си-ем тебе ли ти?

Мария продължи със забързана крачка, без да ѝ обръща внимание, но нахалната циганка изглежда нямаше да я остави на мира и продължаваше да върви подире ѝ.

— Не ми трябва, имам си – спря се и ѝ отвърна.

— Мож' за подарък да го 'земеш. Батко, каква имаш ли? Гаджелък? Евтино ша ти го дам, како, а е много 'убав тилифон. Има и апаратче. Ей на, виж го.

Телефонът беше Nokia, вероятно нов модел, с голям дисплей. Имаше камера и изглеждаше запазен. Мария осъзнаваше, че е краден, но я поблазни мисълта, че може да го вземе много по-евтино, отколкото от магазин.

— За сто лева ти го давам, како. – каза циганката, забелязала капчицата интерес в очите на момичето.

— Нямам сто лева. – отвърна Мария. Наистина нямаше.

— А колко имаш? – попита циганката.

* * *

Прехраната си Радко изкарваше от ра-

тайстване на село. Хората го търсеха да ходи овчар, да помага при коляне и ако има нещо да се носи, товари или разтоварва – Радко циганчето беше човекът. Още преди четири години батко му, Серго, замина за Италия да работи коняр, заедно с жена си Роза, която пък се хвана детегледачка. Взеха със себе си и челядта. Преди да замине обаче, батко му го научи на гъбарство и почнеха ли дъждовете, Радко изкарваше много добри пари от продажбата на гъби и почти винаги успяваше да задели достатъчно, за да изкарат зимата със Звезда и децата. Тази година обаче беше гладна, а зимата – още по-гладна. Кризата беше стиснала българите за гушите и им се свидеше да плащат – и за гъби, и за работа. Така Радко бе принуден да краде.

Понеже не беше ербап като други, страх го беше да краде в града, та обикаляше по вили и горски къщи и от там свиваше каквото намери. През деня се разхождаше и оглеждаше, за да набележи къде какво има да се задигне, има ли хора или не, има ли кучета. Вечер разбиваше по няколко от набелязаните места, събираше каквото може набързо и се прибираше на село с „Лада“-та. Неделите подбираха нещата, дето не им трябват, и Звезда отиваше да ги продава или в Стара Загора, или в Пловдив.

За тази нощ успя да избере само две вили. Вратата на първата се оказа много здрава, а на

прозорците имаше решетки. Радко ги напъва половин час с метален лост, понакриви ги малко, но не успя да влезе. Понеже имаше и други къщи наблизо и през деня видя хора в тях, се отказа и тръгна към втората вила. Тя беше поотделена, поне на няколкостотин метра нагоре по горска пътека. Имаше и коларски път до нея, но не беше разчистен. Когато пое по пътеката, забеляза, че сякаш има и други стъпки натам, освен неговите. Въпреки това не му се искаше да се прибира с празни ръце и реши да види какво е положението. Къщата беше тъмна и ако имаше някой в нея, вероятно отдавна спеше. Прескочи през вратничката на двора, колкото може по-тихо. Около къщата имаше съвсем пресни следи от човешки стъпки. Радко предположи, че някой може да е бил тук през деня и да си е тръгнал, защото беше тъмно и, не излизаше дим от комина. Отиде до навеса за инструменти, но на вратата имаше катинар. Върна се до входната врата и леко натисна дръжката. Беше заключена. Напъна я няколко пъти, блъсна я с рамо, ритна я, но не успя да я отвори. Ненадейно погледът му бе привлечен от нещо в снега пред прозореца, нещо малко, черно и лъскаво. Приблужи се и надникна само за миг вътре в стаята, преди да се наведе да го вземе.

* * *

Бяха изминали четиринадесет години, от- както Георги наследи горската къща на Пани- ците от баща си. Лятото обичаше да ходи там с жена си, а понякога идваха и децата със семей- ствата си, за да потичат внучетата малко сред природата и да подишат чист въздух. Зимата обаче ставаше много студено, все пак си беше планина и, понеже изолацията не беше добра, не ставаше да се ношува. Затова не би отишъл натам в никой случай, ако не му се беше оба- дил Иван Ряхов от съседната къща, за да му каже, че са видели циганин да се мотае натам през деня.

Всяка зима я разбиваха. Крадяха какво ли не – задигнаха старата черга, гоблените от май- ка му, посудата, кранчетата на мивките и дори водомера. Само цигани бяха това... Да се хванат да работят, повече пари ще изкарат. Ама ей на – такава им е семката, крадлива. И въпреки че не задигаха кой знае какво, големи пакости му правеха – счупени прозорци, изкъртени врати, а за новия водомер ВиК-то му взеха петдесет и шест лева.

Без да му мисли много, Гошо взе бухалката от гардероба и духалката да се топли, обясни набързо положението на жена си и въпреки протестите ѝ, потегли с колата. Не я качи до ви- лата, защото пътят не беше разчистен. Освен това искаше да хване крадците, а не само да

ги изплаши. Изплаши ли ги – ще се върнат на следващата вечер, когато го няма и напук ще направят още по-голяма мизерия.

Пусна духалката да пречупи въздуха и я остави на тих режим. Навън се смрачаваше. Седна на едно от пластмасовите столчета, които купиха на пролет и зачака на тъмно до вратата. Неусетно задряма.

Събуди се през нощта от шум на двора. Нямаше представа колко часа са минали. Някой сновеше отвън. Обикаляше из двора. Гошо надникна през прозореца. Крадецът носеше шапка и маска на лицето, та само очите му се виждаха. Видя го как се приближава и се скри. На вратата се почука. Тишина. Крадецът сякаш изграчи нещо, изкашля се и затропа по вратата, сякаш искаше да я разбие.

Сърцето на Георги се сви, понеже беше сложил само райбера, иначе беше отключено. С ръцете си стискаше бухалката, а всичко все още му беше като насън, въпреки че адреналинът се беше влял във вените му, а може би точно заради това. За щастие, престъпникът се отказа и тръгна към прозореца. Гошо тихо отмести райбера, без да пуска бухалката с другата си ръка, отвори вратата и рязко се втурна навън. Крадецът точно надничаше през прозореца, вдигна ръка във въл опит да се предпази, но бухалката мина през нея като през вейка и се

стовари върху главата му.

Георги се готвеше да нанесе следващия си удар, но човекът се строполи на земята и не помръдна повече. "Господи, убих го!" - помисли си той. - "Не исках, Бог ми е свидетел, не исках да го удриям в главата!" Едновременно го заляха чувства на гняв и паника.

— Какво правиш да крадеш в чужди имоти, а? Престъпник! Крадец! – развика се на безжизненото тяло.

Приведе се над него, за да му провери пулса. Вдигна маската леко, така че да напипа вратата. Не усети пулс. Шапката и маската се бяха пропили с кръв. За момент се зачуди дали да не се обади на „Бърза помощ“, но бързо избисти тази мисъл от главата си, вдигна тялото изпод мишниците и тръгна, така заднешком с него, да го носи към гората. Пред прозореца остана да лежи нещо малко, черно и лъскаво.

* * *

GSM-ът засвири „Cemetery Gates“ на „Pantera“, в началото тихо, а после все по-силно. Миро го напсува тихичко, протегна сънено ръка, взе го и изключи алармата. Остана още малко в леглото, без да затваря очи, после се надигна и седна.

— Защо отиваш? – попита го тя сънено.

— Точно в момента не мога да ти отговоря.

За да се изправа срещу природата. За да ми е гадно.

— Ти не си човек – тя се обърна на другата страна и подви юргана. – Пази се.

— Ще се пазя, Коте.

Той облече набързо термобельото, термочорапите и пуловера. Скиорските панталони обу на голо, те топлеха достатъчно. Раницата му беше приготвена от вечерта. Погледна момичето за последно, за да запомни защо е важно да се върне невредим и тръгна надолу. Свилен вече беше в малката кухничка и топлеше голяма тенджера вода за чай, за да напълнят термосите. Направиха си по няколко сандвича и тръгнаха. Навън валеше приятен пухкав сняг на парцали и беше натрупало доста. Супер. Нужна им беше само една от трите коли, защото останалите от компанията все още спяха сладко на топло в къщата за гости. Щяха да пропуснат прехода и да ги чакат в Априлци за яко запиване вечерта. Двамата решиха да тръгнат с „Пасат“-а, Свилен го запали, за да загрее, почисти прозорците от снега и потеглиха. Излязоха от града и продължиха покрай река Видима до края на пътя, откъдето ги очакваше, според плана, двучасов преход до хижа Плевен.

— Девет без петнадесет – отбеляза Миро за клипчето, което правеше с GSM-а си.

Беше му подарък за рождения ден от Котето,

правеше добри снимки и имаше GPS. Преди да тръгнат със Свилен, качиха track на маршрута Априлци – х. Плевен – Ботев. Засне околността и спътника си, докато си подреждаше раницата и си слагаше гети, ръкавици и шапка. Обичаше да документира целите преходи.

Снегът в началото не беше дълбок, но въпреки това преходът ги озори, може би защото сбъркаха пътя. Според следата на GPS-а трябваше да се движат вдясно от реката и за това не я пресякоха там, където им се стори, че продължава пътеката. Чак после съобразиха, че това е друга, по-малка река, която не е отбелязана на тази карта. Загубиха много време и сили и докато стигнат до горе. Спряха се на равното да си починат за пет минути, без да влизат в хижата. След това продължиха уверени към върха. Малко преди да стигнат края на гората, се разминаха с човек и песа му, който щастливо подскачаше наоколо в снега.

— Добър ден, момчета – поздрави ги.

— Добър ден. – отвърнаха – От Ботев ли идвате?

Мъжът ги погледна учудено и леко навъсено.

— Не, тука в Плевен съм, излязох да се поразходя. Вие да не сте тръгнали натам?

— Ами, да. Има ли много? – попита Миро.

— Късно е вече за Ботев, момчета. По-добре се връщайте.

— Ами добре. Ще повървим още малко и сигурно ще се прибираме.

Човекът продължи надолу по склона, а те – нагоре по зимната маркировка. Снегът ставаше все по-дълбок, пъртина нямаше, а снежната мъгла така ограничаваше видимостта им, че едва виждаха жалоните. Скоро достигнаха до стръмен баир. Тук снегът беше плитък поради наклона, а отдолу му имаше гладък лед. Добре че имаше въже, иначе изкачването щеше да е непосилно за тях. И двамата нямаха котки и бавно пъплеха нагоре по металното въже, боксуваха по леда и се дърпаха на ръце. Катериха се, докато не излязоха от снежната мъгла. Отсреща се виждаха кулите на Ботев. Над себе си пък видяха слънцето, за първи път от началото на прехода.

— Миро, `айде да се връщаме – каза Свилен, докато хапваха сандвичи.

— Луд ли си, на 2100 метра сме, виж GPS-а. Ботев е на 2300.

— Става късно, минава два. Измръзнах вече, а ще падне още температурата. И краката ме болят.

Температурата не беше проблем за Миро. Той беше с дебело кожено яке – цяла шуба. Вярно че тежеше повече, но нямаше сега пари да допълни екипировката си с леко планинарско яке, а това топлеше даже повече.

— Ако искаш, тръгвай. Аз продължавам.

Поспориха малко, след което Свилен обиден тръгна наобратно. Миро продължи нагоре. Снежната мъгла се върна с пълна сила, а снеговалежът се засили. Въпреки че беше с маска, ледените късчета шибаха болезнено лицето му и го принуждаваха да мижи. Трябваше да си вземе и очила. Наистина стана по-студено. От известно време пътят слизаше, а скоро нямаше да може да разчита на GPS-а, тъй като почти нямаше батерия на телефона. Спря да прави снимки. Реши че ако не стигне до половин час, ще се върне. Още преди той да е изтекъл обаче, Миро изгуби жалоните и се залута. Вятърът се беше засилил и, когато свали ръкавицата си, за да погледне пак GSM-а, ръката му измръзна дотолкова, че после едва си я сложи. Не успя да разбере нищо и го напъха обратно в джоба на палтото.

Луташе се дълго, но не успя да намери пътя и загуби ориентация – откъде беше дошъл, къде е Ботев, къде са жалоните, въобще всичко. Почувства се адски самотен и безсилен на това безлюдно и неприветливо място. Искаше да се разплаче, но очите му бяха замръзнали, а и едва ли щеше да помогне особено. Накрая избра една посока и тръгна. Вятърът бучеше в ушите му, а противният сняг продължаваше да се сипе, не отвесно, а настрани. Гледаше да се движи на-

долу, да слезе от планината, където и да е. На няколко места стигна до непроходими пропасти и стръмнини и обикаляше доста, докато намери път надолу. Краката му бяха замръзнали и преуморени, но знаеше, че не трябва да спира. Вървя часове, вече не знаеше и колко, защото телефонът му се изключи. Така или иначе нямаше обхват. Когато започна да се отчайва и мислеше просто да спре и да заспи някъде, достигна гористата част на планината и дори намери маркировка и пътека. Какъв късмет! Някъде вдясно от него долу шумолеше река.

Надеждата вля нови сили в изтерзаните му мускули и той тръгна окрилен през гората. Щеше да оживее. Захвърли раницата си, защото в нея вече нямаше нищо полезно, а нямаше и сили за излишен товар. Парите, които беше похарчил за нея и дрънкулките вътре, в момента не значеха нищо. Вървя още няколко часа, като гледаше да не губи пътеката. Тук беше завет, видимостта беше добра и снегът не беше толкова дълбок. По пътя мина покрай няколко чешми и, въпреки че водата беше ледена, отпи от нея няколко малки глътки. Премръзналото гърло го болеше силно, но водата му беше нужна, за да продължи да върви.

Когато съзря къщата, знаеше, че ще ношува в нея, независимо дали има някой. Просто имаше нужда да се стопли някъде, да затвори очи

за момент. Прескочи със сетни сили оградата и тръгна към вратата. Около къщата имаше позатрупани следи от човешки стъпки. Почука. Нямаше никой. Опита се да погледне през прозорчето, но вътре беше много тъмно и не се виждаше никой.

— Има ли някой? – изграчи. В устата му имаше вкус на кръв. Нямаше сили да вика.

От комина не излизаше дим и Миро реши, че, ако е имало някой, то е било през деня. Огледа се за нещо да разбие прозореца и видя камара с дърва, струпана до къщата. Тръгна към нея, но реши да пробва пак на вратата. Почука.

— Има ли някой вътре? – каза едва, изчака няколко секунди и заблъска вратата с юмруци.

Отиде до прозореца и погледна пак.

ФЕНОМЕН

Летейки с шеметна скорост, корабът на пришълците стремително се врязва в турбулентните облаци космически прах, реещи в периферията на спиралната галактика. Бордовата електроника веднага отчете рязкото покачване на плътността и разтревожена не на шега, сигнализира аварийно за внезапната поява на рояк от плазмени тела, а именно – квазери, пулсари и прочие светила. Обвити в горещо първично вещество, те представлявали по същество потенциална заплаха за пластични деформации при подобногo рода безразсъдно плаване. Но пилотът на сребристия болид упорито продължи да държи курса си праволинеен, запазвайки неизменни изначалните параметри на движение. Всеки разумен дроид би останал с впечатление, че онзи там, неразумният, май вече не изпитва интерес към настоящото материално измерение. Поне седящият редом в апарата аргонавт активираше колосално количество мозъчно-аналитични сокове точно в тази конкретна насока...

— ...А задачата е следната – разказваше Клуг, небрежно обгърнал с пипала сферичния

лост на щурвала, при което обаче успяваше някак, непонятно как, да варира на зиг-заг между скалните отломъци на ненадейно връхлетелия ги астероиден поток. — От нас, колега, се изисква да проведем операция по бегла сепарация на произволно подбрани хуманоиди от фиксираната земна нация, да се приближим до едного от тях на оптимална огнева дистанция и дискретно да го секвестираме за научните нужди на нашата цивилизация. Ясно?

— Да — кимна Клей с антенките-рогца, ала веднага прехапа смукалца в своята фуниевидна паст, бидейки съзрял в илюминатора пред себе си поредната фрапираща опасност.

Сетне, щом последната отмина, той облекчено отпусна дихателните си пружини, изпусна отработена пара през порите и се впусна мислено да благославя Властелина на просторите, своевременно отместил встрани двете полярни звезди. А накрая угрижено рече на глас:

— Ако изобщо пристигнем на адреса, упоменат от Вас.

— Какво Ви притеснява, уважаеми? — засегна се Клуг.

Аргонавтът посочи скоростомера в ответ, чиято стрелка вече не отчиташе скалярно стойността, а бе започнала налудничаво в кръг да се върти, игнорирайки всякакви лимити на физичните величини.

— Дреболия – махна с пипала пилотът. – Явно уредът е излязъл от строя. В инвентарния отсек разполагам с няколко резервни броя и при първа възможност сервизният техник ще го смени.

— Но ние нямаме техник на борда – възрази Клей.

— Уви – тъжно се съгласи Клуг и неохотно добави: – Вижте, колега, понастоящем тъдява се наблюдават толкова много неизправности, а соваката е градена тъй тясна и ограничена, щото в нея едва ли ще влязат всички специалисти, нужни нам за нормалното протичане на предприетото плаване.

Аргонавтът ококори визуалния анализатор. По понятни причини. Ала не счете за уместно да внася коментар. Само разтегна диафрагмата в тежка въздишка, проклинайки наум все инспекции по безопасност, контролиращи техническото състояние на космическите апарати.

Миг по-късно обаче той отново бе принуден да присвие клепача в очакване на апокалиптичен удар, придружаващ контакта, когато летяща чиния пресича траекторията на движение на гореща плазмена сфера. И отново се зае да трие избилата по челото слуз, щом огненото тяло, все така внезапно, изчезна от полезрението и безвъзвратно се разтвори нейде далеч назад във времето съобразно теоремата, че настоящето е мимолетен щрих от вечността.

— Комета? – попита Клей.

— Да - отговори Клуг. - Кометата Халей.

— Трябваше ли да се доближаваме до нея?

— Защо? Какъв е проблемът?

— Вселената е необятна – разпери пипала аргонавтът. – Навярно би могло да се разчертае и по-безопасен фарватер?

— Би могло – кимна с антенките-рогца пилотът. – Ако мисията ни не беше спешна. Но сега се налага да бързам, колега.

Клей прехапа смукалца. В гилдията по всеобща заетост го увериха, че операцията е рутинна и никой нищичко не спомена за гасене на пожар. Или за спасяването на света. Освен в хонорара, разбира се.

Обзет от смътни предчувствия, аргонавтът потърси в архивите на инплантирания информационен носител нужната инструкция, зареди съдържанието на документа в оперативната памет на своя протонен интелект и пристъпи към повторен прочит на всички точки и алинеи, канонизиращи правилата за поведение на дроиди пето поколение при силово сношение с алтернативни форми на живот. За разлика от седящия редом самонадеян щурман, който явно бъркаше понятието вселенна навигация с нейния виртуален тренажорен вариант и в момента се мъчеше да поразии огромна газова планета със самопожертвователен таран, Клей

не разполагаше с богат опит в процеса по секвестиране. Дори напротив, макар и пребродил плеяда космически простори, в конкретната област той беше дилетант. Днес за първи път му се налагаше да участва в такава експедиция. И за първи път му предстоеше лов на органични единици, а присъщите нему сфери на изява не включваха подобно рода контакт. Затова сега тъй жадно поглъщаше знания. Относно земните създания.

Нещо повече. Притежавайки завидни лингвистични способности, предвидливо запрограмирани от Твореца още в най-ранното детство и надеждно в интелекта заложени и, използвайки рационално отредения за полета кратък интервал от време, включващ едва няколко минути свръхсветлинно ускорение, аргонавтът усвои както езика на двуногите примати, така и дузината говорни производни, обозначени с гриф "локални наречия и диалектни форми". Оставаха неведоми единствено мотивите, подтикнали Висшестоящата инстанция да възложи на екипажа задача, привидно лишена от смисъл. И любопитството скоро надделя. Клей дезактивира паметта, отвори око и попита:

— А защо хуманоид от тази нация?

— Така повелява началството – отсеке Клуг.

— Но с оглед наличните данни на тази планета съжителстват и много други обособени

общности – настоя аргонавтът. - Нима за науката те не представляват също интерес?

— Представляват.

— Не виждам логиката! – възкликна Клей.
– В раздел девети от инструкцията жълто на черно пише, че лабораториите са претърпани с екземпляри от въпросния биологичен вид! А ние преполовихме цялата Вселена с нелепото поръчение броя им да умножим!

Цитираният от аргонавта логистичен казус определено затрудни пилота в търсенето на достоен вербален отпор.

— Малцина са в състояние да прозрят необозримото – след кратка пауза философски произнесе Клуг. – Как да Ви обясня. Най-общо казано нашите психоаналитици са открили тревожен феномен в мисловната дейност на тези примати и искат статистически да моделират, дали явлението не носи масов характер. А за изследванията се нуждаят от допълнително количество органичен материал.

— Що за феномен?

— Нямам представа. Същото попитах магистратите. Те бегло споменаха за някаква странна енцефална недостатъчност, редуцирала понятието "психология на обществото" ниско до нивото "психология на личността"... Впрочем, ето я планетата Земя.

Изненадан, Клей рязко наклони напред гла-

ва и лепна визуалния анализатор върху гладката повърхност на панорамния илюминатор. Но не от вълнение. Той просто бе принуден да фиксира визира в указаното направление, защото пилотът ненадейно реши да убива скоростта. И тъй както си съзерцаваше ширещата се отвън тъма, аргонавтът забеляза малка синя точка в необятната далечина. Нищо по-конкретно обаче не успя да различи, понеже обектът мигом толкова впечатляващи размери придоби, че дроидът инстинктивно отскочи назад, силно наплашен от назряващата виртуална опасност планетата да нахълта в отсека за управление на летящата чиния, инак нищожна по сравнение. А емитерите на протонния му интелект веднага генерираха твърдото убеждение, че за следващия курс работодателят солидно ще надбавя вредните...

— Навлязохме в атмосферата – констатира Клей, наблюдавайки показанията на приборите, отчитащи активирането на защитното инертно поле.

— Съвършено вярно - кимна Клуг и звучно изхвърли от устната кухина насъбралия се там вътрешен секрет. - Навлизането в кислородна атмосфера е твърде неприятно събитие. Повечето щурмани акостираат тук по спирална траектория, изпитвайки панически ужас от обичайния тъдява процес на окисление. Така корпусът на апарата не прегрява над лимитната стойност

от хиляда термовата и не се усеща температурният удар при преминаването на критичната бариера между пълния вакуум и гъстата флуидна материя.

— Това ли е обичайната практика? – попита аргонавтът.

— Да.

— Ала Вие не се придържате към нея?

— Не. Атакувам директно по вертикалния вектор.

— Защото винаги действате необичайно?

— Защото иначе губя ценно време излишно дълго да обикалям край обекта, да ругая от досада и напрегнато да се вирам в монотонната зелена картина под кила, терзаейки разума с логичната въпросителна къде всъщност трябва да кацна.

— Нима такъв подход не е рискован? – усъмни се Клей, трескаво дирейки в паметта резидентния файл, превръщащ в конкретни числа евентуалните поражения при челен сблъсък между две тела.

— Колега, имайте ми доверие...

Честно казано, колегата хич му нямаше доверие. И тези имагинерни опасения внезапно се сдобиха с реално потвърждение, когато пилотът рязко натисна спирачния лост, в резултат на което горкият аргонавт неволно си опресни познанията по вселенна навигация, прочитайки

от болезнена близост всички надписи по терминала, а в отсека всуе се задействаха всички налични обезопасяващи средства – гравитационни полета, газови възглавници и противопожарни концентроструйни пенонагнетатели. Те, последните, се оказаха поразително ефективни при псевдоаварийна ситуация.

— Пристигнахме – тържествено оповести Клуг.

— Забелязах – макар и мокър от главата до петите, сухо отговори Клей и, плюейки синтетично вещество, инжектирано от огнеборните системи в непонятни за здравия разум мащаби, саркастично добави: - Салют, примати!... Пфу... Ние тайно долетяхме... Пфу... С гръм и трясък.

— Навярно в термичните датчици пак е паднал космически пясък – рече гузно пилотът в свое оправдание. – Частиците са толкоз фини, че циклоните не ги филтрират и електрониката ми съвсем се скапа. Ала не бива да се притеснявате. Диагностикът всичко ще оправи.

— Кога?

— Веднага... щом се приберем обратно в базата.

— Дали съществува такава вероятност? – вяло попита аргонавтът. – Аз лично съм настроен скептично. Проблемите се трупат, повредите валят и очаквам скоро корабът да се разпадне. Пък и изпитвам сериозни навигационни съм-

нения относно фактичестката достоверност на Вашите твърдения, че това действително е планетата Земя.

— А какво друго би могло да бъде?

— Хипотетично космосът е безкраен...

— Хипотетично е така – въздъхна Круг. – Ала Вие, колега, напразно се безпокоите. Смя да Ви уверя, че това действително е планетата Земя. Разчертах фарватера по опростена схема, резистентна към грешки в пространствените изчисления. Крайният пункт на дестинацията е достигнат с математическа прецизност. И в момента дори апаратът кръжи над нужната териториална единица.

— Нима?

Клей почисти илюминатора от полепналата пана и трепетно надникна навън. Там, долу, обвит в безплътните обятия на мрака, се простираше новият свят, чужд и непонятен, чиито релефни контури се преплитаха с нелепи биологични култури, сливаха се в обща черна палитра и рисуваха тягостна картина, която неминуемо предизвикваше игловиден тремор по цялото тяло. Аргонавтът фокусира инплантирания в черепната му кутия прибор за цифрово сканиране и последният започна бавно и методично да възпроизвежда в зрителното поле на пришелеца странныя пейзаж. Теренът, хълмист и пресечен, бе осеян с екзотични растения и

бе на разсечен две от пълзяща сред естествените възвишения изкуствена материя, неведомо защо маркирана с бяла прекъсната линия. Навярно от съображения за пестеливост, предположи дроидът. И одобрително кимна. Но не пропусна да се поинтересува:

— Какво е това?

— Асфалт – вещо поясни Клуг. – С асфалт хуманоидите отливат път, по който се придвижват с примитивни колесни возила, черпещи енергия от нискокалоричния окислителен процес на въглеродородни горива. Впрочем именно такава архаична машина ще бъде обект на експанзия от наша страна. А стратегията на удара е диференциално проста. Стаени в засада, търпеливо изчакваме жертвата да попадне в капана, след което аз заглушавам двигателя, а Вие секвестирате двуногата органика.

— Как трябва да процедирам? - попита Клей.

— Алгоритъмът е прост. Щом автомобилът преустанови насоченото си движение и безпомощно угасне, аз Ви изстрелвам през десантния люк, а Вие нахълтвате силово в колесното возило, парализирате всички налични аеробни единици, грабвате едного за ушите и моментално се телепортирате обратно.

— Съвместно с хуманоида?

— Съвсем понятно.

— Нима наистина е толкоз лесно? - учуди се аргонавтът.

— Да - увери го Клуг. - Пък и аз ще Ви съдействам. За целта паралелно ще проведе масирана психологическа атака с мощните габаритни светлини на совалката. Психически сломени и от ужас вцепенени, тези глуповати примати едва ли ще Ви създадат проблеми. Обичайната им реакция в такъв непривична ситуация като правило е конвулсивният припадък, съпроводен с морален упадък и с остра спазматура по цялата мускулатура.

— Ами ако възникнат непредвидени усложнения? - усъмни се Клей.

— Какви например?

— Нямам представа.

— Щом нямате представа, защо ги споменавате?

— Защото навярно понякога се случват?

— Е, понякога се случват - неохотно си призна пилотът. - Ала това не бива да Ви притеснява. Ако срещнете затруднения, извикайте ме по секретната телепатична честота и аз веднага на помощ ще се притека.

Клей въртна хоботчето в знак на съгласие, навлече защитния танталов скафандър и старателно презареди електрошоковия пистолет. Сетне, шумно пъшкайки и звучно плюейки навред, с мъка се напъха в тясната барокаме-

ра на катапулта, която очевидно въобще не бе скроена по негов размер и потъна в тягостно очакване, наблюдавайки показанията на аналоговия прибор, отчитащ как налягането в херметичната кабина постепенно се изравнява с гравитацията на планетата. Но търпението му бързо се изчерпа. Притеснен от липсата на динамичен развой в събитията и изпитвайки сериозни неудобства от досадните ограничения на своето изолирано положение, дроидът взе да се върти неспокойно в креслото, търсейки удачна поза за душевно равновесие. А когато царящата на борда тишина окончателно му доскуча, той тенденциозно се прокашля и резонно вметна:

— Простете, уважаеми, още колко време ще висим тъдява?

— Колкото трябва - отрязва Клуг.

— А колко трябва? - настоя Клей.

— Нашият труд не е нормиран, колега. Продължителността на процеса се лимитира от благоприятното стечение на независещи от нас обстоятелства и не подлежи на точни математически разчети. Дебнеш в засада, ловецът нивга не знае кога дивечът ще изскочи на прицел.

— Така е - кимна аргонавтът.

— Тогава какво Ви тревожи?

— Заложената в заданието неясна концепция - отвърна Клей. - Бихте ли уточнили какви

са критериите за обекта, подлежащ на секвестриране?

— Такива не са фиксирани.

— Как тъй не са фиксирани? - изуми се аргонавтът.

Тук пилотът не издържа, подскочи високо и размаха пипала:

— Да Ви се разпаднат изотопите! Нали вече най-детайлно Ви очертах насоките! Подборът е произволен, сепарацията - бегла! Просто влизате вътре, парализирате, експроприирате и се телепортирате! Нима словата ми наистина са толкова комплицирани, та нищичко в тях не разбирате?

— Вероятно съм обзет от предстартова треска - оправда се Клей.

С интензивни дихателни упражнения Круг укроти артериалното маслообращение, свлече се обратно на стола и смегчи тона:

— Макар и естествени по природа, Вашите опасения са неуместни. Уверявам Ви, операцията ще протече гладко.

— Надявам се в епилога да се окажете прав. - въздъхна аргонавтът.

— Аз също - гласеше странният ответ.

Шокиран, Клей се сви на кълбо в тясното кресло и притихна, нервно ближейки със смукалца бликащата от порите вискозна слуз.

Ала сега не се наложи дълго да чака. Ско-

ро в кабината внезапно се задейства неоновата индикация за готовност "висша степен", бордовият компютър тържествено оповести на всеослушание за приближаването на годна за експанзия цел и мощното енергийно поле на катапулта мигом прехвърли пришелица в позиция за атака, съпроводена с невероятни огнени илюминации в нощното небе...

И както винаги се случва, събитията, приели стремително развитие, категорично отказаха да текат в руслото на изначално утвърдения план. А вина за това носеше пилотът-ветеран. В бързината той вероятно бе задал погрешни координати, в резултат на което аргонавтът с ужас констатира, че май се е материализирал твърде далеч от обекта, под чепатите клони на масивен представител от местната флора с тънички островърхи листа и тежички плодове с люспеста форма. Растителният екземпляр бе впил жадно пипала в мократа земя, рехкавата почва предателски потъваше под обкованите в метал крака, а поникналите по повърхността зелени стръкове трева бяха обилно оросени с хлъзгава течност. Всеки разумен дроид, попаднал неочаквано в такава ситуация, неминуемо ще срещне сериозни затруднения в търсенето на решение за адекватна адаптация. Особено при наличната гравитация, смазваща и нереална, многократно превишаваща нормалната.

А щом се вземат под внимание всички изброени несполуки и страдания, веднага губи смисъл логичният въпрос, кой се подвизава в горската дъбрава и защо центърът на равновесие не може да стъкми. Объркан, Клей фокусира оптичната система на визира, фиксира заглъхналото в далечината возило, затича се към него, препъна се в стърчащите навред растения и звучно цопна в колоидния разтвор от органични вещества. В обхвата на секретната телепатична честота сплав от знойни хули се изсипа начаса...

— Включете антигравитатора - посъветва го Клуг.

Аргонавтът пак изруга. От досада. Задето бе пропуснал да преброи ресурсите, с които разполага. Сетне отвори електронния панел, вграден в скафандъра танталов, нужната кнопка натисна и безтегловно увисна, реейки насамнатам с нескрита наслада.

— Атакувайте целта! - ядоса се съратникът.

Витаещият в небесата разум неохотно се стикова с прагматичните устои. Клей сканира повторно околността и плазменият интелект започна детайлно да обработва постъпващата от зрителното сетиво визуална информация.

Обектът представляваше продълговат тетраколесен уникат, чиято правоъгълна външност убедително се дистанцираше от обичайните представи за превозно средство и вли-

заше в остро противоречие с теоретичните основи на съвременната аеродинамика, дефинираща оптимална скорост на движение при минимално енергийно потребление. Отстоеше в южно полярно направление, приблизително на десет лунни разкрача от личността неземна, бидейки спрял в стръмен участък от пътя, където съгласно действащите тъдява физични закони гравитационните сили би следвало да провокират появата на инерционни такива. Последните обаче не бързаха да се появяват. Неведомо защо.

Макар и помръкнал, все още издаваше звуци. Стартерът на двигателя се гърчеше в предсмъртна агония, разкъсван по шевовете от хронична кашлица и бе очевидно, че горкият не е способен да се пребори с насадената му свише магнитна инклинация, която объркваше посоката във веригата правотокова и на моменти дори заличаваше електронната ориентация. А за това си имаше обективна причина - в небето, надвиснал ниско над архаичното возило, хаотично кръжеше и коварни планове кроеше космически кораб сферичен, терзаещ мрачното пространство с ярки снопове лъчиста енергия.

Планирайки в гъстата кислородна атмосфера, Клей се приближи до обекта и натовари интелекта с трудната задача да изнамери начин как да проникне във вътрешността. Квадрат-

ните капаци по тавана, сковани от ръждясала стомана, не можеха да му послужат. Бяха доста тесни за целта. Доста тясна се оказа и желязната врата. По аналогия с описаната хронология страничните илюминатори също се превърнаха в тревожни индикатори за наднормено тегло. Пълничкият пришелец дори се уплаши, че ако иска аргонавт да става, май ще трябва на диета да минава. Но точно тогава съзря предното панорамно стъкло. Веднъж определил областта, където атаката най-удачна би била, дроидът смело се втурна напред, громейки силиката с глава. И вече нищо не бе в състояние да убие порива на младостта.

Подложен на неистов напор, прозрачният материал не издържа. Кристалната решетка се разпадна на елементарни клетки и се посипа върху влажната земя. Клей бързо се възползва от това. Той влетя през отвора, мимоходом гътна с един-единствен изстрел стаения зад волана примат, обгърна с пипала парализирания торс на аеробното създание и безпardonно го нарами, покривайки норматива на утвърдената програма. Ала тук ненадейно секна неговото настървение. Термичните датчици, вградени в електронните системи, отчетоха наличието на допълнително количество източници на инфрачервена топлина. Аргонавтът се огледа. И съвсем позеленя. Беше изпаднал в конфузно

положение. В салона на архаичното возило седяха мълчаливо цяла декада двуноги същества. Слисани, те с нескрито удивление наблюдаваха хищните действия на пришелеца. Цареше задгробна тишина.

Усещайки, че губи почва под краката, Клей отново превключи предавателя в диапазона на секретната телепатична честота и отправи гореща молба за съдействие към сновящия в небето съратник:

— Пистолетът засече, колега. Какво да правя сега?

— Ситуацията е нелепа – отвърна Клуг. – Това е бус.

— Бус?

— Вид обществено превозно средство.

— Тоест?

— Тоест трябваше да го пропуснем.

— Вече е късно.

— Така е. Какво е положението?

— Не припадат.

— Някакви предположения?

— Не вярвам да припаднат.

— Имате ли предложение?

— Да секвестирам и останалите, преди да ме нападнат?

— Абсурд – категорично се възпротиви пилотът. – На борда нямам толкова хладилни камери. Пък и функционалният разтвор е кът.

— Тогава да се телепортирам обратно?

— Не бива да оставяме свидетели, уважаеми. А без пистолета Ви как ще им изтрием паметта?

— Какво повелява инструкцията?

— Инструкцията не визира проблема. Прочетох всичките ѝ алинеи и навярно ще се наложи да елиминираме излишната органика. Вие обаче не бива да изпадате в паника. Не губете присъствие на духа. Сега ще се свържа с Центъра и, щом открием решение, веднага ще Ви уведомя...

— Но аз не разполагам с оръжие! – възкликна Клей.

В слушалките нещо прещрака и в пространството пак заваля тишина. Връзката с кораба прекъсна, ефирът опустя. Съратникът вероятно също бе объркан. Понеже млъкна и спря да сипе препоръки. А сетне изглежда скоропостижно умря. Аргонавтът внезапно почувства, че май е останал сам-самичък на тази странна планета, наречена Земя.

Ала това съвсем не бе така. В салона на допотопната машина вече цяла вечност течеше заочна проверка на нервните клетки, съпроводена с интензивна престрелка между десет чифта натурални сетива и плахо премигващ насреща им самотен електронен скенер, който от възлечение трудно фокусираше цифровото зрение в

нужната светлинна честота. Тревогата постоянно се засилваше. Напрежението бързо ескалираше. Събитията спряха да търпят развитие, а съгласно универсалния постулат, когато атакуващият губи инициативата, атакуваният моментално внася обрат. И мрачните опасения много скоро се сдобиха с реален резултат.

Неочаквано в салона настъпи оживление. Непонятно защо. Разумът неземеен не бе способен да определи неговото естество. Някакъв стар и грозен, прекалено религиозен и решително настроен хуманоид надигна плешива глава над вцепенената от страх тълпа и заяви на всеослушание, че идва краят на света, щом дяволите вече са плъзнали навред и душите завличат наред в котелното на лукавия Сатана. В подкрепа на баналното послание двуногото създание изтъкна всем известния факт, че водачът на автобуса, който явно пръв ще ги напусне, имал слабост към етиловия концентрат и вечер нивга не пропускал да третира със спиртна текстура стомашно-чревния тракт. А след запоя тичал под пороя да дири алкохол в ресторанта на Манол. Пък и в друго често съгрешавал. Та никой ли от тях не знаел кой редовно посещава блондинката от третия етаж?

Но концепцията за тартара въобще не се понрави на останалите. Те обмениха мнения и бързо постигнаха консенсус по въпроса чий

именно акъл са изпили мътните мистични сили. Особено язвителна в епитецията бе едрогърдата твар от четвъртия ред. Нейната внушителна особа дори си позволи в невежество стареца да обвини. Последният повече псалми пял, помалко вестници четял и не гледал телевизията всяка сутрин. Инак никога не би объркал с демон тази обичайна магистрална мутра. И призовавайки присъстващите на опита ѝ сляпо да се доверят, който в конкретната насока бил изключително богат, тя извади от джоба пачка хартиени банкноти, именовани пари, и начена да брои.

Не всички обаче бяха склонни да се съгласят. Скромният индивид, седящ отзад, невзрачен на вид, ужасно блед и слаб, поправи висящия на носа примитивен бинекулярен апарат и плахо си призна за кратка визита у цитираната госпожа. Но било само веднъж. И не през нощта. Сетне предпазливо изказа редица основателни съмнения относно фиксинга на нечия финансова стратегия, понеже дискутираният субект въобще не му приличал на престъпен елемент. После се почеса по врата и добави, че майката-природа май малко се е престарала, когато с крайници таз своя рожба е дарявала. По-скоро многоръкият наподобявал рядък експонат от националния океанографски музей. Естествено сравнението не било съвсем умес-

тно, щото двеста мили ги дяляли от морето, ала скептиците имало над какво да се замислят, ако по-внимателно разгледат Клей.

Скептиците внимателно разгледаха аргонавта. И в колесното возило нелепи страсти закипяха. Невежата аудитория запя мажорна оратория, обруга учителя в падеж винителен, охули клетника с цветущи клетви и му дръпна жлъчна реч, в която колективно го съветваше да преподава своята ботаника някъде далеч-далеч. Сред гласовете на хората ярко се открояваше бас гръмотворен, съгласно чиито схващания понастоящем, в ерата на великите научни достижения и модерни технологии, тия гадове, криминално проявените, каква ли дегазация не предприемали, за да умножат сенчестия капитал. А що се касаело до обидните намеци, трябвало да запуши устата на стареца и да декларира пред собствената си съпруга, че никога не се е срещал с друга и че изобщо не познавал блондинката от третия етаж. Е, познавал я е, ама само бегло, ей така – яваш-яваш. И с тази забележка провокира низ от основателни насмешки у останалите аеробни същества. По-бурно реагира пътуващият редом дългокос примат. Той подскочи кат ужилен, на пук на етикецията загърби пришелеца, запретна ръкави, дамската чанта върху съпруга стовари и се зае да разнищва болезнения компромат.

Единствено индивидът вдясно остана съпричастен, произнасяйки на глас, че било човешко понякога да се допускат грешки. Сетне се замисли и мъдро добави прочетен наскоро цитат относно упадъка на нравите в съвременния град. А доноса подложи на осъждане. И веднага предложи за обсъждане версията за живите индуиски божества. Но репликата бе отхвърлена на първо четене, защото някой вече бил броил ръцете им и те не превишавали цифрата шест. Пък и, съгласете се, какво би правил Шива в тази мрачна и дива, забутана гора? Действително, имало резон в това. Лансираната тревожна хипотеза за бум в мутационните процеси, навярно произтичащи от ново мащабно изтичане в реакторните течове, също рухна безславно, сразена в зародиш от мобилните медии, които напоследък отбелязвали напредък в новинарските стратегии. При което присъстващите притихнаха смутени, неспособни да изнамерят вербално пособие, описващо природата на феномена.

Ала неочаквано се досетиха. От седалките вляво бавно се изправи прегърбен хуманоид с широка пола. Той извиси фалцет две октави над основния словоред и размахна бастуна, ругаейки хорското скудоумие. Сетне същият указа с пръст летящата чиния и оповести, че непознатият е марсианец, долетял от звездните прос-

тори с мисията да прибере шофьора. Сиреч да си го върне обратно. Как да не било понятно! Нали в махалата отдавна бродела мълвата, съгласно която водачът на автобуса всяка вечер с ракия се друсал и преминавал в паралелно измерение, където спретвал съвместни задушевни песнопения и водел философски беседи с вселенните съседи. Слисани от убедителния довод, двуногите наченаха да се озъртат неспокойно и, докато Клей напразно очакваше да му спуснат инструкции отгоре, в събитията настъпи сериозен обрат. Като по команда земляните наскочаха от местата си и вкупом се втурнаха да свалят багажа от нишите, вградени под тавана. В салона на архаичното возило страшна суматоха настана.

Тези действия определено не носеха агресивен характер. Но силно озадачиха аргонавта. Загубил вяра в своите събратя, Клей се опита самостоятелно да анализира ситуацията. И бързо стигна до тревожния извод, че се е заел с невъзможна задача. В поведението на приматите липсваха елементарни булеви понятия. Тоест, то бе лишено от смисъл. Изкуственият интелект не успяваше да подреди противоречивите факти, логическите вериги се разпадаха, мислите се разпиляваха и накрая микропроцесорът зацикли, претоварен с непонятна информация. Нещо повече. Вгълбени в своите проблеми, ае-

робните същества дори престанаха да забелязват извънземния.

Тук колбата на търпението окончателно преля. Дроидът се ядоса и вдигна електрошоковия пистолет с намерението хаоса да обуздае и да въдвори молекулярен ред. Но оръжието пак засече и не възпроизведе залп. А в следващия миг то вече бе избито надалече. И се разпадна на парчета върху твърдия асфалт. Сетне Клей сполучи болезнен удар с куфар в слабите да получи. Въпреки посипалите се стотици извинения, системата за самосъхранение класифицира контакта като посегателство над личността. В главния аналитичен апарат постъпи заявка за спешна евакуация. Електрониката веднага изработи управляващ сигнал и лъчът на телепорта озари пришелеца с ярка червена светлина.

Ала преди да напусне света на лудите примати, гаснещото съзнание на аргонавта долови нечия нелепа фраза, фиксираща някаква междинна фаза в полета до Марс. На връщане корабът непременно трябвало да кацне в Петрич, за да качи на борда нечийи двама първи братовчеди, вуйчо, зълва и баджанак...

След това ефирът потъна в пълен мрак.

ФЮРЕРЪТ АДОЛФ ХИТЛЕР

Историята на Втората Световна война е написана отдавна. Този разказ е художествено претворяване на отминалата действителност, в която има много неизяснени, понякога фантастични моменти. Някои от имената на участниците са променени. Загадките остават...

— Господин Браун! - гласът на Кайтел прозвуча твърдо, но и внимателно - Фюрерът Ви очаква!

Потъналият в мисли мъж на средна възраст стана и, въпреки че нямаше военна униформа, застана мирно и веднага направи решителна крачка към залата, която можеха да видят само няколко „партайгеносен“ от Висшето ръководство на нацистите!

Тук ще направя малко отклонение от посоката на разказа...

Думата Браун... се повтаряше често, решително и съдбоносно в живота на Хитлер.

Браунау - беше мястото, където се бе родил в резултат на кръвосмешение...

Браун (кафяви) бяха ризите на щурмовациите му...

Ева Браун беше жената, за която се ожени официално преди смъртта си, въпреки че голямата му любов бе за племенницата - Гели Раубал...

Вернер Фон Браун - ядреният физик на Райха също включваше тези букви!

Когато Браун премина прага на тайната зала и застана неподвижен, за да чуе поканата лично от Хитлер, залата изглеждаше така: голямо бюро, Хитлер седеше наведен над някакви документи, над главата му на стената стоеше поставено известното копие на Съдбата, което фюрерът беше пренесъл от Австрия. Хитлер, иначе любезен домакин, не даваше на никого да докосне дори с пръст тази свещена за него реликва. След войната американците я намериха и прибраха за себе си! Пратиха едно копие в Австрия, за да замажат очите на общественото мнение, а оригиналът остана за тях. Според легендата, който притежава копието, пронизало Христос на кръста, ще властва над Света!

Американците след войната прибраха и още нещо много ценно - самия ядрен физик Вернер Фон Браун, достигнал високи нива в разработката на ракетите и атомната бомба!

Други вещи, които се виждаха, бяха: няколко картини - акварел и масло - рисувани лично от Хитлер, сложени в красиви рамки и окачени по подходящ начин на стените. Рицарският

кръст, получен от него още като редник, едно писмо от Хели, пистолетът от пуча преди влизането му в затвора и едно специално увеличено копие на Майн Кампф, също поставено на стената... Снимки на астроложките Екатерине Емерих и Терезе Нюман - гадателка по-велика и от Нострадамус - познала абсолютно всичко, за което са я попитали! Голям портрет на Дитрих Екарт - човекът, написал нотите на танца на смъртта, който изиграха германците, а също и портрет и грамофонни плочи на Вагнер. Имаше и портрет на майката на фюрера, жената, която почина от рак, а Хитлер намрази до смърт евреина - лекар, който не можа да я спаси...

Курск. Битката!

Танкове... Много танкове - наредени, чисти, мощни, в редици! Безкрайно присъствие на вериги, сила, надпревара! Предстояща кръв! Битката на битките... Брилянтният, висок три метра „Тигър“, хипер модерен, непобедим от далечен бой, непробиваем... - слабо място само от близо. Т-34, от другата страна, подвижен, груб, но маневрен и произведен в безброй копия!

Водачите: Хитлер... Коварен, със сила на волята, понякога щабните офицери се побъркват от натрапчиви мисли като тази, че фюрерът може да променя дори обстоятелствата! Поглъщането на Франция на практика става без бой,

дори и без муниции в танковете.

Хитлер заповядва по време на атаката за Франция: „Без муниции в танковете! Напред!“

Гудериан, Гьоринг, дори Бормън... - целият Главен щаб е в шок! Фюрерът се е побъркал... Но заповедта е неотменима... Стоманените дивизии тръгват без муниции напред, следвайки нечовешката воля на „безумеца“!

Франция е прегазена по най-унизителния начин на воюване от почитателя на Наполеон - Адолф Хитлер! От този момент нататък Хитлер става главнокомандващ на силите на Райха и обуздава Генералния военен щаб - този „луд пес“, - както той сам го нарича. И най-здравата военна логика, капитулира след това изпълнение на Хитлер, той става човекът, придобил най-голяма власт над Света за определеното му от неговото Провидение време!

Сталин... Направил чистка на елита на цялата войска, още преди войната. Железен, имащ култовата вяра на народа си и, за щастие, открил героя на Съветския Съюз - Жуков.

Сталин - човекът с вечнодимящата лула и почитател на грузинския коняк - мести Жуков като царица на шахматната дъска от фронт на фронт. Жуков разгадава плановете на Хитлер и Гудериан и там, където е изпратен, победата е винаги за Съветите!

Един танк „Тигър“ се движеше във вихъра на

боя... Витман даваше командите си, а унищожените машини оставаха зад гърба му... 10, 20, 30... горящи символа на огнения Ад... Сталин знаеше за този човек, но опитите да се унищожи танка му или да се плени този фантом бяха неуспешни, въпреки нечовешките усилия. Фюрерът му беше разрешил да изпише името си до двойния кръст на танка - чест и привилегия, която имаха само още двама подобни танкисти.

Битката при Курск реши и цялата война. „Тигрите“ и немците попаднаха в многобройни минни полета, загубите им бяха огромни, руското разузнаване си свърши отлично работата, в Африка се откри нов фронт, последва изтегляне на хитлеристите и всичко това доведе до победния ход на Съветската армия, продължил до Берлин!

Курската битка по своите мащаби беше най-голямата битка, позната на човечеството въобще! В огнения ад, в облаците прах и дим и избухващия огън авиациите и на двете враждуващи страни не могат да различат кои танкове и хора са свои и кои чужди!

Ако някой наистина е виждал Ада, това са те – войниците, участвали в това титанично сражение!

В една топла вечер на август 1938 година въображаемият пътешественик във времето и пространството, който по някаква причина е

избрал Германия за своята авантюра, би видял нещо, което никога до сега не е публикувано в медиите.

Покрайнините на Берлин... От звездното небе безшумно и плавно се спуска красиво светещ и въртящ се бавно диск. На земята, спотаени в удължения и строг военен „Мерцедес“, седят няколко човека. Хитлер, стиснал здраво папка с документи, Вернер фон Браун - невероятният учен, стигнал най-близо до атомната бомба, личният хипнотизатор на Хитлер - Морис... Никой смъртен, освен тези тук мъже, не знаеше неговите умения и за какво го ползваше фюрера.

Групата включваше и двама от най-верните охранители на Хитлер от СС.

Ще разкажа една случка, свързана с хипнотизатора...

През 1933 година, малко преди Хитлер да вземе властта, излиза една статия в немски вестник от млада журналистка.... Статията е остра, бичуваща похода на Хитлер към властта, като журналистката го нарича подъл лицемер. Една сутрин, преди да отиде на работа, до офиса на берлинския вестник, се звъни на входната врата на апартамента ѝ.

Младата журналистка отваря. Пред вратата е застанал млад мъж в бял шлифер.

— Гут морген!

— Какво обичате господине? - пита журналистката..

— Нося подарък за Вас! аз съм Ваш почитател, знаей всички Ви статии, които сте написали в любимият ми вестник.

— Много мило господине!

— Заповядайте! - младият мъж и подава дефицитното по онова време блокче шоколад.

Журналистката го взема и се прибира в статията. Бърза... облича се и тръгва за работа, по пътя разтваря опаковката и започва да яде шоколада. Пристига в офиса.

— Но какво е станало с теб!? - всички нейни колеги наскачат. - кръв, от устата ти тече кръв! И си нарязана като с нож!

Колегите на Елзе виждат следната картина. Тяхната колежка старателно дъвче армирано с тел дебело парче стъкло, но така, сякаш яде шоколад и му се радва. Кръвта ѝ капе дори по пода. Устата ѝ е обезобразена.

— Елзе, Елзе! - закрещават всички, посягат да го вземат от ръцете ѝ.

— Не! - Шоколадът ми е подарък! - вика тя, наподобявайки вампир от американски филм. - Не ми го вземайте!

Хипнозата е дълбока. Три дни в болницата тя блънува за своя „шоколад“!

Да се върнем на картината с летящата чиния. Дискът каца меко в нивата. От кръглата ма-

шина слиза едно същество около 1.20 високо и прави жест, като покана към Хитлер и компания да влязат вътре.

— Майн фюрер! - позволява си реплика Браун. - Има голям риск, ако се качим на този апарат!

— Спокойно, Вернер, правил съм това няколко пъти - казва Фюрерът.

Обстановката в летящия диск беше съвсем нефантастична. Контролни прибори, както изглеждат в някой филм за звездолети и зрителият не би се учудил от това, което се виждаше. Голям екран, на който се показваше Берлин от птичи полет, явно чрез спътник.

— Гутен абент, майн Адолф!

Второ зелено човече се присъедини и проговори на чист немски език.

— Гутен абент! - каза Хитлер и продължи: — Да ви представя моите приятели господа: — Професор Браун, офицер от СС Морис Мазер, Мартин и Анке - охрана!

— Приятно ни е! - отговориха синхронно зеленикавите дребни човечета. - Сядайте, господа, настанявайте се в антигравитационните кресла.

Тук трябва да отбележа, че извънземните не обичаха, ама никак, това явление, наречено земна гравитация. Те си харесваха космическия вакуум и произтичащата от него безтегловност!

Затова в летящата чиния меките и анатомични кресла си плуваха свободно из помещението, което беше много забавно за плуващите, а и за евентуалния наблюдател! Така започнаха и самите тайни преговори - с плуващи из диска личности, което беше доста странно като факт, особено когато фюрерът не успееше да се оттласне леко и срещаше стената на апарата.

— Оо! Доннер - ветер... - изпискваше той на австрийското си наречие.

Извънземните поднесоха някакво слабо алкохолно питие на придружаващите Хитлер хора, а за него бяха подготвили любимият му екстракт от дръжки на ябълки...

— Господин Хитлер! - обърна се към фюрера едното от човечетата. - Да информираме компанията Ви каква е уговорката. Ние даваме исканата от Вас технология за получаване на атомната бомба и хомо-био-роботите, помощ в една от атаките срещу Съветите, а в замяна получаваме половината Земно кълбо, когато установите властта си над целия Свят! - и човечето тупна няколко пъти по една красива папка с така ценните документи.

Хитлер преглътна на сухо, защото не му бе останала слюнка, след като чу думите за половината Земно кълбо...

— Пропускате нещо важно! - каза Хитлер - Говорихме с Вас, че ще включите и началната

технология за производство на летящи чинии!

— Но... господин Хитлер, Вие грешите! Не сме говорили за такова нещо - каза едното от човечетата.

— Аз никога не греша, драги ми Орианецо (от съзвездието Орион) - изкряска нервно Хитлер. Вие се самозабравяте, нима искате моята кафява чума и Луфтвафе да атакуват и Вашите апарати! Аз зная твърде много за тях, не можете да се отдръпвате сега. Не забравяйте, че вече имам база и на Луната!

Това беше факт! През 1998 година жълтата американска преса писа за космонавти на Хитлер, които са се привооднили в океана, след като са пътували през една неизвестна и за тях дупка на времето. Космонавтите са прибрани моментално от американците и никой повече не чу нищо по този въпрос!

Извънземните човечета се спогледаха учудени и сякаш не знаеха какво да правят! Хитлер използва паузата и погледна хипнотизатора, като му кимна леко с глава. Морис само това и чакаше... Погледна право към човечетата и задържа погледа си, без да мига. Изминаха минута - две. Извънземните се отпуснаха в креслата. Силата на този човек беше неизмерима! Хипноза без говор, за 2 минути - това не бе познато в историята!

Само някои древни племена имаха подобни

случаи. Срегнах следната публикация в някакъв вестник. За да прогонят умората и напрежението, древните племена отдавна използвали медитацията, която е почти същото нещо като хипнозата. В това племе, за което четох, имало една бабка - шаманка. След традиционния танц на медитацията, тя заставала пред племето и кръстосвала ръце, в които държала две флагчета с нарисувани черно бели квадратчета, като на рали.

След две-три движения цялото племе се тръшвало заспало. След това се събуждали като новородени и пречистени, с нови сили!

Хитлер заповяда на двамата си охранители да побързат и да направят фотокопия на чертежите, които вече бяха паднали на пода, изтървани от спящото човече. То мърдаше с ръчички в съня си, сякаш подписваше договора с фюрера за подялбата на Света!

— Половината Свят им се приискал - мислеше си Хитлер - аз за това ли проливам елитната немска кръв, за да се възползват някакви си извънземни!

Естествено, той не броеше факта, че извънземните все пак даваха нещо и то не малко! Диктаторите са такива, не ги интересуват чуждите интереси, стигаха им собствените...

Работата напредваше, охранителите на Хитлер, със запалки в ръце (там бяха скрити засне-

мащите устройства), разгръщаха страница след страница от старателно подготвената от човечетата възшебна папка и микрофилмите се оформяха в определената последователност. Заснемането вървеше трескаво, около 15% от материалите за биороботиката, летящите апарати и атомната бомба бяха вече запечатани на микрофилми.

Хитлер току се беше успокоил, наблюдавайки блаженно спящите човечета, когато изведнъж възникна сериозен проблем. Голям биоробот, за който никой не подозираше, се появи в залата и веднага се устреми към заспалите извънземни и записука нещо на техния език! Хипнотизаторът Морис се вцепени от напрежение, хипнозата не действаше на биороботи! Фюрерът веднага разбра това и каза:

— Подготвяйте се веднага за излизане, бързо към входната врата!

Докато биороботът събуждаше човечетата, Хитлер набра някакви цифри на шифрованата ключалка и вратата на летящия диск се отвори.

— Вие сте феномен, майн фюрер! - разтреперано каза професор Браун.

„Мерцедесът“ си стоеше на мястото със запалени габарити.

— Бързо да потегляме! - каза Хитлер и гумите на немската машина изсвистяха...

Утрото завари фюрера в любимата му тайна

зала, над главата му висеше копието на съдбата, Хитлер бе спал на бюрото си, едва няколко часа. Прегледът на фотокопията на документите за производство на биороботи показва, че процесът е възможен още сега. За атомната бомба, обаче, трябваше да се почака. А технологията за производство на летящи чинии можеше да се опита само като експеримент. Материалът беше твърде малко, нямаше яснота как трябва да се преодолее гравитацията, нещо, което летящите чинии правеха толкова лесно и красиво! Хитлер отново се вгълби в документите, за да набележи конкретните стъпки за осъществяване на един много странен експеримент. Според изследванията на извънземните, старателно описани и запечатани във флаш памет, беше напълно възможно да се създадат биороботи от ново поколение. Методиката беше много нехуманна, травматична и жестока. В главата на масов убиец като Хитлер вече се очерта образът на новия вид полуробот - получовек, Сврѣхвоин!

Какво представляваше, накратко, този странен и секретен проект?

На даден човек, който щеше да бъде избран с подходящи свръхкачества, се изрязваше част от мозъка - тази, която отговаря за творческото, образното мислене и емоциите. Оставяше му се само желязната логика и пресметливост.

Чувството за страх също беше редуцирано до необходимия минимум. В черепната кутия оставаше доста място, в което се вграждаше много полезен софтуер, базиран на нови кристални технологии, като задвижването на софтуера се получаваше от преминаването на собствената кръв на човека, което беше върховно постижение на извънземните и което правеше човека абсолютната симбиоза - роботочовек, обединяващ предимствата на човека и робота в едно цяло с абсолютен коефициент на полезно действие, което хвърляше в еуфория Хитлер! Машина за убиване - това търсеше жестокият диктатор! Безумна смелост, компютърно изчисление на обстановката в боя, набиране на телефонен номер с мисъл, сваляне на самолет с концентрация на погледа, управление на всякакви апарати, включително летяща чиния. Тялото и главата на този страшен войн се покриваха допълнително със защитен слой, невидим за околните, който куршумите не можеха да пробият.

— Ето че Ахил не е бил измислица! - размечтаваше се фюрерът...

СМИСЪЛЪТ НА ЧОВЕШКОТО СЪЩЕСТВУВАНЕ

Сега да поговорим относно въпроса - смисълът на човешкото съществуване.

Ще тръгна от фактите: Човек се ражда, живее, работи, влюбва се, мечтае, сънува, размножава се... умира!

Тук ще търсим и смисъла на съществуването.

Има ден - защото има нощ. Има любов - защото съществува омраза. Има вяра - защото затъваме в неверие. Има Създател - защото нас нямаше да ни има без него!

В духовните книги пише, че всичко е взаимосвързано и „дреболиите“ са изключително важни за „цялото“. Съгласен съм с това.

Светът е като жив организъм... т.е. всичко е едно цяло, или другояче казано, не може да се мине без всичко, което се съдържа в нашия и в невидимия свят!

Всеки от нас е уникален! Помислете върху факта: Съществуването на феномена на отпечатъците на пръстите. Те са строго индивидуални и не се повтарят - толкова много хора, а отпечатъците - уникални... Случайно ...?

Има и Космос. Изследването и заселването му също предстои. Но, надявам се, ще се съгласите

нищо не може да се сравни с любовта! Тя е първото нещо, което ще изведе като смисъл на живота! В тази любов включвам и любовта към природата, науката... идеята, фантазията, Вселената, развитието - развитие във всички области - техника, медицина, телепортация, клониране, интернет.

Култ към информацията!

Съединяване със Създателя!

Процес, който ще продължи докато ние, неговият образ и подобие, станем също създатели. Защото сме едно...

И накрая: Идея - Воля - Дух!

Обобщено:

Любов + Развитие + Господство на Духа! - това за мен е смисълът на човешкия живот!

ИЗВЪНЗЕМНАТА

Мъжът караше колата си по дългия и пуст път. Полета с непозната за него растителност се мяркаха отляво и отдясно. Наближаваше 18.30 часа и светлината започна да се превръща в здрач. Живото огънче на цигарата беше единствената компания на пътуващия. Дори радиото не работеше в тази местност. На пътя, отдясно, се появи фигура на жена. Ей така, от нищото. „Тук няма сгради, не съм срещал друга кола от половин час“ - мина мисъл в главата на Джон. Но фигурата съществуваше. „Мерцедес“-ът закова, когато се изравни с жената.

— Качете се! - каза мъжът.

Женската фигура се премести от пътя, сядайки на предната седалка. Двигателят изрмжа и немската машина потегли. Джон погледна с периферното си зрение към новата си компания и установи, че момичето излъчва магнетизъм. Дрехите и стояха добре, но бяха особени като материя и цвят. А и не отрони нито звук за тази изминала минута. На него самия също не му се говореше, което му се видя неестествено. Думите, които се надяваше да изрече, сякаш бяха „заключени“.

В един момент, точно когато машината се бе ускорила до 120 км/час, Джон чу собствената си мисъл:

„Спри!“

Без да знае защо, младият мъж наби спирачките. Пътят беше все така пуст. Гумите изскърцаха зловещо, но колата спря, все-пак безпроблемно, като изключим следите, които останаха от спирачния път. Погледна към момичето, което го очакваше с влажен поглед. Късата пола не скриваше вече бельото, със странна рисунка, точно на онова място, което го привличаше неудържимо.

„Прилича на някаква звезда - трябва да е някаква мода“ - помисли си Джон. В следващия миг младежът усети, че потъва в плътта на момичето. Удоволствието го порази като гръм.

„А сега ще погълна Душата ти“ - информацията проникна в съзнанието му, оцветна с роботски обертонове. Видя като на филм как светла, чиста енергия се устремява към устата на момичето.

„Но как така тръгна сама??“ - беше последната плътска мисъл на Джон. Мозъкът му работи още точно 40 секунди.

Младата жена стана и пипна безразлично, изтичащата лепкава течност между краката си. Изхвърли в тревата свалените гащички, пооправи и полата, оставайки гола под нея. Очите ѝ, блестящи, като на хищник, промениха изражението си към миловидна притегателност... После излезе на пътя и зачака отново.

ВИРТУАЛНИ ФАНТАЗИИ

DREAMS

Дълбок и цветен сън. Гара... Влак за някъде... Около него се стели мистична лека мъгла. Няма хора - сам със себе си, с онези тайнствени мечти, които нямат точни форми, но знаеш, че ги има. Влакът не издава звук. Наистина ли е обикновен влак? Второто „Аз“ се обажда:

— Ами ако е от тези разкази за Машината на Времето?

Тихо е... от този вид тишина, от която адреналинът се покачва, но не е страх, нещо друго е. Дали си готов да видиш нещо, което преодолява времето и пространството?

Усещаш, че трябва сам да пожелаеш, за да се задейства процесът. Понеже имаш фантазия, си казваш: „Това е за мен“!

Набираш цифрите на годината с мисъл, естествено, че няма друг начин. Щастието е за смелите! Избрах ли добре?

Може да няма втори опит, знаеш какво искаш да видиш.

Влизаш неочаквано лесно. На таблото светва цифрата. Ето, че можеш! Нищо, че е сън. Цветовете се сменят. Съзнанието рисува образ на жена. Тя чака там. Всичко се завърта, попа-

даш в нишката на времето. Минало, настояще, бъдеще се сливат в едно. Тя се появява, облечена е в бяло, усмихва се... Не е от земята. Знаеш, че ти си я измислил точно такава, каквато си я искал и ето, тя се материализира! Няма нужда от думи, ти я познаваш по-добре от всичко - тя е част от теб, от теб... от теб!... Около влака се стелят леки мистични изпарения...

ЖЕНА

Аз съм плод на твоята фантазия. Не мога да бъда друга, освен такава, каквато ме искаш. Аз съм винаги твоя, дори и да те няма до мен. Можеш да ме виждаш и без да съм до теб. Аз съм мисъл, изтъкана от нежност, блян и копнеж. Не съм като останалите, защото не съм от Земята. Аз съм съвършенството на сексапила, защото точно този вид чувство е необходимо за твоята същност. Моята перфектност произтича от твоите съкровени желания, които са в мислите ти. Аз се материализирах, защото ти желаеш това. Ти ме желаеш в образа на Моана, но после променяш фантазията си и аз я изпълнявам. Аз съм тази, която задоволява желанията ти, така че от очите ти бликват сълзи на щастие.

Аз съм твой наркотик. С теб съм, докато пожелаеш да видиш и нещо друго от своя си свят. Аз не ревнувам.

Ще приема всяка еротична игра, която ти харесва и ще се усмихвам, докато се наслаждаваш на някоя неперфектна като мен. Ти не можеш да се разделиш с жената в бяло! Аз съм част от твоята същност. Плача и се усмихвам едновременно, защото ти го искаш. Аз правя така, че, когато си на върха и течността ти запулсира, да ти се иска да умреш от щастие! Сълзите ти на екстаз ми показват това. Готов си на всичко за мен. И затова съм тук!

ЩРЪКЛИЦА

Вестта се разпространи с бързината на горски пожар още преди съмнало. Късно следобед вече превалеше селото, но никой не я проумяваше, защото нито знаеше, нито имаше въображение да си представи що е това - Симо Лозин отваря стрийптиз бар в читалището! Дончо Дългия – стрелочник на гарата - преведе сложно изговарящата се дума като един вид кръчма с мъжко пиене и женско събличане.

С последния порив на деня, нощта шумно се юрна от Сакар планина и една неонова жена блесна на козирката на читалищната сграда и събра очите на няколко пенсионери, дето кротко седяха на отсрещната пейка.

Сянката на нощта захлупи къщите, из под която призрачни мъжки силуети плъзнаха край читалището, като пеперуди привлечени от еротичния символ. От прегракнал високоговорител наместен в крака на неоновата девица, се кълчеше гласът на Майкъл Джексън, толкова силно, че удряше в камбанарията на църквата, през няколко къщи и се връщаше, смаккан като гладно блеене на коза.

Някъде към осем часа вечерта Деко Зетора

спря трактора пред вратата и скочи чевръсто, взря се в обявата - „Такса – куверт: 10 лева!“ - прочете той затруднено, па изпсува и избръмча към къщи.

Тази вечер в заведението на Симо никой не влезе, нито пък излезе оттам. Симо сам си пи коняка, за капак накрая удари една гроздова и тури кепенеците на стрийптиз бара. Мъжете не можеха да повярват, че кметът ще изпълни предизборното си обещание.

На следващия ден по селската радиоуредба бе съобщено, че в новото бар-заведение цените са достъпни - народни, а изненадите - страхотни.

Още не бяха дочели данните за нивото на река Дунав по „Хоризонт“ и пастирите зарязаха овцете по кошарите и се пуснаха към селото по козите пътеки. Подир тях се свлякоха и тримата кантонери, които чистеха канавките на светленския път. Прибраха се и краварите от местната кооперация. Сресани на пътец, с бомбета ала Чаплин, с чепици „тренди“, всички те цъфнаха рано-рано пред бара. Симо ги остави навън, докато узреят от любопитство и жажда за грях и чак тогава отвори вратата, като любезно ги пропусна край себе си с едно „Добре дошли в стрийптиз бар „Симоне!“ А иначе вътре си беше като кръчма, само дето беше червеникаво, което се правеше от три-четири такива крушки. И

докато сядаха и жадно опипваха полутъмните сенки откъм барчето дойдоха две едрогърдести моми, облечени в народни носии-мини:

— При нас консумацията е задължителна! - рекоха едновременно те. - Разбира се на напитки! Вечеря няма! Само деликатеси!...

— За пиене к`во има? – взря се в едната, която се беше навряла балкона под носа на Цани Генов, овчар от три поколения.

— Уиски, джин, кампари, водка!

— Дай нещо парещо - водка!

Симо смени тази вечер репертоара и пусна Лилето с най-новите ѝ шлагери, а това страшно допадаше като начало на клиентелата му. Скоро нахълтаха от последния автобус Русим пощаджията, Данчо Матрилезов - внук, ловец и браконьер и селският закупчик Киро Иларионов.

На третата яка глътка се отвори лесна приказка, но очите на всички бяха все към забулената сцена.

— Почва се! - скочи Русим и забрави за роенето на пчелите.

Два прожектора блеснаха отвисоко и направиха два кръга по виненочервената завеса. Бавно, на вълни - на вълни тя се сви. От двете скрити тонколони лисна буботеща музика и се заби в тъпанчетата на мъжете. Някой изръкопляска пелтечещо. С танцова стъпка, напористо, излезе стройна танцьорка с платиненоруса

коса и бедра, които подпираха триъгълните ѝ обици. Пастирите извиха вратове от масата и зяпнаха, ченетата им увиснаха като празни долапи. Един от говедарите – животновъди рязко измуча. Русим го срита по копитата и заведението се напрегна.

Русата хубавица се завъртя в плавен еротичен танц и бавно-бавно захвана да разкопчава ефирната си пола, но го правеше толкова несръчно, че от масите вече ѝ подсказваха как да действа по-чевръсто. Извъртя един вояж на сцената и при едно по-силно ритмично чупене в таза, полата ѝ се скупчи на пода като змия. Говедарите заритаха като подковани коне с чепиците си, чобаните проблеяха провлечено, Киро Иларионов заперчи мустаците. Русим Пощаджията стана прав на стола и пляскайки длани по бедрищата си, искаше да полети към подиума, обещавайки на стриптизьорката любовни игри безкрай.

Нагводзяше се.

Дончо Матрилезов извади отнякъде двуцевка и пукна у тавана, в което време на дамата ѝ падна оскъдния нагръдник. Това още повече пощръкли публиката, защото дори и гърмът не можа да възпроизведе такова впечатление както падането на един обикновен сутиен...

Станали, с изгарящи очи, мъжете пърлеха вехтата завеса. Русим изпълни на сцената и за-

лепи две банкноти, по една на всяко бедро на дамата. Тя го целуна.

Чобаните бяха изцъклили погледи и държаха ръцете в дълбоките си джобове, очаквайки падането и на последната интимна препаска.

Положението се нагвозди до краен предел.

— Защо не пляскате? - викна обиден Симо.

— Че как да бъде, баджанак? – изломоти Милчо Гитин от групата на кантонерите. - С какво?...

— С ръце!

— Че ако можеш с една, опитай! - рече Милчо Гитин и устата му се цепна до ушите, сякаш някой бе праснал длан в паница с биволско кисело мляко.

И точно, когато щръклицата бе полазила всички, Симо светна примигващо няколко пъти с дежурната лампа, което означаваше: „Дигайте си гълъбите! Затварям!“

Пощръклелите мъже се засуетиха из салона, но скоро се изсипаха на улицата недоволни. Нощта, еротично лепкава като ягодов конфитюр, ги погълна един по един. Някъде разсънил се петел цепна тъмата с проскубан глас и всичко се разпадна.

На третия ден Киро Иларионов продаде едно дъначе на светленския думбаз Мирчо и скъта банкнотите в тайната преградка. Милчо Гитин и Наско Страшника прескочиха до града и си купиха за целта нови копринени костюми.

Нищо необикновено не се случи на трета вечер. Бяха дошли почти същите: чобаните, говедарите, Русим, Данчо Матрилезов, кантонерите, само че този път Киро Иларионов седна до сами сцената. Имаше и един нов, изглеждаше къосе. С каскет. Седеше в сянката на една колона. Отначало поглеждаха, но скоро, като се отвори завесата, го забравиха...

В най-върховия момент Киро Иларионов полетя към изкусната танцьорка и посипа главата ѝ с десетолевки - пълна шепа. Това не ѝ направи особено впечатление, но благодарско тя го целуна. Зяпачите полудяха и чешкият полилей се разклати застрашително. Танцът на Киро бе несръчен и тромав като млад вол преди впрягане. На моменти залиташе, аха да падне, но дамата го прегръщаше и нежно завърташе около себе си. В един миг, изненадващо, Киро остана гол до кръста и понечи да слезе, но гальовните ръце го върнаха с една задъхваща целувка по голото теме и се остави на тях.

Русим Пощата изсвири с два пръста, та ушите на всички писнаха, миг объркване и отново всичко се завъртя. Африкански барабани пукаха по тонколоните, гъвкавото тяло се увиваше страстно около Киро и той бичешки налиташе към нея. При едно повторно бъркане в джобовете си Киро разпиля върху неуморимата гърла пачка петдесетолевки. Заведението изскърца –

всички, изправени на пръсти, протегнали шии като полски лалугери, брояха сумата. И в този напрегнат момент Киро Иларионов остана без панталони.

Кьосето с каскета излетя навън.

...Занемяха полето и градините и мъжката работа по тях. Онемяха медните хлопатари и звънци на стадата и говедата, спря монотонният брътвеж на машините. Чобаните не излязоха при овцете трети ден, говедарите забравиха добитъка в оборите. Вечер от към кошарите и полето се носеше блеене на неиздоени овце и полугладна стока кръстосваше по улиците и пътищата.

Въздухът над селото пощръкля, като разлютен стършел.

Мъже вече нямаше.

На четвъртия, може и на петия ден, рано сутринта, в кметството нахлуха Русимовица и Гана Мразкина и тупнаха на бюрото на кмета по едно пеленаче:

— Щом властта не може да озъпти мъжете ни, тогава да бере грижа за децата им. Ние отиваме на полето!

— Безсилен съм ! – рече Ставри Господинов, кметът. - Законът не се престъпя!

Тази сутрешна случка не промени нищо. Барът продължи темпото с пълна пара. Кантонерите преместиха пътя. Групата животновъди

продадоха пет тона фураж на един турчин от Марчино и сложиха няколко стотака в джоба. Симо докара от града десетина каси по вносни питиета. Русим Пощаджията продаде, тайно от жена си, два пчелни кошера.

В края на бурния танц Данчо Матрилезов подари една пухкава лисича кожа на мадамата, след което я покани да разгледа ловната му къща. Двамата се изнизиха през черния вход и безрезултатно мъжете чакаха продължение на игрите. Отидоха си обидени, но с надежда.

На другата сутрин, предугадили снощната измяна, половината от посетителите на бара, разузнавателно минаха край дворите на Данчо Матрилезов и душеха с широко отворени ноздри, като разгонени бикове, да уловят нежния парфюм на бар-дамата. Стопанинът беше яко затворил вратите и дървените кепенеци на прозорците, че къщата изглеждаше пуста като египетска пирамида.

В същото време, докато мъжете се мотаха край ловната къща, по главната улица мина Кирова с децата си. Петгодишното ѝ момиченце крачеше пред нея и държеше в слабиците си ръце лозунг, изписан на лист от блок №4 по рисуване – текстът гласеше: „Времето не е жени, а пари!“ Зад нея вървеше седем-осемгодишно момче с празна пазарска чанта, напъхана в дебела тояга като хоругва. След като обикол-

ки селския парк, подир нея тръгнаха десетина жени повечето съпруги на баропосетителите. Пред заведението Кировица официално заплаши Симо, че ако не изгони голите пиростии и не закрие гнездото на разврат, ще бъде съблечен гол насред площада и заплют от цялото женско съсловие. На това предизвикателство Симо отговори като същата вечер пред вратата му се опна униформен бодигард.

Привечер, в резедата на тъмнината, Кировица и Гана приклешиха кмета Ставри до горния дувар на парка. Ставри се сопна и дори посегна към задния джоб, където носеше пистолет, но няма време. Гана, както бе прегърнала, го сри-та у чатала и той приклезна болезнено, без дъх.

— Значи, си им обещал, ако гласуват за тебе да им отвориш гювендийско заведение? - повтори удара си Гана заедно с въпроса.

— Ще отговаряте! Аз съм облечен във власт!

— Можем да те съблечем! Колко му е! - рече Цеца Иларионова и дръпна колана от панталоните му.

— Закона по член 137 нарушавате!

— Член не член, закон-трон – няма! Ние, патките, ходихме да гласуваме за него. Доверихме се на един гологъзник...

— Не съм обещавал нищо! Недейте! - молеше се Стари, защото Цеца бе изула панталоните и вече се мъчеше да свали спортните му гащета, с такива

играеше местният футболен тим.

— А утре ти връчваме петиция!

— Ще ви дам под съд, как така събличате властта. Това е тероризъм?

— Никой нито е видял, нито пък е чул! - рекоха едновременно и двете и хукнаха неопределено в сумрака с дрехите на кмета.

Куче излая протяжно и тъмнината погълна терористките.

Кметът псуваше и чупеше клончета люляк, за да прикрие нежните си телеса. После бялото му тяло се стопи между дърветата на парка.

Неделната вечер си беше направо дискретна. Мъжете идваха на прибежки или префасонирани. Не се знаеше зад кой прозорец коя съпруга дебне. Това се доказва от жената на Милчо Гитин, която го прибра преждевременно. А иначе заведението работеше на пълни обороти. Дискретна музика разтваряше портмонетата на мъжете в очакване на стриптизьорката. В залата ухаеше вече на модерни парфюми и афършейф.

Тайнствен лъч стопи тъмнината на сцената и в светлия кръг сочна мадама в нежен, прозрачен воал захвана несръчен ориенталски танц. Публиката ахна. Ново парче. Като поробен дъжд-градушка изплющяха по ламаринен покрив мазолестите им длани. И бързо затихна и когато вече дъхът им секна, танцьорката метна копринената си блузка из под воала към

зяпналите мъже. Празно преглътнаха. Ритъмът на музиката зачести, дамата се завъртя несръчно, застана в центъра на лъча и отметна воала. Едно безкрайно „Ааа-хъхъ!“ литна към тавана и увисна като чешкия полилеи и аха всеки момент да се разсипе над масите. В дамата, сладострастно застанала на сцената те познаха бившата касиерка от почивната станция – Роза – съпругата на Симо.

— Гаси-и-и! - ревна и хукна да дърпа шалтера!

Миг след това сцената потъна в мрак, но гласът на Роза щипеше зяпналите уши на мъжете:

— Утре, голи на сцената за танц са поканени - Гана, Цеца Иларионова, Дона. Щафетата поемат Дечка, Русиновица...

Симо изнесе гласа й, който някъде по коридорите изтъня и се скъса. Настъпи такава тишина, която пукаше като стъклени топчета, подскачащи по мозайка. Мъжете се юрнаха навън като стадо подплашено от призрак, заедно с попарените си надежди.

Луната се бе закачила на върха на една тополя и с ехидна женска усмивка се вкопчи в слабините на мъжете.

Поне така им се стори.

ПЕПИ

Пепи се събуди изведнъж, като всяка сутрин. Разтърка очи, ама не му се ставаше още. Проклетата нощ свърши бързо. Спеше ли му се, не му ли се спеше? Не знаеше вече! Досадно му беше събуждането заради... ами заради самото събуждане. Отвори очи: „Свърши тя със спането!“ - рече си и отметна завивката. Веднага го налегна мрачно настроение. Започваше шибаният ден! С всички условности и неудобства. Повъртя се в леглото нерешително, погледна подозрително телефона на шкафчето, който изглеждаше като зареден пистолет и можеше всеки момент да възпроизведе смъртоносен изстрел. Мълчеше тъпата машинария, ама до кога ли? Нахлузи чехлите на босо и се запъти към банята. Влачеше крака и потръпваше от хлад, влизайки в студеното и неприветливо помещение. На всичко отгоре някой беше оставил мизерното прозорче отворено. Потръпна от усещането за студ и дискомфорт. Пусна топлата вода и я изчака с видимо задоволство... че я има. В този момент струята секна.

— Бабоооо! - викна Пепи с немощен глас.
- Ей, бабоооо, в банята съм, спри водата долу!

Дали го чу старицата или не все едно, скоро струята текна отново. Върна се в стаята и се огледа. Имаше сериозни следи от купона снощи, но щети не виждаше. И слава богу. Усети първите крампи и на бегом се върна в банята, спъвайки се в захвърлените ботуши на сестра си. Дълго повръща... но накрая облекчен се върна в стаята. Трябваше да намери пари... дали старата имаше нещо скътано някъде? Вече беше преровил многократно стаята на баба си на долния етаж. Не бе останало и нищо за продаване. Допуши му се. Намери фас в пепелника, поразтри го между пръстите си, запали го и смукна дълбоко с израз на блаженство. Виждаше ръцете си издайнически да треперят, главата го стягаше като менгеме, а вътре в него гладни демони стържеха с нокти в стомаха и вързваха моряшки възли с червата му. По цялото си тяло усещаше болката, като хищна хиена. Гадната кучка, късаше парчета от клъощавата плът все по-нагло и с остри зъби. Пепи се присви и притисна стомаха си с ръка. Студена пот го обливаше по лицето и вадички се стичаха по шията, потъвайки върху немошните му гърди. На масата останала от вечерта бутилка текила го привлече, като магнит. Надигна я, без да мисли и течността се изля, напомняйки напалм във Виетнамска джунгла. Изгори хранопровода и стигна светкавично в празния и спазматичен стомах.

Като удар с бухалка... разлюля го и запокити крехкото тяло на младежа в небитието. Стаята се преобърна и затанцува. Полилеят светеше странно синкав и далечен. Очертанията на стаята се разтягаха в неправилни и неравномерни геометрични фигури. Някъде капеше вода и кънтеше убийствено с неописуем резонанс в главата на Пепи. Трябваше да намери пари... Старата имаше скътани... Стълбите и коридорът надвесени над прегърбената фигура стенеха и пукаха заплашително. Безконечни бяха стъпалата докато слизаше надолу.

Видя лицето на баба си, разярено и кърваво да се хили беззъбо в малкото квадратче на зора си, наплюто от мухи и смешно в разкривения си ракурс. Тя дишаше тежко... не можеше да си поеме дъх. Крещеше, кълнеше... беше и свикнал.

Блъсна я и задъхан разрови дюшека и вещите и в стария гардероб. Бръкна в пазвата и учуден, че старицата лежи на земята. Досмеша го и я прескочи. В ръката му попадна старческата плът, отпусната и хлъзгава. Дръпна погнусено ръката си заедно със 50 лева, сгънати на четири... Ликуваше.

— Ахааа, ето, дърта вещице! На внучето... за дозичка!

Старицата лежеше на пода, а малка локва кръв прогизваше върху стария килим под главата и.

Пепи изкачи окрилен стълбите и докопа телефона си... не виждаше циферблата, но интуитивно знаеше кой бутон да натисне със запаметените номера. Не му трябваха други в последно време. Само този... спасителния.

— Пич... - прохърка сгърченият от болката и абстиненцията младеж... - Пич, донеси ми... доза! У дома съм!... - чу каквото му трябваше, отпусна телефона, сграбчен в спазъма и се отпусна. Сега трябваше само да чака. Минути, като часове преди да звънне звънецът на вратата. Унесе се за миг и подът стана уютна постеля, таванът плуваше в неоновии отблясъци. Топлината на предвкушаната сладост отне кошмарите за една дълга секунда, преди да ги върне с отвратителен рикошет в съзнанието. Тя, болката, забиваше игли в тялото, бъркаше в мозъка и сипваше вряща киселина в стомаха... мачкаше мускулите и извиваше гръбнака до скъсване в неописуемо скърцане със зъби. Прах от ада нажежаваше възпалената кожа, проникваше под тениската и жулеше слабините с горещ и отровен дъх. Гледаше краката си с учудване... изглеждаха смешно малки и разкривени... май нямаше пръсти или не... пръстите бяха като водорасли... Крайниците му се удължаваха и заприличаха на дървесни корени, а клоните го шибяха през лицето... когато звънецът звънна.

Плати двете дози и в унес намери сприн-

цовка, захвърлена някъде в хаоса. Беше му все едно дали някой я е ползвал преди това, важното е да вкара във вените си колкото може по-бързо живителната течност... да я усети как се разлива, като манна. Напомпа двете дози наведнъж в спринцовката... и друг път го беше правил. Намери изкусно вената си и с опитна ръка заби иглата.

Намериха го сутринта, сгърчен на пода на коридора, до шкафчето с обувките. Изстинал и с учудена физиономия... къде ли го бяха водили демоните на страстта и покварата? Където и да са били заедно... пътят е бил еднопосочен. На долния етаж старицата беше починала от загуба на кръв и с разбит череп. Прилежно полегнала с глава в кървав ореол, с извадена над пазвата си плоска и сгърчена старческа плът... скрила цената на смъртта ѝ!

РЕШЕНИЕТО НА ПАЯЖИНИТЕ

Мистичен вледенен поглед се подаваше над главите им зад сивата завеса. Син мъртвешки лик ги наблюдаваше, докато спяха. Само един човек го виждаше как обезумяло гледа, сякаш им изпраща предупреждение, че скоро душите на някои от тях ще разперят криле, политайки към път, незнаен в безконечното пространство на небитието. Тя знаеше, че скоро предстои нещо, което всички те и самата тя щяха да помнят и да се надяват да не се повтори, но само усещаше, че предстои. Не знаеше какво ще бъде. След момент тя го погледна в лицето. Той - месецът - не помръдна, а стоеше все така на небето зад сивата постеля облаци и изпращаше син отровен пламък лъчи, който отчаяно се опитваше да предупреди хората за предстоящото. Чукаше по вратите, прозорците им, влизаше в леглата на някои, но не успяваше да ги събуди. Нямаше да може да ги предупреди тази нощ.

А това беше единственият му шанс да ги предупреди. Навън, за първи път тази година, в началото на непрощаващия никому декември се изви виелица. Покрай кленовите и кедровите дървета привидно се събираха, за да се па-

зят от мразовитата буря, призраци и привидения. Но това не беше така. Това не бяха мъртви души, а самата буря. Толкова гъсти бяха рояците снежинки, че на слабо осветените места покрай дърветата изглеждаше, че има бледи бели фигури, треперещи безпомощно. Може би някоя от тези фигури беше истинска...

В нощта със сигурност имаше една истинска фигура, която продължаваше да гледа към месечината, за да се опита да разчете мислите ѝ. Тя беше чувала и чела в много от книгите си за магия, че луната, подобно на човешката длан, е нещо, което може да бъде разчетено. Това младо момиче се казваше Лена. Бледото ѝ северняшко лице беше изящно като на ледена статуя и дори сега, през нощта, будно като на нощна птица, а фината ѝ начупена пепеляворуса коса подчертаваше тюркоазените ѝ очи, които винаги носеха поглед на заинтригуваност. С поглед, замислено вперен към луната, тя не подозираше, че това небесно послание неслучайно е към нея, защото само тя би могла да се справи с приближаващата се трудност. Всичките душевни сили щяха да са ѝ нужни в пълен потенциал.

След дълги неуспешни размисли върху необичайния нюанс на малката видима част полумесец, тя се отказа от непосилната задача и най-сетне си легна. Скоро след това последният лъч отстъпи място на още купища облаци.

Нямаше на кого да свети повече. Сега цялата власт над небосвода остана в ръцете на снега. Сняг, който покриваше всички дървета и треви, завивайки ги за през зимата; който залостваше пещери и подземни тунели, за да не прониква вятърът в домовете на спящите там; който създаваше перфектно прикритие на всички, които се сливаха с него, прикривайки се заради повече от собствената си безопасност...

Обособяваше се трудно проходима територия. Както земята, така и въздухът беше плътен. Снежната покривка беше стабилно над половин метър, а разстлалата се мъгла наподобяваше ято бели лястовици - само на места се открояваха върховете на насочени нагоре клони, единственото нещо навън, непокрито със сняг, които изглеждаха като точки на фона на бялата шир, привидно не по-големи от очите на лястовица. Слабият, но пронизващ полярен вятър създаваше илюзия за движение, сякаш наистина лети ято птици.

А момичето не подозираше какво предстои. Беше допуснала грешката да заспи. Така тя оставяше бъдещето на произвола на шепота на вятъра. Затова ѝ беше възложена задача да започне изпълнението на дълга си насън. Тя виждаше широк тъмен коридор пред и зад себе си, заслан с едни от най-разкошните килими, които беше виждала някога. Огромна паяжина над-

висваше над главата ѝ - все по-близо! Хукна да бяга. Обърна се за момент и видя, че в средата си паяжината има по-различни влакна - съвсем бели, и разпозна, че са букви. Внимателно, разтреперана, тя се приближи, за да прочете изречението, което се образуваше от изящните рисунки - като на пергаментна хартия. Надписът трептеше, появяван от вятър, идващ незначайно откъде на фона на пустия коридор, приканвайки я да му обърне внимание. Лена се приближи и започна да чете. Надписът се виеше по паяжините надалеч по продължението на коридора. Той я умоляваше: „Моля те, помогни, за да не може този звяр да навлезе в града ви и да ви стори нещастия! Трябва му само една малка слабост от страна на невинен човек, за да ви нарани и никога повече да не можете да се отърсите от присъствието му. Не позволявай на безсмъртния спомен за изгубеното щастие да остави своята следа в хрониките на града ви! Кажи на баща си да не заспива утре сутрин, когато чисти улиците със снегорина, защото тогава бензиностанцията ще е прекалено наблизо и като се блъсне в нея, тя ще избухне! Вярвай ми!“ Момичето започна да се лута из тъмния коридор, търсейки нещо различно от килим, което може да послужи като изход, докато нервно прокарваше пръсти през меките чупки на косата си, която се беше разпростряла върху краищата на възглавницата ѝ,

повдигнати леко нагоре под натиска на лицето ѝ, заровено дълбоко в средата ѝ. В един момент, докато тичаше из коридора, се спъна в края на един зелен килим и усети, че пада. Стовари се извън леглото си.

Като се събуди, първото нещо, което видя, бяха сълзи - нейните собствени. Тя почти не можеше да види нещо друго през тяхната мъгла, докато не потърка очите си. Като се намери сама на пода в стаята си през нощта, си каза: „Но баща ми почина... Как така?“.

Стана от пода и седна в леглото си. Извади от шкафчето си снимки с баща си и започна да ги разглежда. Спомените бяха много красиви. Приличаха на цял гердан от мъниста: изрисувани, изписани, наредени една до друга като хванати за ръка. Но подобно на мънистен гердан, бяха свързани с тънка връв, която можеше да се скъса и всичко да се разпръсне като частите на отворени матрьошки - недовършен пъзел, който изглежда като цяла идея, но винаги накрая частите се разпръскват настрани, за да остане последната и най-важна идея от всички - за действителността. Времето, когато обичаше да казва на другите деца, че баща ѝ има най-страхотната работа през зимата, защото може по цял ден да си играе със сняг, беше далеч. Сега оставаха само спомените. А снегът беше най-големият.

Веднага щом се съмна, тя се облече и излезе навън. Искаше да се разсее от мисълта за съня си. Разхождаше се по улиците, които бяха претрупани със сняг. На едно място видя снегорин. Въздъхна. Загледа се колко изящна изглеждаше работата му в ранната сутрин - като на детско багерче, изобразено на живописна картина. „Как ми се иска да бях на мястото на този човек!“ - каза си тя и погледна към прозорчето на кабината. Тогава видя, че човекът вътре се бе подпрял на дясната си ръка и в следващия момент главата му клюмна настрани. Но той не се събуди.

Лена се стресна. Огледа се наоколо и видя, че на няколко метра пред снегорина има бензиностанция. Тя грабна една шепа сняг и запокити снежна топка към прозорчето. Когато тя се сблъска със стъклото, човекът бързо се събуди. Видя, че се насочва право към бензиностанцията и удари спирачки. След това погледна настрани и видя стреснатото изражение на лицето на Лена. Досети се, че тя е хвърлила снежната топка. Бързо слезе от снегорина и отиде да ѝ благодари.

— Ти си героиня, момиче! - развълнуван ѝ каза мъжът и я прегърна. - Бях задрямал, можех да се сблъскам с бензиностанцията и тогава не се знае какво щеше да стане! Не знам как да ти се отблагодаря!

Погледна я в очите развълнуван и я попита:

— Как се казваш?

— Лена - отговори му тя тихо.

Мъжът се сепна, след което по лицето му грейна широка усмивка. Още по-развълнуван от преди малко, той възкликна:

— Много хубаво име! Дъщеря ми се казва така.

ДЕРВИШ БАБА

Казваше се Мехмед Али, но всички до един му викаха Дервиш Баба. Тоя прякор му сложиха ей тъй. Първото име му го лепнаха на млади години - още нямаше навършени осемнайсет.

Една лятна сутрин, щом момъкът се разбуди, на часа впери очите в тавана и се замисли. Преди малко бе сънувал, че вършее с черния ат, дето баща му купи преди месец за две жълтици. Нивата им на Хамбар поле - отрупана догоре с берекет - пак оправда името, което бяха дали на мястото в авелзаманско време – и тая година хамбарът пак щеше да е препълнен... Както си вършееше, по едно време тръгна на водопой, че конят беше зажаднял, а и на него му се искаше да налее прясна водица. И додето конят кротко си пиеше, на другия край на коритото изневи-делица се пръкна беловлас старец, чиято брада стигаше чак до дрипавите му шалвари.

— Сабахләр хаирлъ олсүн!¹ – поздрави той, въпреки че бе пладнина.

— Хаирлъ олсүн! – отвърна му Мехмед, подир което посочи небето и рече: - Слънцето е преполовило пътя си...

— То е преполовило пътя си, ама твоя сега

пòчва... – каза загадъчно старецът, сетне неочаквано притури: – Аллах иска да станеш дервишин²!

Щом рече тия думи, белобрадият изчезна тъй както бе и дошъл. Момъкът се заозърта на сам-натам, но от стареца нямаше и следа. Тогава се разбуди...

Мехмед се чуди, колкото се чуди, подир което извря снагата си от чергата и отиде при баща си.

— Мисля да стана дервиш... – каза той и му разказа съня си.

Бащата първо въздъхна, сетне бавно свали учкùра³ и му дръпна такъв пердах, че сума време го увиваха в кожи! След кютека обаче му рече:

— А за Али Мехмедовото коляно помисли ли? – подир което отиде някъде натъжен, че измежду всичките си деца мераклията за дервиш бе единственият му син.

Макар да знаеше Корана дума по дума и беше кайл да прекара дните си по дервишки, насетне момъкът хич не се и опита да счупи хатъра на баща си.

Че Мехмед не стана дервиш - не стана, ама прякорът му остана...

И додето първия прякор му го прикачиха свои люде - разтръбили патърдията из селото, то другия му го харизаха чужди. Зарад почит...

Бабà⁴ взеха да му викат, когато Мехмед Али беше на години. До себе си вече имаше стройна като топола кадъна - гиздава от горе до долу, която му нареди дечица за чудо и приказ - момиче и две момчета.

Как спечели хорската почит ли? Че беше тербехлия⁵ турчин - беше! Дума да няма! На мравката път правеше. И понеже знаеше корана повече от ходжата, да знаеш каква върволица имаше на портата си - поучаваше своите за всяка една сгода. Ама не бе само туй. Макар че не беше дотолкоз богат, се притичваше на помощ с пари, а понякога и с акъл, не само на турци. И българите шапка му сваляха... Затуй един ден вкупом го кръстиха Бабà...

Тъй стана Дервиш Бабà. Нататък дните му се нижеха все тъй ведри и тихи, както и преди. И всички до един бяха рахат.

Да, ама животът на турчина тъй се преобърна, че стана кàрма карашик⁶. Какво се случи? Ами човечецът попадна в кьорсокак - бедите му захванаха една след друга. Първо си отиде баща му. Вярно, че беше на възраст, но в отвъдното се пресели не заради болест, ами го ритна конят, който инак беше кротък... Сетне един подир друг склопиха очи синовете му... И двамата по на дванайсет! А накрая Дервишовица се разболя от незнайна болест...

Не щеш ли, когато вече бе изгубил всякаква

надежда и му идеше да се метне в някоя бездна, наново му се яви оня беловлас старец, който сега бе с гяурски потури. Ама какво му рече тоя път, на първо време никой не разбра, даже и жена му...

Но Дервиш Бабà веднага си плю на ръцете... Докара отнякъде ломен камък, тикли⁷, чам, сетне изкопа темелите и захвана да гради. Не е за вярване, но още щом пòчна градежът, Дервишовица не само че се вдигна от миндера, ами дойде да му бърка кал...

Подир година, когато поп Илия освещава-ше малката черква, кадъната роди близна-ци... Тогава Дервиш Бабà се врече, че единият ще стане калугер...

ОРИСИЯ

Росанка израсна при дядо си, който на времето бяха кръстили Сливчо, ама заради едрият си бой всички люде в Чукуркьой⁸ му викаха Сливо. Животът на беловласия старец захвана от хубаво по хубаво... Загалиха се с неговата Росана, добиха си дечица, които насетне си народиха свои рожбици и, макар че не всичко беше по мед и масло, дълги години живяха мирно и честито.

Да, ама зли очи ли ги урочасаха, бащини ли грехове плащаха - старецът тъй и не разбра до последно - но животът им тъй се обърка, че стана една... Не е за разправяне...

Всичко вървеше добре, додето не се яви морът. Като всички люде от селото и те се криха, колкото се криха, ама когато накрая чумата утихна и се преброиха... Леле мале! Другите се простиха с по двама-трима, а от тяхната колиба - дваисет и трима... Кожите си отърваха едвам двамина - дядо Сливо и Росанка, тъкмо попрехвърлила годинка...

Насетне старецът тъй ѝ трепереше...Той си знае как изгледа внучката!

И Росанка расна-порасна, стана мома за женене. Като подкара осемнайсет, се загалиха с Гордьо. Щом видя кой е галеникът ѝ, дядо Сли-

во се поуспокои, щото двајсет и петгодишният овчар бе хем напет, хем и работлив.

И наново всичко потръгна от хубаво по-хубаво. Да, ама...

Веднъж Гордьо - както си пасеше овците край реката - дето слизаше от Еркюприя⁹, се вгледа втренчено и очите му щяха да изхвъркнат от почуда. Разтърка ги невярващо. Че беше Самодивската неделя¹⁰ - беше, ама да я видиш посред бял ден цяла-целеничка и то близо до Чукуркьой, е малко множко... Когато наближи, с радост разбра, че това е галеницата му Росанка - по-гиздава и от водна самодива...

Переше някаква дреха наред реката.

Да, ама нищо друго не съблазнява повече един ерген от гола девица, потопена до края на нозете си в бистра речица, която минава на пръсти помежду им и гали ли - гали косъмчетата ѝ по корема...

Затуй и Гордьо онемя... И как няма да онемее горкият, като дотогава бе виждал само кожата на лицето ѝ...

И додето стоеше омагьосан, откъм лешките¹¹ рипнаха двамина турци - незнайно как се озовали в тая пустош - и с алчни очи се завтекоха към галеницата му.

— Ах, ваш'та мама... — изпсува с всичка сила Гордьо, сетне извади някакъв нож и се юрна подир злосторниците.

Намушка единия развратник и се обърна към другия, но калъчката на онзи го изпревари... Додето падаше, скитаса за последно Росанка - приклепнала до рамене в реката, сякаш търсеше от нея закрила...

— Аааааа... – успя само да викне Гордьо, сетне силите му отведнъж го напуснаха и той се строполи по очи...

Убиецът извади калъчката от овчаря, отри я в дрехите му, сетне погледна умрелия си ортак, почуди се малко, подир което тръгна към момата...

Тъкмо нахвърли дрехите си из брега и се нагани да нагази водата, когато отнякъде рипнаха Гордьовите каракачанки и го емнаха. Дибидюс гол, развратникът побягна презглава надолу по ждрелото.

Останала сам-самичка, Росанка не смееше да помръдне наникъде. Чак когато кучетата се върнаха и взеха да облизват кървавите си муцуни, тя събра кураж, облече се криво-ляво и с блуждаещи очи пое към нивата на дядо си Сливо, откъдето бе дошла да се поразхлади.

И тогава се случи най-страшното... Вече беше наближила, когато от една отвесна канарà се откърти огромен къс, който притисна с всичка сила родопската самодива...

Чул грохота, след малко дойде и дядо Сливо, но като разбра какво е станало с Росанка,

сърцето му не издържа...

Още същия ден селяните кръстиха злокобната място Момин камек¹².

Беше първи юли 1669-та...

Идеха горещините...

И турците. Да прекръщават...

1 Сабахлър хаирлъ олсун! (тур.) – Добро утро!

2 дервиш (тур.-пер.) – мохамедански монах

3 учкър (тур.) – ремък за стягане на шалварите

4 бабà (тур.) – баща, отец /като почетна титла/

5 тербехлия (ар.тур.) – възпитан, учтив

6 кàрма карашик (тур.) – объркано, размесено

7 тикла (диал.) – каменна плоча за покриване

8 Чукуркьой – старото име на с.Забърдо

9 Еркюприя – турското име на Чудните мостове

10 Самодивска неделя – седмицата след Спасовден

11 лешка (диал.) – леска

12 камек (диал.) – камък

COMME IL FAUT*

През живота си съм имал много любовници. Но нито една не беше като Мадлен.

Още помня тежкия ѝ аромат, полепнал по вътрешността на ноздрите ми в крайпътните хотелски стаи. Помня как палех цигара след цигара с единствената мисъл цигареният дим да изличи миризмата ѝ от дрехите ми. Помня как исках да избягам на пръсти, докато тя кротко спи и как точно, когато се навеждах над нея, за да я целуна за последно, ме удряше онзи неин мирис и ме приковаваше безсилен над лицето ѝ. Тогава отчаян се отпусках в креслото до леглото и ми се искаше да моля Бог, в който никога не съм вярвал, така да стане, че тя повече никога да не се събуди, за да мога да я запазя непокътната в спомените си. И да си тръгна облекчен.

Дълго време много се смущавах от мисълта, че искам да имам всички жени, които виждам или срещамх, дори и тези, които не виждах, но знаех, че съществуват. Пъдех я, доколкото можех или исках, но усещах как ме превзема и не ми дава мира. С часове стоях над бюрото си, над празния екран на лаптопа и си пред-

ставях как пъхвам пръстите си под полата на онова момиче от банката, докато тя упорито се опитва да ми обяснява нещо за някакви нови банкови продукти или как вдъхвам аромата на хиляди цветни градини, докато целувам шията на блондинката от цветарския магазин, от който купувам понякога цветя за Мария. После изведнъж сред тия мисли, докато усещах панталонът ми да отеснява, си спомнях за Мария и ме обземаше едно различно чувство, което караше отеснените ми панталони да увисват, а гърлото ми да се пълни с някаква необяснима мъка.

После пропадах в пропасти и дните ми се струваха безкрайно дълги. Ужасно дълги. Държах се, преструвах се на силен и си казвах, че да мине само утрешният ден и ще съм по-добре. Но утрешният ден настъпваше, а аз бях все така пропаднал в бездната.

В една от дългите и монотонни вечери, докато гледах безчувствения син екран на лаптопа, си казах, че ми е дошло до гуша от мен самия, от този страх, от тази нерешителност. Не можех да живея повече така отчаяно и не исках цял живот да бягам с всички сили из хилядите непознати улици, а после омерззен и жалък да се връщам при Мария.

Потърсих в портфейла си салфетката, която преди две вечери една девойка беше пъхнала в

ръцете ми с телефонния си номер в онзи бар. На салфетката с ярко червено червило беше записан номерът, а отдолу „Валя“. Набрах номера и с Валя се уговорихме да се видим на следващия ден. Всичко стана някак механично. Начинът, по който набрах цифрите и ѝ предложих да се видим, гласът ѝ, когато каза „ДА“, моят глас, когато я попитах дали е свободна, нейните думи, моите думи – всичко ми се стори толкова незначително, просто и естествено, че се запитах дали имаше смисъл и дали исках да го помня.

В главата ми се беше обтегнала до скъсване една едничка вена.

Момичето ме чакаше на уговореното място. Загасих двигателя и преди да ѝ дам знак ми се дощя да я погледам. В ярко червените си устни беше захапала края на една цигара, чийто живот безмилостно изтръгваше с всяко дръпване. С едната си ръка оправяше от време на време перхидролените си къдрици, които нощният вятър игриво сплиташе, сякаш за да има с какво да се занимава и да не изглежда глупаво, застанала на онази улица с неприлично късата си пола. После ѝ присветнах с фаровете и тя тръгна към колата ми, полюшвайки се бавно на неестествено високите си токове с неестествено русите си кичури. Отвори вратата на колата ми, като преди това хвърли цигарата си, угасвайки я със същата жестокост, с която я пушеше, затвори

вратата съвсем леко (явно имаше опит с врати на коли като моята), обърна русата си главица към мен, приближи се бавно към лицето ми, и точно преди да отпечата червените си устни върху моите, ме погледна с прекрасните си сини очи, които навярно бяха единственото истинско нещо в нея, и ми се усмихна. И тогава, Господ да ми прости, се почувствах най-щастливият мъж в целия свят.

После шофирах дълго с миризмата ѝ по себе, затаил дъх в очакване на Страшния съд. Но километрите се плъзгаха един след друг, а светът не се променяше. Не се разпадах, не умирах, не усещах дори онази изпъната до пръсване вена в главата си. Напротив, главата ми беше празна. Аз самият бях празен. Тогава ме налегна чувство, подобно на онова, което караше гърлото ми да се зачерви от болка, но което ми се стори много по-страшно - чувството, че наместо да загубя така грижливо пазените с години мними добродетели, се оказах по средата на едно голо нищо, в което търсех да открия нещо, което се оказа, че никога не е съществувало. И се уплаших, защото изведнъж осъзнах това, което вече знаех – че оттук насетне до края на живота ми, не ми оставаше нищо друго, освен да лягам с всяка срещната.

Така живях няколко години. Постепенно страхът ми се разпиля някъде из множеството

женски скутове, в които понякога осъмвах. Самият аз не разбрах как и кога се беше случило. Една сутрин просто се събудих, погледнах се в огледалото и разбрах, че страхът си беше отишъл и че вече не усещах металическия му вкус в устата си. Ако преди се боях и преговарях по сто пъти каква лъжа ще изрека пред Мария, сега се чувствах дотолкова сигурен в себе си, че дори самият аз до момента, в който не прекрочех прага на поредната хотелската стая, си вярвах, че съм потънал в работа в офиса. Постепенно спрях да усещам онова напрежение, което само понякога ме принуждаваше да се въртя нощем до нея и да си задавам въпроса дали всъщност това напрежение и този страх не бяха карикатура на моето чувство на вина, на тая вина, която отричах да изпитвам и да съществува в мен, и постепенно се примирах със самия себе си.

Когато срещнах Мадлен, изобщо не я забелязах. Тя беше толкова обикновена и ненатрапчива, дотолкова се беше сраснала със заведението, в което пиех от време на време кафе, че все едно не съществуваше в реалността. Беше като част от интериора. Забелязах я, едва когато я срещнах случайно на улицата. Тя ме поздрави, аз ѝ се усмихнах, сигурно ако носех шапка, щях да я сваля, но само защото исках да уловя мига, в който тя мина покрай мене и аз се опитвах безуспешно да се

сетя къде вече съм я виждал и защо досега никога не ѝ бях обръщал внимание. Изведнъж, докато тя минаваше покрай мене, ми хрумна, че в нея най-поразителното нещо беше нейната неподправена простота. Едно обикновено момиче, на не повече от 25-26, с протъркано от годините палто и малка плетена шапка, която покриваше големите ѝ уши. Като я видях, беше дотолкова естествено да ѝ махна, да се спра да си побъбря с нея, без дори да помня от къде я познавам, че ми се струваше, че аз всъщност съм я познавал цял живот, че тя всъщност бях аз.

Когато си спомних откъде я познавам, изведнъж ме досрамя от самия мене, че така нелепо съм я свързал с интериора в едно обикновено кафене. А и вероятно ми се стори така нелепо, защото аз самият можех да се идентифицирам с канапе, маса, стол или чаша обикновено кафе, с една жена, която винаги ми е изглеждала толкова обикновена и посредствена, че никога не бях успявал да я забележа и едновременно беше част от мене.

Започнах да разпитвам за нея. Дискретно, разбира се. Не ми се искаше хората да разберат, че точно аз може да се интересувам от някаква обикновена сервитьорка с изтъркано палто. За няколко минути се сдобих с име и с телефон, които не знаех какво да правя. Ако ѝ звъннех, какво щях да ѝ кажа, какво щях да поискам от

нея и какво щеше да стане, ако тя откажеше да ми го даде? Как щях да живея после? И защо, по дяволите, си задавах такива глупави въпроси?

Набрах цифрите на моя телефон и когато тя вдигна, ѝ казах, че се познаваме от кафенето, че искам да се видим и да поприказваме, че се извинявам, задето не съм се сетил откъде се познаваме, когато тя ме е поздравила и че бих искал да се реванширам, като я поканя да прием по нещо и че бих се радвал, ако мога всъщност да се реванширам по този начин и всъщност аз изобщо не знам тя дали ще се сети откъде се познаваме, аз съм онзи мъж с черното палто, който сядва винаги на масата до прозореца, сам с лаптопа и пуши „Бенсън енд Хеджис“ и винаги паркира колата си точно срещу стъклената витрина на кафенето....

Млъкнах. И тя млъкеше. Изведнъж се уплаших, че тя не знае кой съм и че никога не ми е обръщала внимание, че съм бил просто един от многото клиенти и че никога с нищо не съм я впечатлил. С последно усилие на волята си, ѝ казах, че ще я чакам утре в 9 след смяната ѝ пред кафенето и, ако иска да се видим, ще ми бъде приятно.

От другата страна на телефонната линия се чу само едно „Добре“, след което сигналът от празната телефонна линия се смеси с болката от пулсиращата вена в главата ми.

Прошарените ми коси ме гледаха тъжно от стотиците огледала и не ми позволяваха да забравя, че остарявам.

Не знаей защо, но чувствах, че Мадлен е последната ми надежда да си върна нещо от младостта, преди безвъзвратно да се превърна в старец.

Стрелките на електронния часовник в колата светнаха. Беше 9 и през отворения прозорец видях познатото овехтяло палто да се носи към предната седалка. Мадлен седна и аз запалих двигателя.

— Здравей.

— Здравей.

— Как си?

— Ами... странно. Никога не съм се качвала в такава кола.

На един от светофарите погледът ми се плъзна по краката ѝ. Имаше остри тънички коленца, здраво стиснати под кафявата ѝ поличка. Успях да разгледам и ръцете ѝ, изпънати напред върху краката ѝ, с дланите върху капачките. Така ми заприлича на малка прилежна ученичка, на дъщеря, която возех към училище. Ръцете ѝ ми се видяха грубовати и също толкова овехтели като палтото. Но въпреки това, като ги гледах, ме обземаше едно спокойствие, толкова силно, че чак не можех да си спомня дали бях виждал по-красиви ръце.

— Къде отиваме?

— Ами... къде ти се ходи?

— Не знам. Можем да се разходим в парка?

Не помнех някое момиче да е искало да се разхождаме в парка, освен когато бях студент и се натискахме по пейките.

— Да, разхожда ми се в парка - ѝ казах.

Паркирах колата, а тя мълчаливо ме чакаше отвън.

— Пушиш ли?

— Ами, от време на време.

Отворих табакерата и ѝ предложих цигара. Очите ѝ светнаха като на малко дете и зашариха из цигарите, сякаш виждаха безброй цветни камъчета. Устните ѝ се разтеглиха в едва доловима усмивка и с несигурна ръка се пресегна и изтегли една.

— Намислих си желание - докато си избирах, ми каза и ми се усмихна.

После двамата закрачихме един до друг, всеки запалил своята цигара и намислил по едно желание. Мълчахме. Искаше ми да я притегля към себе си, да усетя как ухае косата ѝ, да я прегърна през кръста, да се наведе и да заровя главата си между тънките ѝ остри коленца, да пуша от цигарата ѝ под някоя улична лампа и да намисляме заедно желания, които никога нямаше да се сбъднат.

Но нямах нито сили, нито смелост. Затова

се върнахме обратно към колата и аз я попитах къде да я оставя. Пред кафенето, ми каза, оттам е близо до вкъщи. Спрях, там, където с крайчеца на очите си пролазах по грубите ѝ малки пръсти.

И после стана тъмно, много тъмно. Заспах и се събудих с безброй прошарени коси в скута на Мария. А трябваше да бъда млад.

След няколко дни потърсих Мадлен, но нея я нямаше в кафенето. Бяха я уволнили преди два дни, никой не знаеше къде беше отишла, а на телефона ѝ се включваше гласова поща. Тогава развъртях един, два телефона и разбрах къде живее.

Кооперацията беше малка и овехтяла от времето четириетажна постройка. Тя живееше на последния етаж, както ми бяха казали, с две съквартирантки. Входът смърдеше на урина и старческо оглупяване. Изкачвах стъпалата едно по едно, тихо, сякаш ме беше страх Мадлен да не чуе стъпките ми. Почуках на апартамент номер 9, но никой не ми отвори. Дали не бях сбъркал номера, кооперацията, дали тя изобщо беше все още в града?

Миризмата стана непоносима и предпочетох да изчакам в колата си. След около час апартамент номер 9 светна и аз отново изкачих онези стъпала, този път уверено. Отвори ми едно момиче, което ми каза, че Мадлен не е вкъщи, но скоро трябвало да се прибере и

съм можел да я изчакам. Момичето ме покани в кухнята и ми наля чаша билков чай. Запалих цигара и зачаках.

Вратата хлопна и Мадлен се прибра. Погледна ме с въпросителен поглед защо съм дошъл, но аз просто свих рамене и мълчаливо ѝ подадох една цигара. Отидохме в нейната стая, в която имаше едно легло, един скрин, на който бяха натрупани книги, един малък гардероб и два стола. Върху скрина имаше ваза с няколко стръка гиргини. Мадлен свали палтото си и седна безмълвна на единия край на леглото. С поглед ми направи знак да придърпам единия стол и да седна срещу нея. Запалих ѝ цигарата и двамата запушихме. Аз - втрещен в малките ѝ груби пръсти, а тя в някаква невидима точка или драскотина по стария паркет.

Исках да я питам милион неща – защо беше напуснала, защо живее в тази дупка, беше ли мислила за мен. Сигурно и тя искаше да ме пита много неща. Но и двамата мълчахме. Чувствах се страшно уютно в тази малка проста стаичка, с двата фикуса до вратата, с няколкото булевардни романа на олющения скрин, с хвърлените небрежно две блузи и пола на другия свободен стол.

Мадлен стоеше почти неподвижна върху евтиното синьо одеало, покриващо леглото ѝ. Протегнах ръката си и я сложих върху нейната.

Пръстите ѝ бяха студени и тогава изпитах неистово желание да коленича пред нея и да ги целувам дълго и продължително. Тя не ме спря. Погалих лицето ѝ и приближих устните си до нейните. Затворих очи и я целунах. Първо съвсем леко и нежно, а после опитах да докосна езика ѝ с моя. За моя изненада, тя обаче здраво стисна устните си. „Какво пък“ - помислих си „може да не обича“. Продължих да я целувам леко по устните и врата и усетих как тялото ѝ се отпуска в прегръдките ми. Милвах с ръцете си тялото ѝ, гърдите ѝ, докосвах кожата ѝ, а тя ми позволяваше да изследвам все повече и повече от тялото ѝ. Но когато пъхнах ръка под полата ѝ, за да усетя с пръстите си меката кожа на вътрешността на бедрата ѝ, тя ме блъсна от себе си и стана. Тогава си помислих, че моята спонтанност и страст вероятно са я стреснали. Та тя беше още дете, малка и неопитна. Може би дори беше девствена. Трябваше да карам по-полека с нея, за това станах и аз и отидох да разгледам книгите, наредени на скрина ѝ. Бяха някакви блудкави любовни романчета на неизвестни за мен американски писателки, на чийто корици момичетата се отдаваха страстно на любимите си мъже. Защо сега Мадлен не искаше да ми се отдаде по същия чувствен начин?

Обърнах се и се приближих до нея.

— Може ли да те прегърна?

Не ми отговори, само се сгуши в мен. Пак седнахме двамата на леглото и дълго стояхме така прегърнати. После аз отново започнах да я целувам и милвам и това продължи толкова ужасно дълго, че изведнъж престана да ми бъде приятно, осъзнах, че това беше само начин, средство да я успокоя, за да мога да преспя с нея. Докато я целувах, се опитах да натежа отгоре, така че да легне по гръб. Но Мадлен се съпротивляваше, макар и съвсем леко. Успях да повдигна полата ѝ и дори да целуна малко от кожата на краката над коленете ѝ, но когато опитах да сложа главата си в скута ѝ, тя ме изблъска от себе си. Този път обаче нямах намерение да я оставя да ми се изплъзне. Хванах я за ръцете и ги опрях на таблата на леглото, за да не може да се съпротивлява. Краката ѝ се бунтуваха, ритяха ме, а аз усещах колко по-голяма става възбудата ми от тази сцена, усещах, че вместо да се отвратя от себе си, както винаги съм си мислел, че бих се чувствал, желанието ми да имам Мадлен ставаше все по-голямо. Но не, това чувство беше повече от възбуда. Беше ме обзела свирепа ярост, защото никоя жена досега не ми беше отказвала. Същата онази свирепа и сляпа ярост, която изпитвах, задето сутрин огледалото ми показваше един човек с прошарени коси, когото не познавах, който не бях аз. Същата тази ярост, която ме беше пре-

върнала в един отчаян старец.

Затова продължавах да стискам ръцете и краката на Мадлен и я целувах, макар да ме молеше да спра. И изведнъж усетих, че тя вече не се съпротивлява, че ме гледа с очи, пълни със сълзи, които ми казваха - „Хайде, давай, направи го, не ми пука! Чуваш ли ме, не ми пука! Мразя те!“.

Тогава се опомних. Какво, по дяволите, правех аз? Пуснах ръцете ѝ и се дръпнах в края на леглото, премалял и изтощен от себе си. Вена-та в главата ми запулсира с болезнена острота, сякаш за да ми напомни за ужасната действителност. Мадлен се беше свила в другия край на леглото и тихо плачеше. Прегърнах колената ѝ, запалих си цигара, заплаках с нея и останах дълго да лежа така.

Когато отворих очи, единствената светлина в стаята идваше от уличната лампа. Огледах се, но наместо вазата с гергините на масата, видях позната ми домашна обстановка и Мария, която спеше до мене.

Не помня как се бях прибрал, нито дали Мадлен беше добре. Не помнех дори дали се беше случвало. Главата ми беше празна, нямаше я даже пулсиращата ми вена, изпъната като корабно въже.

Следващите дни минаха в унес. При всяко позвъняване на телефона, мислех, че е Мадлен и

се страхувах какво можеше да ми каже. Мразеше ли ме? Може би дори вече беше напуснала града, може би никога повече нямаше да я видя. В главата ми цареше хаос, бях изнервен и не знаех какво да направя. На третия ден от тази агония, на която сам се бях подложил, реших да я потърся. Нещо ме теглеше към нея, нещо, което беше толкова ужасно силно, чийто смисъл не можех да разбера.

Набрах номера ѝ със страх, защото можеше да не вдигне и защото може би никога повече нямаше да иска да ме види. За моя изненада, на четвъртото позвъняване, тя отговори.

— Здравей, Мадлен...

— Здравей.

— Как си? Добре ли си?

От другата страна на слушалката настъпи мълчание, което знаех, че може да ме убие, ако продължи твърде дълго.

— Добре съм...

— Мадлен, аз исках да се извиня за случилото се... Аз...Искам да те видя, да поговорим... Не знам защо така стана, Мадлен... Мадлен?

Пак онова мълчание. Докато чаках на телефонната слушалка, видях отражението си в стъклото на снимката на бюрото ми, на която бяхме двамата с Мария. Сякаш за две нощи съвсем бях остарял.

— И аз искам да те видя.

— Утре в 6 да те взема?

— Добре, ще те чакам.

Усетих грубите пръсти на Мадлен да натискат дръжките на вратата на колата, още преди да ги беше докоснала и когато отвори вратата и седна до мене, по горчивия вкус в устатата си разбрах, че Мадлен беше различна. Това ме натъжи, защото сякаш разбирах, че въображението ми странстване е вече към своя край.

Този път тя не се противеше на ласките ми в онази крайпътна мотелска стая. Но знаех, че е само привидно. Когато целувах врата ѝ, ноздрите ми се пълнеха с острия мирис на кожата ѝ, който щях да помня вечно и който ми напомняше нещо толкова ужасно близко, което само да исках, можех да докосна с ръка. Но когато я протяхах, то ми се изплъзваше. Тогава си помислих, че кожата на Мадлен беше събрала в себе си ароматите на всички онези жени, които бях имал през години. И си помислих каква шега ми е приготвила съдбата, щом на края на пътуването си, се бях оказал наред бунище. И, Господ да ми прости, но ужасно ми харесваше.

Когато се приближих към Мадлен и я прегърнах през кръста, тя се отпусна в ръцете ми. Целувах я, милвах я, но когато се помъчих да сваля дрехите ѝ, така че да мога да обсипя цялото ѝ тяло с целувки, тя отново ме отблъсна. Но странно - този път не се разгневих и не ми

стана неприятно. Напротив, изведнъж се почувствах като у дома си. Извадих табакерата и ѝ предложих цигара, защото чувствах, че единствено цигареният дим ни свързва истински. Запушихме – аз с увиснали панталони, а тя – със здраво стиснати колена и двамата загледани в някаква невидима точка на тавана.

Започнахме да прекарваме все по-често нощите си заедно. Тя престана да се съпротивлява, когато исках да галя и целувам кожата ѝ, но повече не ми разрешаваше, а и аз спрях да настоявам. Даже ми беше приятно, че просто лежахме голи един до друг, пушихме и мълчахме. Понякога тя заспиваше върху ръката ми и можех дълго да я гледам. Тогава ме обземаше желание да я целуна за последно, докато миризмата ѝ прониква в тялото ми, в кръвта ми и да си отида завинаги, да я забравя. Искях да изтръгна живота ѝ, докато спи и да го отнеса със себе си, да го изпия и да се събудя прероден и млад. Тогава тя се будеше и ме прегръщаше с грубите си пръсти. И аз заспивах овехтял и стар в тях.

Така измина цяла една тъжна година. С Мадлен се срещахме почти всеки месец, като редувахме хотелите и градовете. Така се бяхме разбрали и онази сряда, макар да чувствах нещо различно в нея. „Кой знаеше“ - помислих си аз - може би най-накрая ще получа онова,

което исках от нея. Но дали го исках още?”

Пристигнах първи, Мадлен закъсняваше. Извадих табакерата си и запалих цигара, докато чаках в лоби бара на хотела. Бях ужасно уморен и си мечтаех за Мадленината остра миризма. В умората си дочух смеховете на някакви хора на масата зад мен, които сякаш ми се сториха познати. Усетих вената в главата ми да се напруга и се обърнах.

Видях пред себе си Мария. Беше кръстосала крака на съседната маса и безгрижно се смееше, докато отпиваше кафе на малки ситни глътки. Ръката ѝ галеше някаква чужда мъжка длан. Помислих, че сънувам, че съм болен. Тази жена там не можеше да е Мария. Не беше възможно да чакам любовницата си в същия хотел, в който собствената ми съпруга галеше някакъв мъж. Не беше възможно жена ми да ми е изневерявала.

Тогава Мария извърна глава и ме видя. За момент застина, но после ми се усмихна, остави чашата кафе и тръгна към мене. Господи, това наистина беше Мария.

— Здравей, скъпи. Каква изненада само, да се срещнем тук... Помниш ли Митко - посочи ми тя мъжа на съседната маса, който дори ми кимна, съученици сме от гимназията, идвал е на гости няколко пъти.

Мария седна срещу мене и си запали ци-

гара. Стоеше насреща ми влудяващо спокойна и ме гледаше със студени, непознати очи. Една Мария, която не познавах.

Исках да кажа нещо, да я зашлевя, задето ми беше изневерила, да ѝ крещя, да я убия. Но не можех да мръдна, бях като парализиран.

— Как можа да го направиш, Мария? Как можа да ми изневериш? Как може да ми го причиниш, Мария...

— Е, скъпи, ти го правиш от години. Защо аз да не мога?

— Не е вярно, нищо от това, което си мислиш, не е вярно... Но ти... Как можа да ми го причиниш...

Мария нищо не ми отговори, само ме погледна, усмихна ми се, дръпна от цигарата си за последен път и я натисна в пепелника. После просто двамата с Митко излязоха от лоби бара, качиха се в неговата кола и потеглиха.

Ръцете ми бяха вкочанени от студ и едва успях да си запаля цигара. Нищо не усещах, в главата ми се плъзгаха спомени един след друг. Погледът ми се спря върху пепелника, в който така усърдно тръсках цигарата си, треперещ от студ, и си помислих, че онази мъртва цигара там бях аз, че Мария ме беше натиснала и убила по същия жесток начин.

Изведнъж си дадох сметка, че в панталона ми от доста време вибрираше мобилния ми те-

лефон. Сетих се, че чаках Мадлен. Не знаех нито колко време беше минало, нито колко беше част. Извадих телефона от джоба си и видях, че Мадлен ми беше пратила ес ем ес: „Не ме чакай. Не мога да продължавам повече така. Не искам да се виждаме повече..”

Имал съм много жени през живота си, но нито една не приличаше на Мадлен. Тръснах пепелта на цигарата си за последно и я умъртвих редом до тази на Мария. Станах и тръгнах към бара. Имах нужда да пийна нещо силно. Докато си поръчвах уиски, видях отражението си в огледалото на бара. От там ме гледаха очите на човек, когото някога познавах.

ИЗПОВЕД

Сега си далеч от мен, Филип. Винаги ми се е струвало, че те обичам повече, когато те няма. Може би ти се вижда смешно, но е така. Когато те, няма аз разговарям по-добре с теб, по-лесно ми е да ти казвам някои неща. Струва ми се, че те разбирам напълно, когато не си до мен, когато си далеч, много далеч. Бих искала да ти разкажа всичко за себе си, но все не ми достигаше смелост. Мислех си, че няма да ме разбереш, че няма да почувстваш истинската ми същност. Сега, когато те няма, за мен е по-лесно. Може би тази изповед никога няма да стигне до теб, никога няма да попадне в ръцете ти. И все пак аз трябва да споделя своята любов, своето неизживяно щастие с някого. Приятелки нямам, на леля не бих могла да кажа нищо. Тя е една стара, болна жена, която има нужда от спокойствие. Не бива да я тревожа с моите глупости, нали? Остават ми само белите листове – те са безмълвни, не биха могли да разнесат изповедта ми.

Всичко това аз пиша за теб, Филип, за теб и за свое утешение. Аз бях малка, твърде малка, когато загубих баща си. Майка си не помня.

Мама е била слаба, болна жена, която е починала в деня на моето раждане. Баща си помня смъртно. Спомням си, че много ме обичаше, носеше ми бонбони и играчки. Вечер ме взимаше на коленете си и се вглеждаше в лицето ми, което му напомняло лицето на мама. Когато татко си отиде от този свят, аз дойдох да живея при леля. Леля ме обичаше наистина, но с някаква особена, егоистична любов. Растях тъжна и бледа. Момичетата в училище не ме харесваха – може би заради вечната печал, изписана по лицето ми. А аз чаках. Чаках да дойде онова хубаво нещо, за което винаги бях мечтала. Не можех ясно да си представя какво ще бъде това нещо, но ми се струваше, че ще намеря топлина и обич, от които така много се нуждаех. Струваше ми се, че съм Пепеляшка и че моят принц ще дойде такъв, какъвто го описват в приказките. Минаваха години. Аз растях у дома на леля все така тъжна и самотна. Леля не обичаше смеха и децата. Тя искаше да ме направи като себе си – тиха, мечтателна и набожна, потънала в спокойствие и съзерцание. А аз бях млада и младостта искаше своето. Понякога ми се искаше да тичам край морето, да се смея, да се радвам на живота. Уви – мисълта за леля и нейната реакция бързо прекъсваше тези мечти. Бях вече голяма, но все така чаках своя принц. Все така вярвах, че той ще дойде

и ще ме отведе във вълшебна страна, където ще мога да се смея на воля, където ще намеря щастие и радост.

Да, Филип, тъжен беше моят живот, много тъжен! Имал ли си някога чувството, че си птица в клетка, че ти се иска да полетиш в простора, а те задържат стените на затвора ти? Всеки ден се събуждах с мечтата си, че днешният ден няма да е като вчерашния, че точно днес ще се промени животът ми. Но денят минаваше, идваше вечерта, а аз отново бях сама, отново седях до леля сред сивите стени на затвора си. Понякога се питах – защо живея? Кому съм нужна? Какъв смисъл има всичко това? Идеше ми да се хвърля в морето, да изчезна от този свят, в който никой не се интересуваше от мен. Бях вече на двадесет години, а все още не знаех какво е любовта, не бях изживяла това вълшебно чувство, за което пишеше в книгите. Струваше ми се, че ще полудея! Вечер, загледана в пламъците на огнището, пред мен оживяваха чудни сцени. Затварях очи и се пренасях в друг свят, света, за който бях чела в книгите. Отворех ли натежалите от сълзи клепачи, виждах леля пред себе си. Старата жена ме успокояваше, говореше ми за примирение и упование в Бога. Бог, къде е той, нима го имаше? В началото се молах дълго и пламенно на колене пред иконата. Бог не ме чу, Исус ме гледаше все така бе-

спристрастно от иконата. Напразно се молах, напразно влагах сърцето си в молитвите. Отчаяна, аз изоставих упованието в Бога. Леля беше недоволна, казваше ми, че Бог ще се смили над мен, но трябва търпение. Търпение, търпение, само тези думи ли ще чувам от всякъде? Опротивяло ми е всичко, а те – търпение. Как бих могла да рзкрия страданията си, как бих могла да намеря най-верните думи за тях? Не, това, което изживявах не би могло да се опише, не бих могла да изразя душевните си страдания. Тръпки ме побиват при спомена за онези тежки дни.

За теб, който никога не си страдал, никога не си бил самотен и тъжен, моята история ще звучи като приказка, като измислица. Повярвай ми, Филип, това не е измислена история, не е приказка от „Хиляда и една нощ“, това е историята на моя живот – история, тъжна и печална като самата мен. Знаеш ли какво е да си самотен, тъй самотен, че ти се струва, че ще полудееш? Знаеш ли какво е да очакваш щастието си. Да го чакаш всеки миг, да го сънуваш, да мислиш за него и да го няма? Знаеш ли какво е мъка, какво е разочарование? Не, Филип, ти дори не можеш да си представиш всичките ужаси на самотата. Докато аз гаснех в студената каменна къща на леля, ти си бил у дома, сред хора, които те гледат и обичат, които задоволяват всички-

те ти прищевки. Не мисли, че те упреквам, Филип, не ти си виновен за моите тъжни детство и младост. И все пак сравнението е тежко, много тежко. Аз израснах като монахиня, не познавах светския живот, не се срещах с хора. Когато отивахме с леля в града за покупки, това бе цял празник за мен. Какво ли бих правила ако не беше едничкото ми тъжно утешение – книгите? Навярно бих полудяла или пък разбила главата си в каменния зид.

Струваше ми се, че ще се задуша от мъка. С големи усилия правех опити да говоря с леля, дори да се усмихвам. Нямаше никой, който да ме разбира. А колко малко исках само – исках просто малко обич, малко нежност и топлота. Изгубила бях вярата, че мога да бъда поне за миг щастлива, че ще намеря човек, който ще ме разбере и обикне. Не вярвах вече в любовта, в щастието, в хората. По цял ден стоях до прозореца и гледах с безразличие навън. Нищо вече не ме трогваше, нищо не ме интересуваше. Исках да бъда сама с мъката си. Леля се тревожеше за мен, стараеше се да ме разсее, да ме накара да изляза навън. Напразно! Аз ставах все по-безразлична и тъжна. Нищо не ми правеше впечатление. Манастирите, от които преди изпитвах ужас, сега ме привличаха. Настоявах пред леля да ме изпрати в манастир. Старата жена се видя в чудо, опитваше се да разговаря

с мен, да ме разпитва. А аз все мълчах и стоях до прозореца. Не знаях как би продължило всичко, ако не беше се явил ти.

След дълги увещания леля успя да ме изпрати да се разходя по брега. Вървах бавно и гледах тъжно наоколо. Чайките, които толкова обичах някога не ми правеха впечатление. Вятърът се опитваше да ме разсмее, слънцето ме галеше с лъчите си. И тогава... тогава се появи ти. Не знаях защо спря при мен, какво ме запита. Не помня как се запознахме. Спомням си само, че ти ме накара да се усмихна, вдъхна малко живот у мен, накара ме да видя красотата на залеза. Вървахме бавно по брега. Не помня за какво говорехме, знаех само, че за пръв път от години ми беше хубаво, за пръв път се смеех от сърце. Сега, когато пиша за онези хубави мигове, аз не мога да не заплача от щастие и болка – от щастие, защото това бяха най-хубавите минути в живота ми, от болка – защото никога няма да се върнат.

Да, така започна нашата любов – на брега на морето, под багрите на залязващото слънце. Колко хубаво беше! Ти беше дошъл на почивка тук за десет дни. Колко бързо отлетяха тези чудни дни, прекарани заедно! Вървахме ръка за ръка по брега, говорехме, смеехме се, плувахме навътре в морето, търсехме миди и раци. Приказни, тъй дълго чакани дни, колко бързо

се изнизяхте! Колко краткотрайно бе нашето щастие, колко бързо свърши!

Филип, Филип, ти никога няма да разбереш какво ми беше в часа на нашата раздяла! Гледах те ненаситно, исках да останеш в мен завинаги такъв, какъвто бе тогава. Беше вечер, последната вечер край морето, последна вечер заедно. От очите ми течаха безспир сълзи, сърцето ми се обливаше в кръв. Ти ми шепнеше утешителни думи, казваше ми, че ще се върнеш, за да останеш с мен завинаги. Опитвах се да ти повярвам, а не можех. В твоите очи също имаше сълзи, но ти никога не би разбрал с каква мъка те изпратих. Когато ме целуна на сбогуване, имах чувството, че ще припадна, всичко се завъртя пред очите ми...

Ти си отиде, отиде си, за да не се завърнеш може би никога. Да, ти си прав. Какво ли би намерил толкова при мен – малкото, глупаво момиче от старата сива къща? И все пак това момиче те обича така, както никога няма да бъдеш обичан! Всяка вечер стоя на нашата скала край морето и се връщам със спомените при теб. Аз те чакам, аз ще те чакам дълго и вярно! Върни се, Филип, върни се! Не чуваш ли воплите ми, не виждаш ли ръцете ми, протегнати към теб? Върни се, Филип, върни се моя първа и единствена любов! Остани при мен, спри, направи ме щастлива!

И все пак дори и да не се върнеш, аз ще продължавам да чакам, ще чакам дълго и търпеливо. Ще запазя завинаги твоя образ, ще го скрия дълбоко в сърцето си като най-скъп и мил спомен.

Благодаря ти, Филип, благодаря ти, мили мой! Благодаря ти за това, че осветли тъжния ми живот, че донесе радост и любов в сивото ми ежедневие! Благодаря ти за това, че запали огъня на любовта в очите ми, че вдъхна жар и смисъл на живота ми.

Върни се, скъпи, единствен, обичен мой! Знай, че винаги ще чакам да се върнеш, че това ще бъде моят живот – да чакам и мисля за теб. Може би моята изповед никога няма да стигне до теб, никога няма да разбереш силата на моята любов. И все пак аз вярвам, че ще дойдеш тук при мен, може би не днес или утре, може би след години.

Вярвам силно, вярвай ми и ти – твоето идване ще чакам дълго, твоето идване ще доживея!

Върни се, Филип!

**МАЛКАТА СТОПАНКА
НА ГОЛЕМИЯ ЗАЛИВ**

Всеки ден тя идваше до стръмния бряг. Минаваше акациевата горичка и заставаше на високото. От тук дърветата скриват част от морето, за да открият другата - до хоризонта. Широките корони, изрязани върху водната шир, представляват възхитителна, почти митична гледка. Морето – спокойно или бурно си беше за нея чудо. По него пращаше корабите си – мисли. Така корабокрушенията ставаха само по нейно желание. Летовниците не я смущаваха. Потни и забързани, те като че нямаха търпение да вземат от морето каквото им трябва и после, още по-потни и забързани, да го напуснат. Поревностните оставаха на палатки да изтезават и гората с разсипаната, гниеца материя.

Тя самата дойде тук, когато свършиха илюзиите ѝ за щастие. Беше с идването на болестта. Отначало се отнасяше грижливо с нея. Пазеше всички предписания, до престараване. После, като разбра, че няма да си отиде, започна да не я забелязва. Оказа се, че това е възможно, дори когато болките ставаха силни. Илюзиите са, за да се губят. Което обаче не означава, че човек

не трябва да очаква. Напротив.

Мъжът ѝ все нямаше достатъчно време за нея, а и как, като времето му е ограничено. Не като нейното и особено като на морето...

— Взех ти лекарствата. Намерих ги по-евтини – казваше той, докато се бръснеше, доволен, че е успял в надпреварата с цените.

— Готова ли е закуската? – питаше синът, който все закъсняваше сутрин и ги изнервяше.

В началото, като се разболя и загуби всякаква перспектива, тя заживя с проблемите, удачите и неудачите на близките си. Беше им винаги на разположение. Скоро обаче прозря, че никой не може да живее живота на другите, а всеки своя собствен. Иначе правиш лоша услуга, не само на себе си, но най-вече на тях. Разбра, че е достатъчно да си гледа домакинските задължения, без да се набърква в останалите им работи, колкото и излишна да се чувстваше така.

Сутрин тя изпращаше двамата в града, вземаше статива и боите и отиваше да рисува до брега. Там я намери непознатият един ден. Жената усети присъствие зад гърба си, но не се обърна. Беше свикнала с летовниците, които спираха пред работите ѝ. Да гледат – казваше си, иначе как ще забележат красотата на залива, който тя най-често рисуваше.

— От Академията ли сте? – заговори я непознатият.

— Не. А трябва ли да бъда? – обърна се тя.

— Не. Не е задължително. Там не раздават талант. – мъжът беше заинтригуван от русата ѝ красота.

— И аз така мисля. – тя бе не по-малко впечатлена. Тези очи и поглед, не можеха да бъдат на друг...

— Познахте ли ме? – отгатна въпроса ѝ той.

— Мисля, че да. Виждала съм Ви по телевизията, на изложбите Ви.

— А Вие излагали ли сте картините си?

— Не.

— Не вярвате в таланта си?

— Напротив. Но не вярвам, че някой има нужда от него. – тя се завъртя към статива, обръщайки му гръб.

Крехката, нежна фигура и платното със залива, на фона на истинския – беше вълнуващо романтична гледка.

— Имате ли много такива пейзажи?

— Достатъчно.

— А мога ли да ги видя?

— Разбира се.

Вечерта тя показа на художника картините си, които надминаха очакванията му. Искреността в тях, без да стига до наивност, беше завладяваща. Всички бяха издържани в един стил – реалистичен и все пак много личен и оригинален. Те имаха очарованието на екзотични

цветя, също като притежателката си. Художникът ѝ даде телефона и адреса на един от известните изкуствоведи. Каза, че ще му се обади за нея, да ѝ организира изложба с представяне.

Няколко дни тя живя с радостната възбуда на очакването. Представяше си как хората се възхищават на нейния залив, а тя, щастлива, ги гледа от ъгъла на някоя известна галерия. Не обичаше светската шумотевица, но някак ще изтърпи откриването на изложбата. Мислеше си, че човек, който се впечатлява от картини като нейните и е чел поезия от истинската, не от тази, която принизява духа, не може после да убие. Поне не това. Вярваше го. Самата тя, когато мъжът ѝ пуснеше от кървавите екшъни по телевизията или видеото, вземаше някоя от любимите си поетични книги и отиваше в другата стая. Не очакваше, наистина не очакваше, че някой ще ѝ даде възможност. Тъкмо на нея. Само да избухне уморителното пътуване до столицата, другото ще се нареди... Така мислеше. Заливът беше по-величествен от всякога, а посланничката му – по-щастлива от когато и да било.

След няколкото безсънни нощи, дойде и денят, в който двамата с мъжа ѝ натовариха картините на колата и се озоваха с тях в столицата. Изтощена от пътя и емоциите, тя се обади на критика, който я прие обещаващо любезно, поне по телефона. После присъствието на мъжа

й го смути. Или поне на нея така й се стори.

— Не мога да разбера защо Ви праща Давидов при мене. Аз представям само модернистично изкуство. А вашите картини, те не са за мен. Пробвайте ако искате в някоя галерия, при Ваклинов например, ще Ви дам адреса.

С картините си отиде в посочената галерия. Но не при самия Ваклинов – а при секретарката му. Каза й за какво е дошла и кой я праща.

— Представете се – парира я елегантната жена и след като чу фамилията, изчезна зад някаква врата. Не й се наложи да чака дълго.

— Господин Ваклинов не Ви познава, пък и галерията е заета, има много картини да чакат. Съжалявам – Секретарката съжаляваше...

Утопия се оказа, че картините ти могат да станат известни, без самият ти да си. Не е важно имаш ли талант, а кой си. Дори не поискаха да погледнат работите й! От стените на галерията в нея се бяха втренчили всевъзможни чудовища, макар и човекоподобни, на фона на апокалиптични, космически пейзажи. Горкият залив, той наистина нямаше място сред тях...

Загубила още една илюзия, тя натовари картините си и се върна. В залива – нейната постоянна и неизменна галерия. Кой знае, ако се намерят и други като мен, да искат да рисуват в залива, може и уличка на художниците да се получи – не спираше да се надява жената.

БИОЛОГЪТ

Той живеше в боксониерата на шестия етаж и тя беше всичко, което имаше. Всичко, в което е успял. Останалите му притежания бяха в биологията, но те никого не ползваха. Дори и самия него.

Първата и последната му любов – това се оказа за него биологията. От пръв поглед, както се казва, от първия час в училище. Една трудна, а впоследствие и невъзможна любов.

Учеше съвместно до момента, в който разбра, че в този живот не е важно да се доказваш, а да се нагаждаш. Продължи да учи така и след това, защото всъщност нямаше избор. Не можеше да преписва, да угодничи, да разчита на някого или нещо. И докато съучениците му се губеха из безкрайните лабиринти на нагаждачеството и си вземаха стипендиите, той просто учеше. Упорито и умопомрачително, защото за никого не е тайна излишно обемния материал в средните училища. Най-малко за учителите. Те, разбира, се знаят, че физически е невъзможно да бъде натъпкан в нечия глава, затова и се правят, че не виждат, когато преписват и си подсказват поверените им. Така той водеше една неравностойна и обречена битка. Що се отнася до биологията обаче, нещата сто-

яха другояче. Учебниците се оказаха тесни за големия му интерес. Биологът минаваше кръг след кръг на олимпиадите, за да разбере, че на последния винаги има някой, който знае предварително отговорите на тестовете, дори и на умишлено сгрешените. Този някой естествено се класираше преди него. Така или иначе, знанията му никой не можеше да вземе. С тях влезе в Университета и щеше да си излезе без кой знае какви перспективи, ако не бяха японците и техните стипендии. А те определено знаят защо и на кого да ги дадат. Така Биологът замина за Япония. Тук най-после получи мечтания простор за работа. Японците се оказаха много мили и толерантни хора. Умееха да ценят таланта, притежаваха достатъчно благородство, за да признаят превъзходството на другия.

Когато завърши специализацията и защити докторат, му предложиха да остане. Така той се изправи пред драматичния въпрос – да се върне, защото точно сега в неговата страна започваха демократичните промени или поне така казваха тези, които имаха претенциите да ги правят или да остане – при направо фантастичните условия, които му предлагаха. И тогава Биологът неочаквано отказа.

— Разбирам – каза японският професор, – сега Вие сте по-необходим на страната си.

Биологът също го разбра, но разбра и още

нещо, че, ако замине, си отрязва пътя за обратно. И японската толерантност си имаше граници. Все пак тръгна, защото беше преизпълнен с надежди и очаквания, както впрочем и останалите му сънародници. Става въпрос за тези, които бяха предпочели родината си.

Неистовият ентузиазъм, с който заработи след завръщането в лабораторията, която му посочиха, от ден на ден хладнееше от липсата на препарати, апаратура и други, все немаловажни за мисията му условия. Така изкара няколко години, след което затвори лабораторията. Неговата малка и най-вече бедна страна не можеше да си позволи голяма наука. Така Биологът се озова на борсата. А там дилемата се оказа такава. Или шофьор на кола от чистота или пряк участник в същата тази чистота. Време за шофьорски курс той не бе имал. Добре, че не бе успял и да се ожени. Така Биологът се озова на улицата с метлата. Листата дотогава познаваше като биологически материал. Никога не бе предполагал, че ще ги мете. Както не бе и подозирал, че поддържането на собствения му биологичен материал ще се превърне в главната и единствена грижа в живота му.

Край листата фучаха колите на онези, които все още осъществяваха демократичните промени. Що се отнася до него, тези промени бяха приключили.

ТОЛКОВА Е РАНО

/откъс от роман/

Всичко започна в един шумен ден – на шумен площад в шумен град. Шумна тълпа обикаляше трескаво шарените сергии. Всичко беше толкова ярко – като в мечта или като в сън, в който знаеш, че можеш да промениш света.

Вървах сама сред тълпата... Толкова много лица, все различни... Разминавахме се – без да се докосваме, без да се срещаме. Вървах... и започнах да виждам истински различните... Кожата падаше от тях – като втечнена смола. Вдигнах глава – в небето умираха птичките, поразени от цветна светлина. Разбрах всичко, благодарение на очите си, които разлагаха слънцето на осемцветна дъга.

Стана тихо. Тълпата се сгъстяваше. Крачех сред хора и други същества.

Космическо нашествие ли беше, или среща с мечтаната съдба?

Краката ми се подкосиха, но продължих да крача. Затъвах в асфалта като в пясък. С ръце разблъсквах телата покрай мен... Те бяха осем вида – човеци и седем различни раси пришълци.

Добри и благородни; умни, всемогъщи... или

потайни, зли?

Вървя. Не знам какво да правя – тълпата, все по-цветна, все по-весело шуми... хората не виждат... края на своето самотно съществуване или началото на всички космични висини... Вървя. Само аз виждам другите в тълпата. Не знам как да ги предпазя... Хората от другите? Или другите – от хората?

Или себе си...

Вървя. Краката ми все повече потъват и ужасът ми става всепоглъщащ.

С ръцете си разблъсквам люспести тела.

И знам – дори в съня си знам, че щом ръцете си сънувам – с тях мога да променя света.

Разблъсквам люспестите им тела, почти потъвам в отвращение и ужас от досега ми с чуждото...

Тогава почти се събудих – от нежност в дланта си; от спомен – за онова гущерче, което някога прегръщах през октомври, за да му вдъхна топлина си...

Продължих да сънувам – те, люспестите пришълци, не бяха чужди, щом мога да ги забичам... Не бяха и заплаха – ако можем да си отворим сърцата за тях...

Блъскам се в тълпата; все по-трудно ходя.

Продължавам.

Смътно подозирам, че това е изпитание. Или тест?

За човечност...
За мен ли е?
Или за всеки от тълпата?
Или – чрез мен, за всеки.
В този миг някой ме сграбчва.
Не умрях.
Не се събудих.
Изпитанието продължи.
Разбраха и разбрах, че не се страхувам.
Погледнах го – очи в очи.
Беше различен.
Какъв точно – не знам.
Усетих топлина и ласка и близост.
Усещането ми за самотата в тълпата отлетя...
Някъде високо птиците летяха без крила.
Разбрах, че съм избраната – да покажа кол-
ко струва нашата звезда.
Усмяхнах се. Опивах се от усещането за бли-
зост и доверие... и за стремеж към нови светове
и знание.
Усетих как главата ми се превръща в съд,
който може да поеме Вселената.
Изпитание? Тест?
За разумност...
Гледах моя пришълец – очи в очи и бях
щастлива, че най-после съм намерила някой, с
кого бих могла да споделя... кое?
Началото и края? Времето? Безкрайният низ
от светове? Или цялото познание за Вселената...

Прегръдката на чужденеца влизаше в сърцето ми. Това ли чаках цял живот? Докосване от Космоса? От друг живот? От друго? Докосване на умове, което се превръща в чудо?

Площадът беше още по-цветен. Осемцветната дъга разточително огряваше чуждите и човешките лица.

Гледах ръцете си, които галеха чуждата глава.

Това ли беше изпитанието? Краят на теста?

Спечелих ли? Уважение за нашата звезда и право на вечност?

Празненство ли ни чака, или нападение?

Пиршество или унищожение?

Чуждите устни докоснаха моите, взеха дъха ми. Тялото ми омекна, цветовете изчезнаха... „Ще ме приемеш ли в себе си?“ – чувам в ума си.

Да приема – какво?

И чувствам как някой влиза в главата ми; как губя плътта си.

Очите ми са затворени – в съня ми.

И виждам – в съня – как сънувам ръцете си.

Виждам ги – през затворените си клепачи; през лицето си – без очи.

И знам – с тях мога да променя всички бъднини.

Усещам как чужденецът целува ръцете ми... изтрива ги... от тях остават само осемцветни отпечатащи от устни.

Прогонвам чуждото съзнание от своето.

И бавно, в съня си, осъзнавам, че сънувам.
Осъзнавам, че, ако се проваля на теста,
всички губим.

За какво е изпитанието сега?

За какво е тестът?

За независимост?

Връщам мисълта си в това, което мисля, че
е моята глава. Знам, че сега е моментът всичко
да спася.

Поглеждам към ръцете си – няма ги. Само
нокти са ми останали още. Докосвам с тях чо-
вешки същества – от малкото, които са остана-
ли още.

Сега разбирам.

Не съм избраната. Тестът е за всеки.

Дори само един да оцелее от изпитанието –
ще оцелеят всички.

Докосвам човешките същества край мен –
те бавно връщат телата си.

Рано е още да се радвам. Още не съм спече-
лила душата си.

Аз върнах всичките човеци – ще ги опазя ли?

В този миг разбрах, че мога да направя всич-
ко. Някак, без да знам как, тялото ми си спомни
всичко, което някога е знаело и което някога
съм искала да знае.

Превърнах се в перфектна машина за бой;
за убиване.

Видях как площадът избухва в осемцветни

дъги. И всичките пришълци от всичките седем чужди раси ме връхлетяха.

Ръцете ми свистяха като саби. Докосвах, разсичаха, споявах и смесвах.

Това ли е да си строител на нови светове?

Площадът светеше във всичките си багри.

Празен.

До мен стоеше моят извънземен, почтително изправен.

Върху пясъчника на площада с големи осемцветни букви светеше думата „отличен“.

Бях хипнотизирана – всяка буква се въртеше и образуваше концентрични кръгове от осем цвята. Пропадах – през осем свята пропаднах – от цвят в цвят; от свят в свят.

И всеки път се питах – „отличен“ или „отличен“.

Оценка ли беше, или качество?

За мен ли, или за моето слънце?

Какво следва сега – нападение или асимилация?

И някак потъвайки към поредния свят видях, че буквите са написани с разрязани тела.

Аз ли бях убилавсички? Аз ли ги бях нарязала така?

Триумфът се превърна в лепкава вина.

Потъвах.

Изгубих ръцете си от поглед – вече нищо не можех да променям...

Тогавя видях, че буквите не бяха просто раз-

рязани тела. Те бяха молекули; бяха код. Генетичният код на разумния живот... Не, генетичният код на Разума...

Събудих се от съня в съня си.

Отново бях на цветния площад. Усещах пясъка в краката си. Испитах разочарование – какво толкова – геномът на човека вече е открит. А после чух в главата си гласът на моя спътник – „Геномът на своя разум да разчетеш – лесно е. Геномът на Разума да знаеш – много е.“

И разбрах, че съм преминала през още едно изпитание. Преодолях ли моя грях, или чрез него спечелих? Гордостта на разума. Убеждението, че всичко мога да науча; всичко мога да разбера... и чрез разума мога да стигна навсякъде...

Главата ми пулсираше. Не, чужди думи пулсираха в главата ми и ставаха мои – „Разумът е смес от всички Разуми. Еднакви и различни; добри и зли... Разумът е това, което ни свързва и смесва; разбърква ни и ни оставя идентични с началните субстанции...“

Това ли бе урокът на нощта?

Или го измислих сутринта?

Отличен или отличен? Оценка или качество?

Ръцете ми са чисти – площадът бе тест и изпитание, не беше сеч, а възпитание...

Това ли бе поуката... или... предупреждение...

„Обичай, доверявай, сливай се... Но знай кога да спреш.“

ПРОУЧВАНЕТО

Беше взел това решение точно преди година. Очакваше деня, в който ще му съобщят да се яви на интервюто. Очакваше, но не с нетърпение, защото предполагаше, че може и да не му се обадят. Знаеше, че за тази работа кандидатстват специалисти от цял свят. Когато получи съобщението, остана изненадан, дори леко смутен. Значи все пак го бяха одобрили и го канеха да се яви на интервюто. Нямахше много време и трябваше бързо да се приготви и да замине. Вечерта, преди пътуването, дълго не можа да заспи. До него притихнала лежеше Албена. Не спеше и тя. Навярно не искаше да говори, за да може той да заспи и да е бодър утре за полета. Лежаха мълчаливо един до друг, но Албена не издържа и тихо попита:

— Вълнуваш ли се?

— Да – отговори той.

— Не мисли – каза нежно тя. – Имаш хубава работа. Работя и аз. Нищо не ни липсва. Децата ни са здрави и нямаме грижи с тях.

— Да – каза той. – Искам да видя дали ще се справя.

— Ще се справиш – прошепна Албена, про-

тегна в тъмнината ръка и го погали по лицето.

Малката ѝ длан, мека и хладна, сякаш по вълшебен начин изтри вълнението му. Заспа неусетно.

Полетът мина спокойно. София – Виена и от Виена до Вашингтон. Познаваше добре този маршрут и няколко пъти го беше изминавал. След като завърши следването си, беше специализирал във Вашингтон.

В огромната административна сграда сякаш нямаше никой. Коридорите бяха празни, асансьорите също. Бързо намери стаята. Вече го очакваха. Двама сравнително млади мъже и две жени, едната – чернокожа, много красива, сякаш цялата обляна с течен шоколад, седяха зад огромна маса. Интервюто започна. Нямаха време за губене. Стори му се, че въпросите са безбройни и сигурно до утре вечерта няма да свършат. Беше спокоен, много по-спокоен, отколкото предполагаше. Отговаряше, обясняваше, от време на време трябваше да пише и да чертае. Изведнъж въпросите свършиха. Единият от мъжете, русият със стоманеносиви очи, бледо лице, гладко избръснато, сякаш емайлрано, каза:

— Господин Стефанов, справихте се блестящо. Вие сте от България и по всичко личи, че сте отличен специалист. Осведомили сте се внимателно и подробно за работата, за която

кандидатствате. Необходимо е да бъдете проучен. Трябва да попълните този формуляр и да отговорите на въпросите.

Младият мъж му даде свитък от листа под формата на брошура, сигурно не бяха по-малко от петдесет-шейсет страници. Русокосата госпожица с изящното тяло, облечена в строг тъмносин служебен костюм и с яркочервено шалче, го отведе в съседна стая, за да попълни формуляра. Остана сам, седнал пред едно бюро. Някои от въпросите му се сториха твърде странни и го озадачиха: "Живи ли са родителите на тъста Ви и на тъща Ви, и ако са живи, напишете трите им имена и точните им адреси." Тези въпроси повече го затрудниха от въпросите при интервюто. Беше жив само бащата на тъста му. Не знаеше трите му имена и написа собственото му и фамилното му име. Не знаеше и точния му адрес. Живееше в едно съвсем малко село, някъде в Северозападна България, казваше се Ведрово и сигурно го нямаше и на картата, а той никога не беше ходил там. С бащата на тъста си, дядо Коста, се беше видял един единствен път – на сватбата. От тогава нито го беше виждал, нито чувал. Той си живееше във Ведрово и само тъстът му, бащата на Албена, ходеше от време на време при него.

След като отговори на въпросите, стана и пак отиде в залата, в която беше интервюто.

Очакваха го. Мъжът с емайлiranото лице внимателно и педантично прочете всичко.

— Господин Стефанов – погледна го изпитателно. – Проучването ще продължи шест месеца. Работили сте за кратко време и в Германия, и в Англия, от където също ще получим информация. След шест месеца ще Ви отговорим. Довиждане.

Ръкува се с всички членове на комисията и си тръгна. Излезе от големия небостъргач, но една - единствена мисъл не излизаше от главата му. Сега щяха да започнат да го проучват. Проучването ще трае шест месеца. Ще получат подробна информация от всякъде, където е работил и живял, включително от Германия и Англия. Може би ще отидат и при дядо Коста във Ведрово, вече имат името му и точния му адрес.

След два дни се качи на самолета за Виена, но мисълта за проучването, което сигурно беше започнало, не го оставяше. "Те сигурно ще отидат във Ведрово, а аз никога не съм стъпвал там" – мислеше си."

На летището в София го чакаше Албена. Още щом го прегърна и разцелува, тя попита нетърпеливо:

— Как мина?

— Добре – отговори той.

— Добре, но виждам, че си замислен. Познавам те.

“И тя непрекъснато ме проучва, вече почти десет години, откакто сме женени” – каза си.

— Да, замислен съм. Ще получа отговор дали съм одобрен след шест месеца.

— След шест месеца? – учуди се Албена.

— Шест месеца ще ме проучват. През това време ще трябва да узнаят всичко за мен.

— Това е нормално – каза тя. – Кандидатстваш за важна и отговорна работа.

— Нормално ли?

Значи и тя мислеше така. Щом работата е важна и отговорна, трябва да разнищят живота му нишка по нишка. Неговия собствен живот. А той винаги си е мислил, че ако действително притежава нещо, ако нещо е само негово, лично – това е животът му, а сега започваше да разбира, че и животът му не му принадлежи. Ще бъде внимателно огледан от всички страни и някакви непознати хора ще научат повече за него, отколкото той знае за самия себе си. Какъв великолепен абсурд! И за всичко това ще хвърлят огромни средства. “Колко скъпо струвам!” – поласка се той от тази мисъл. Сега тези там ще пътуват до Германия, до Англия и чак до Ведрово и ще разговарят с дядо Коста. По друг начин това не можеше да стане. За да го проучат, ще обиколят половин Европа. Старателно и прецизно ще разгледат живота на майка му, на баща му. Ще видят какъв е бил като момче, като ученик и

студент. Ще попаднат на случки, които отдавна е забравил или за които си е мислил, че са незначителни и смешни.

“Е, какво – каза си – няма да усетя как ще минат шест месеца. Времето лети.”

Така си каза, но още на другия ден се улови, че неволно започна сам да се проучва. Опитваше се да се върне назад в миналото, за да се види какъв е бил и как е мислил, защо е постъпвал по един или по друг начин. Анализираше отделни почти забравени случки, разговори с приятели и колеги. В един момент си казваше: “Да, това съм аз, такъв и такъв”, но после бързо променяше мнението си. “Не, аз не съм такъв. Аз съм съвсем друг.” И започваше пак отначало. Опитваше се да извади от миналото си епизоди, които най-добре го характеризират. Проследяваше ги внимателно. Стигаше до някъде и се отказваше. Но кой съм аз, по дяволите? Ядосваше се. Не можеше точно да определи кой е и какъв е. Това е смешно. Те там, които никога не са ме виждали, не са разговаряли с мен, ще разберат кой съм, а аз самият не мога да определя кой съм. Започна да се тревожи. Стана разсеян. Когато Албена му говореше нещо, не я слушаше и отговаряше напосоки. Понякога мълчеше, замислен за някоя далечна случка от живота си, за нещо, което е преживял или някога казал на някого.

— Какво става? – питаше Албена. – Ти се промени. Не си вече този, който беше.

Това още повече го нервираше и той сопнато я питаше:

— А ти знаеш ли какъв бях?

— Как да не знам, нали живеем заедно вече почти десет години.

— Десет години не са достатъчни, за да опознаеш един човек.

— Как да не са достатъчни, та аз те познавам много добре.

— Как ще ме познаваш като аз самият не се познавам?

— Я стига – ядосваше се Албена и искаше да прекрати разговора.

— Не, ти не ме познаваш! – настояваше той.

Често нощем се будеше и се питаше: "Прочуха ли ме?". Сутрин ставаше и очакваше писмо. Шест месеца бяха минали, но писмо не идваше, а той продължаваше да чака, защото за него беше важно да разбере дали са успели да го проучат.

КАЛАЙДЖИЙКАТА

Чинията с урда стоеше непобутната на трема. До нея в панерче просветваха току-що откъснати розови домати с капчици вода по тънката кожа, като бисери. Вуйна направи последен опит да ни проагитира да хапнем за закуска филия извара с домати. Ние обаче упорито се цупехме на храната, надявайки се да получим вафли от селския магазин.

— Още не сте гладни – отсече разсърдена тя и дръпна храната настрана. – Марш на улицата да играете!

Заподскачахме като рошави щъркчета боси по песъчливия път. Дръпна ни като магнит пъстра тумба от хора, идваща от към железопътната линия. Децата от горния край на селото тичаха възбудено около две жени, които се провикваха периодично с протяжени гласове:

— Калайдисваме тигани, тави, тенджери! Калайдисваме тигани, тави, тенджери!

В малкото ни село калайджии идваха през август. Оставаха ден-два, събираха почернели тигани, калайдисваха тавите за сладко и ги връщаха, светнали като слънце, на собствениците срещу скромно заплащане.

За тези няколко дни южното селце до реката се оживяваше от пъстротата на пришълците, намираше си храна за разговор за няколко месеца, но заставаше нащрек да не се случи някоя неприятност – да не изчезне коза или яре, да не се обере градина.

На средната улица двете жени се разделиха. Старата пое към едната махала, а младата забърза към нашата. Беше момиче, току-що омъжена циганка. Шамията ѝ, искрящо розова, цялата със ситни парички по края, контрастираше на тъмната кожа, а по ръцете подрънкваха сребърни и мънистени гривни. Червилото очертаваше хубави устни, а погледът, между сиво и синьо, бе пълен с игриви пламъчета.

Вървахме с нея като охрана и спирахме пред всяка къща. Следяхме пазарлъка със селянките и записвахме в детската памет кой какви съдове дава. После щяхме да проследим и раздаването като контрол. Падна ми се да вървя отляво на красивата циганка. Погледът ми скачаше от ръцете ѝ към ушите, на които висяха обеци от тежки пендари, разтягащи меката част на ухото. Все ми се струваше, че аха-аха, ухото ще се разцепи и тежките обеци ще тупнат в прахта.

Бях дребосъче и големите ме избутваха надалеко, устната ми започна да трепери и аз подшмръкнах предателски няколко пъти.

Близо до нашата улица хубавицата ме погледна

с крайчеца на окото, разбута децата, метна поредния тиган на рамо и ме хвана майчински за ръка.

— Ай да ме водиш у вас, ангелче – засмя се тя и пендарите се полюшнаха като огън в очите ми.

— Нейният вуйчо е кмет - издадоха ме децата и циганката още по-весело се засмя.

— Ай да я видим вуйна ти.

Бутнахме вратата на двора и се изсипахме под сливата до каменната чешма. Вуйна работеше нещо в градината, но, щом ни съгледа, излезе и покани гостенката да седне на хладина.

— Ай да ти калайдисам тиганите, булка – започна напевно циганката. – Евтино взимам, пък ще ти кажа и някоя приказка.

Вуйна беше широка душа, веселячка и шегобийка, извади студено безалкохолно от гурната и сипа на непознатата. Наобиколихме я в кръг като котета и скоро се уредихме с по шише лимонада и ние.

Докато двете говореха за цени и срокове за работа, жената съгледата урдата и доматите.

— Верваш ли в Бога? – циганката погледна невинно и се прекръсти.

— Как иначе? – учуди се вуйна.

— Тогава да ти разкажа – подхвана циганката и всички я зяпнахме в начервената като малини уста. – В другото село като работехме, минахме покрай една жена, дето береше праскови. Поискахме ѝ една-две, ама ѝ се досвидя.

Каза, че ще ги носи на гробища, имала помен на дъщеря си. Тръгнахме си, ама аз се повърнах и пак се примолех да ми даде една. Знаеш ли коя ѝ се откъсна от душата? Дето беше паднала във вадата под дървото. Беше окаляна и малко подбита, ама аз пак ѝ рекох: „Мерси, Господ здраве да ти дава и мир на праха на твоята дъщеря“.

Калайдисахме тавите у това село, тръгнахме да раздаваме и минаваме пак покрай тая жена. Тя като ни видя, от вратата ни вика: „Елате да ви почерпя юфка.“ Влязохме ние, а тя напълнила две чинии, ама свети като златосана юфката, невесто. С парченца запържен хляб, със сиренце и масло. „Защо така?“ – питам я, а тя се кръсти и плаче. „Като се прибрах, вика, от помена, легнала съм да дремна в жегата и идва насън дъщеря ми.“ „Мамо - вика ми - умирам от глад.“ „Как, мари, чедо, плача насън, днес ти раздавах на помена.“ „Раздаваше - вика ми тя - ама нищичко не можах да хапна, добре че беше оная окаляна праскова, да си разквася устата в жегата.“

Зацъкахме и се спогледахме учудено. Вуйна се замисли и приглади косата си. Сигурно се сети за баба и дядо. Обърна се, хвана чинията с урда и панера с домати и ги подаде на калайджийката.

Преглътнах като риба на сухо. Дояде ми се и филия, и домат, а за чинията с къдравкото накрая сърцето ми отмаля. Сигурно съм погледнала жално, защото вуйна пак се засмя.

— Нали не искахте урда? Утре ще ви направя, като издоя козата. Това да ви бъде урок.

За чинията нищо не каза. Циганката ме погледна внимателно и прибра мълчаливо храната.

Вечерта си дойде вуйчо и ние едно през друго заразказвахме историята с прасковите, изварата, младата калайджийка и чинията. Той повдигна въпросително вежди.

— Ване, халал ѝ чинията, ако нашите хапнат – оправда се вуйна.

С това разговорът приключи.

След няколко дни раздаваха калайдисаните тигани, но младата не се появи. Старата обясни, че булката чакала бебе и я завели в болницата в града. Реших, че ни лъжат и оправдават открадването на къдравата чиния. Вуйна махна с ръка, но аз останах тъжна и до края на лятото не ме отболя.

Отново настана август и със сестра ми заминахме при вуйчо и вуйна на село. Чаках с нетърпелива жажда калайджиите. Трябваше да разбере дали ни бяха излъгали предишното лято.

И когато викът им подгони децата от махалата към железопътната линия, изтичах като фъртуна напред да видя там ли е младата.

Шамията ѝ грееше оранжева, като презряла кайсия. На гърба бе праметнала няколко тенджери и тигани от горната махала, а на гърдите ѝ, вързано в розовата шамия, като в цедилка,

спеше и помръдваше устни най-сладкото шоколадово бебе в света. Забравих и чинията, и мъката, хванах се за свободната ѝ ръка и се усмихнах приятелски.

— О, на вуйчото – кмета моминката – поздрави ме весело тя.

Пред вратата на къщата стоеше вуйна. Бръкна в джоба на роклята и сложи пет лева в шапчицата на бебето.

— Да си купи сладък сън.

Заговориха за времето, за тиганите, за бебето. Вуйна не отваряше дума за чинията, калайджийката мълчеше.

В това време се появи вуйчо, и без да каже нищо, извади пет лева от джоба и ги сложи до главата на детето.

— И аз да се радвам на внуци – пожела си той и погали бебето по най-малкото пръстче.

Калайджийката нищо не каза. Само бръкна в торбата и ми подаде къдравата чиния.

Тишината беше толкова гъста, че можех да я разрежа с нож и намажа върху филия. И толкова сладка, че ароматът на праскови лепнеше под хладната сянка на трема*.

А аз отварях все по-широко и жадно очите на моята детска душа - да уловя и запазя всяка капка от сладостта и краткостта на мига.

•Урда – извара

- Трем – покрита тераса, веранда пред едноетажни къщи.

- Цедилка – шал или друга материя, вързана през раменете и гърдите на жена, за да носи бебето до тялото си.

- Фъртуна – бърз вятър

- Гурна - дълбоко каменно корито на дворна чешма, използвано често за изстудяване на течности и плодове през лятото.

- Шамия – забрадка

РОДНИЦИ

Привечер. От виране очите ѝ сълзят и парят. Ръцете стискат възлести колене и приглаждат тъкана престилка. Ето, задава се мъж с колело. Облаци кацат мързеливо в смокинята и сянката им мъгли и без това уморените ирици. Ванчо е, прибира се от работа. На колелото виси мрежата с черен хляб за кокошките и бял – за него и гостите.

— Добър вечер, бабо Яно - поздравява пътьом мъжът.

— Добра да е – сдъква отговор тя.

Е, и нейните внуци ще дойдат. Сега имат работа малко в града, но ще пристигнат утре. Къщата ще се усмихне от вратата до комина, а най-много смокинята до улицата, с всичките си зелени листа. Децата ще тичат по стаите и няма да остане затворена врата и прозорец. После, вечерта, ще гонят с кърпи комарите, ще мажат с оцет и ракия ухапаното и няма дори да се сеща, че я въртят проклетите колена.

А, жена май притичва откъм железопътната линия. Смокинята вперва зелени очи в крехката фигура. Вятърът подухва и развява роклята ѝ като ръка. И Теменужка има такава. Може да е хванала влака следобед и да си е дошла. Каза-ла си е, чакай да изненадам мама. Сега носи в торбичката хляб и халва, така вечеряха, като си

бяха сами у дома.

Женската фигура приближава. Баба Яна на-
пряга зеници. От взиране мозъкът ѝ започва да
скърца. Не, не е нейната Нушка. Съседката Ти-
лето се прибира от нивата.

— Добър вечер ти, бабо Яно – поздравява я
тя. – Какво правиш тука самичка?

А баба Яна дъвче отговора като заседнал за-
лък. Поглежда смокинята и чака от нея помощ.

— Седя, чедо, какво да правя – говори по-
вече на себе си тя. - Децата скоро ще дойдат,
гледам, може да са хванали влака, да ме изне-
надат, ама...

Старицата придърпва шамия над челото,
пак приглажда престилка с корава ръка.

— Ще дойдат, как няма да дойдат – успо-
коява я Тилето. – На Ванчо гостите са дошли и
твоите ще дойдат.

— Ех, така е - въздъхват старицата и дърво-
то и впиват поглед в прашния път.

Смокинята шумоли с листа над главата ѝ, спо-
мените разбъркват мислите на остарялата жена.
Спомня си как насади като млада дръвчето на
двора, как береше с кошничка първите плодове
и правеше сладко от зелени и зрели смокини.
Имаше за децата, имаше и за гости, имаше и за
цялата махала. А Теменужка веднъж яде плодо-
вете с кожа – цялата ѝ уста беше обрината след
това, та я водиха на Кулския лекар.

Смокинята въздъхна и прогони спомена на старицата с крехко полюшване на смарагдовите листа.

Момиченце, тъничко като вейка, пърха по пътя към тях. Баба Яна пак с надежда се вглежда в нея. Може Юлия да е дошла. Да си е казала, я да повидя баба. Пак се взират старческите очи, момичето не върви, а плува в тънкия теменужен здрач. Смокинята се прегъва над топлия камък и сърцето на бабата трепва като зелено листо.

Ох, това е Сончето от близката къща. Била е на среща с нейното мило и сега се прибира усмихната у дома. Само нейните внучета още ги няма. Старицата с мъка преглъща една сълза.

— Добра вечер ти, бабо Яно – поздравява девойката. – Как си днес, въртят ли те старите колена?

Смокинята протяга къдрици и целува моминското чело.

— Въртят, Сонче, въртят, като дойдат моите внуци, всичко ще отболи - опитва се да се усмихне старицата, а очите неволно сълзят.

Зеленият облак ги скрива и сам се вира в небесния бряг.

Момичето отминава, а старицата издъхва тъга. Далече е пустата София! Колко ли е пораснал Яник? А Теменужка намери ли работа? Чуди се баба Яна, мислите гнездят като птици

по зелените крила на смокинята и пак се връщат без милост в старческата уморена глава.

Вечерта заповива селото. Щъркелите прегръщат децата си в топлите уютни гнезда. „Само аз като камък на улицата - споделя с дървото старицата. - Всеки се прибра вкъщи, ама с няко-го. Пък аз сама, децата ми в пустата София.“ Ще дойдат те, скоро ще дойдат, ще се усмихне къщата, ще се накипри даже смокинята като жена.

Ама пусто сърце не трае. Пък тежки крака я въртят, не може да иде до пощата, една телеграма да бие.

Потърпи, бабо Яно, децата ще дойдат, ще напълнят с усмивки цялата улица, ще потече чак до Струма усмихнатата река.

Разплита баба Яна косите пред огледалото. Реши ги с кокален гребен и се моли на Господ така. „Прати ми по-скоро дечицата, Боже. Суши ми душата пустата самота.“ Смокинята поглежда старицата през прозореца и потъва заедно с нея в прегръдката на съня.

Сънуват морето и златното слънце. Смокинята се плиска до брега, а баба Яна върви към нея с лъжица и чумосва магазинера. Пресече се цялото сладко, да се не види и захарта.

Тича смокинята по брега, тича и баба Яна след нея. Една вълна блъсва листата и я дърпа за зелената коса. Смокинята иска да се събуди, но баба Яна гребе с лъжицата от морето и я

поръсва цялата.

Стрепват се смокинята и старицата. Ослушват се в тъмнината на сутринта. Смокинята отваря широко всички очи и се визира в пътя на среща, От виране зелените зеници почват да я болят – дали не са това внучетата на баба? Една жена върви самичка по пътя, а след нея подскача дете с руса като слънце коса. А очите му – сини като най-дълбоката част на морето, търсят къщата, тяхната. Смокинята не може да си поеме дъх от радост. Блъска с клони прозореца на старицата. Събуди се, бабо Яно, Теменужка с Яник си е дошла!

Зелените очи сълзят от радост, малките смокинки надуват зелени устни и като малки камбанки гъделичкат съня на възрастната жена.

Нушка щастливо докосва смокинята и чува шепота на изумрудените листа:

— Добре дошла, добре дошла!

Умората отлита с тъмнината в лятната утрин и къщата, и смокинята, и баба Яна - дишат, дишат светлина!

ГОРНИЦА

Мракът разплете коси и прегърна малката стаичка. София се отпусна изтощена на коравия нар и притвори клепащи. Пред очите ѝ танцуваха червени и жълти слънца – ароматът на ябълки пръхаше из цялата къща. Преглътна с мъка и постави ръка на издутия си корем.

Цял следобед сортираха ябълки. Никой в селото нямаше такъв плод. Златни и алени, сочни и пръхкаво сладки, те пълнеха двора със своя изкусителен аромат. Така ѝ се искаше да изхрупа една до последната семчица. Ала свекърът не позволяваше.

— Злато струват тез плодове, злато – размахваше пръст той. - Няма защо да ядем ние от тях, на пазара ще идат всичките. Живо!

Снахата преглъщаше, а душата ѝ се пълнеше ту с гняв, ту с предателски сълзи. Късно следобед свекървата не издържа.

— Милчо, дай една от червените на София. Трудна е булчицата за първо. Да ѝ се услади душата. Свекърът се обърна ядно.

— Ако толкова ѝ се иска сладко, да си остърже гулия. Ябълките струват пари.

София се изчерви до корена на русата си коса. Почувства се унижена и смазана. Мъжът ѝ мълчеше и гледаше право пред себе си. Само свекърва ѝ стисна устни и завъртя ядно глава.

Повече нищо не каза.

Бог изгорил я богатската къща! И нейната майка, дето я даде тук. Живот ли живее тя? Работата от сутрин до вечер. Работа, работа, работа! Да бе останала стара мома! Поне смях имаше в бедната им колиба доволно.

Вратата се отвори и влезе нейният мъж. Тя затвори очи и се престори, че спи. Какво да говори с него? Не смее дума да каже на татко си. И това ми било мъж! Добре, че е човек свекърва ѝ. Ама тя, защото се е напатила и е от нейната черга.

— Спиш ли? – попита мъжът ѝ и се протегна към нея.

Тя му обърна гръб и той прибра ръката си.

На другия ден започнаха още от тъмно. Пълнеха кошовете за седмичния пазар в Солун. Стояха една срещу друга – София и свекървата. Изпращаха мъжете, кошовете бяха готови, всички ябълки – натоварени. Излизаха от двора, когато Милчо се сепна и викна ядосано на сина си:

— Къде ми е кривият нож?

Все се боеше да не ги оберат по пътя. Синът хукна, но се забави и старият изтича след него.

Свекървата грабна ябълка от първия кош и я мушна в своята пазва. Снахата гледаше с разширени очи, без да мигне. Знаеше, че ако ги видят, боят ще бъде най-малкото, което ги чака. Секунди и мъжете се появиха отново.

— Много е прежълтяла невестата - поглед-

на я изпитателно Милчо. – Влизайте вътре и нека легне да спи. Работата за днес приключи.

— Така ще направим, Милчо – отвърна като ехо жена му и подхвана леко снахата да влязат в дома.

Дръпна пердето наполовина и извади ябълката. Избърса я хубаво в кърпата на стената и я подаде тъжно на снахата.

— Мъжете в този род нямат сърца – прошепна ядосано старата.

София погали плода първо с очите, после прокара устни по гладката ароматна кожа. Впи устни в него като в целувка и приседна отмаляла на столчето. Чувстваше се щастлива и някак успокоена, сякаш тази открадната ябълка връщаше в тялото ѝ топлина, която беше изгубила. Изсмука сладкия сок и накрая в ръката ѝ остана само огризката с няколко семчици, кадифенобадемови като очите ѝ.

— Дай ги на мене, булка – протегна ръка свежървата. – Ще ги изхвърля като ида довечера за вода – и пак ги мушна в пазвата, да не остане следа от кражбата.

Мъжете пристигнаха весели от пазара. Бяха продали всичко на търговците в Солун. Стари-ят носеше армаган – големи черни маслини и печен нахут. Снахата не ги погледна. Душата ѝ беше пълна със сладостта от червената ябълка. Свежърът я погледна сърдито, но тя събра сили и се оправда.

— На бебето не му се яде.

— Още не се е родило, пък вече продава фасони – не се стърпя той.

— Ще ида за прясна вода – измъкна се бързо старата, грабна голямата стомна и излезе в топлата здрачина.

София сложи ядене на мъжете и си легна усмихната. Душата ѝ миришеше на ябълка и светлина.

— Момче е, живо и здраво – акушерката подаде ревящото бебе на майката и тя го гушна до гръдта си.

Гледаше го жадно, галеше го по бузките и имаше натрапчивото усещане, че цялото мирише на ябълки...

Времето се търкаляше из градината и детето тупуркаше с немирни крачета по двора, бърборейки на своя неразбираем език мъдрата тайна на обичта и живота.

Свекърът бутна вратата и застана в двора разкрачен, сключил вежди като градоносен облак.

— Кой е откраднал ябълка?

Очите му пронизаха София и тя притисна детето към себе си като броня. Свекървата и синът мълчаха.

— Във вадата до уличната чешма е поникнала горница. Няма как от другаде семката да е дошла! – ядосано изкрещя той.

Жена му го гледаше с нескрита омраза, го-

това за първи път да се опълчи явно срещу деспотичната власт на мъжа.

— Аз я взех за София - изненадващо се обади сина. – Страхувах се да не пометне детето. Ще отскубна дивачката още сега.

— Няма да пипаш фиданката – процеди през зъби бащата. – Щом е било за детето – не може да бъде унищожена.

— Ще я пренеса в двора тогава и ще викна някой да я ашладиса – предложи синът.

Свекърът изгледа като ястреб снаха и свекърва. После се втренчи в детето. Бузките му розовееха като страните на пръжкава ябълка, а очите му имаха отблясъка на черни маслини, като онези, които донесе на връщане от пазара, а снахата да опита не пожела.

— Аз ще ашладисам дървото и то ще остане там – властно отсече Милчо.

Мъжът влезе в градината и започна да избира калеми от различни сортове ябълки.

Следващите години дръвчето даде първите хрупкави плодове. Мъжът така майсторски го ашладиса, че то раждаше няколко сорта на корена. Единият клон светеше с червени, вторият - с жълти плодове, а третият - с малки шарени ябълки, дребнички и усмихнати като слънца.

Когато жени и моми отиваха за вода привечер, откъсваха по един сочен плод и благославяха Милчо със здраве.

АЗ, СОФРОНИЙ...

Тогава не мислех, че някога пак ще взема тази тънка книжка и ще чета толкова внимателно за живота на Софроний. Кога я четох за първи път? Някъде в трети или пети клас, или в осми? Забравила съм, а ето че сега, волю-неволю, трябва отново да я прочета по задължение за изпита. Кога една книга става задължение? Кога идва нейното време за четене? Нямах отговор на тези въпроси, когато една вечер се подготвих за изпита по възрожденска литература.

Беше в края на март, изпитът - в началото на юни. Много време за подготовка. Който не е държал изпит по литература с повече от сто автора в конспекта, всеки с повече от три книги, с повече от три критика на автор... няма да ме разбере. Но не това е важното сега.

В тази вечер, първо, преброих малкото си левчета, останали от милосърдното Министерство на образованието в годината, в която инфлацията изяде много глави и малката ми, повече от скромна учителска заплата. Даваха ни всяка седмица по малка сума, трудно я разпределях по дни, но беше повече от нищо. Второ, сложих на котлона да се вари супа. Имах малко

зеле и лук. С повече вода, малко подправки и ето вечерята ще е готова. Без значение, че това е единствената ми храна за деня. Но не хранех само себе си. Имах и малко кученце, бебе. На биберон. В магазина пред отрупаните витрини с храна не се замислях млякото за кого е важно. Можех да се лиша от някои продукти, но на малкото същество не можех да кажа, че няма с какво да го нахраня.

В очакване на скромната вечеря, с въздишка пред поредния изпит, трето, се захванах отново с творчеството на Софроний. Разгледах корицата, прочетох:

"...Аз, грешният сред човеците... и като бях деветгодишен, дадох ме да се уча на книга. По-рано не беше възможно да отида да уча, тъй като повечето болен и немощен бях. И като отидох да уча, голямо прилежание и остър ум показвах..." и се замислих.

Да не забравя, дали скрих от себе си добре парите за билет до София. Изкушаваха ме да си купя някакво месо и да си наготвя яхния с много сос. Да я изям с големи филии хляб. Поне хляб винаги можеше да се намери. Какъв аромат се разнасяше понякога сутрин от долните етажи. Как можах да си намеря стая точно тук над хлебарницата? Въздъгнах. Стана ми навик да въздишам за храна. Да се захващам с четенето.

"...И като бях на осемнайсет години, млад,

глупав и не знаех, че ще излезе чичо ми длъжник и че ще ме натоварят с целия му дълг... Но се надявах на занаята си. И после, като присъдиха тоя дълг на мене, а аз като нямах и една заделена пара: ами докле изплатя оня дълг, каква сиромашия претеглих! В неволя, недоимък и прискърбие преживях..."

По-добре да погледна котлона, да не остава и без вечеря. Само него имах за отопление. Печката ми бе развалена, как да отделя пари за нова? Ще попитам утре някой от колегите, все ще ми дадат за малко някоя стара и те някога са били новодомци. Ах, новодомци. Какво знаят те за моите багажи и пренасяния. Тези пренасяния с всяко пътуване от София. Какво толкова носех? Книги. Всичките ми бяха нужни. Не за изпитите по литература, чувствах се сигурна в тяхното присъствие. С любимите книги от детството. Стопляха ме в студените вечери. А библиотеката в къщи - богата. Не от къщи бягах или от себе си. От неразбирането. Можех ли да избирам? Оставих добре устройства си живот с богат съпруг. Банално, нали? Изневери ми. Простих му веднъж, втори път, трети и... Всичко си отиде. Любовта, спомените, надеждата. Не можех да се примиря, че съм лъгана, чужда... и това неразбиране помежду ни. А започна така красиво. Не ми се спомняше за тези дни, няма защо да се оплаквам или оправдавам пред себе си. Да не

отклонявам мисълта от четенето.

"...Ала като знаех малко да чета, другите свещеници ме ненавиждаха, защото всички те по онова време бяха орачи и аз поради безразсъдната си младост не исках да им се покорявам, като бяха такива прости и неучени... Понеже то си е нещо естествено: ученият човек обича учения, простият – простия, и пияният – пияния."...

Всеки път е така. Когато трябва да чета и любим автор да ми е за изпит, все намирам оправдание, не днес, утре ще седна да го прочета. Ако преподавах литература поне, добре. А то икономика. Какво общо има икономиката с литературата? Това ме питаха и колегите - защо съм записала литература и съм дошла чак от София. Там няма ли училища, където да преподавам. Прави са. Не знам и аз как попаднах тук, как посках да живея в Самоков. Може би, за да се отдалеча от шумотевицата и напрежението в столицата, да избягам от неприятните мисли след развода. Но не улучих годината. През 1996-та, в най-голямата инфлация, се озовах в малка стаичка с балкон в общежитие на спортното училище, без отопление, с малко храна и никакви пари.

"...После отидох на Света гора и седях там шест месеца. И си дойдох оттам, и учех децата да четат и пишат, и добре поминувах. Ала дяво-

лът, който всякога завижда на всичко, дето върви на добре, подучи владиката и той ме принуди да ме направи епитроп на иконома.”...

Това съм си избрала, това ще си сърбам. Добре, че наскоро се преместих от манастира, там бабите ме подслониха за малко в началото на учебната година, а останах три месеца. Уж в общината подписаха заповед за настаняване, но нещо се бавеха в администрацията и аз, нали съм по-освободена, от София, хванах две чанти с багаж, казах на домакинката, че съм говорила с управителя на общежитието и се настаних. На другия ден всички в града знаеха, че съм се самонастанила. Е, има ли значение, заповедта беше подписана, а аз нямах време да чакам. Дрехите ми така се бяха ароматизирали на тамян, че ми беше неудобно да ходя на училище и да влизам в клас под настойчивите погледи на учениците.

Стига отклонения. Увих се с още едно одеяло. Пръстите ми замръзваха. Наместих се така, че да не преча на кученцето, свило се до мен, и се зачетох по-сериозно в „Житие и страдания на грешния Софроний”.

”...И колкото пари имах, всички ги разпилях. И като се мина малко време, разболях се. Ала не от такава болест, че да лежа в постелята, ами сърцето ме стягаше...”...

Какво ли не е преживял Софроний? Какво ли

е да си духовник на поробен народ, да нямаш свободата за вярата си?

"...Ходех по селата, събирах владичината, ала помощ-милостиня, както е обичаят, съвсем малко ми подаряваха, защото тая година имаше голям глад из цяла България – двайсет пари струваше една ока брашно..."

Дали не ми е готова супата? Хм, вкусно, ще ѝ сложа още малко подправки. Имах някъде малко брашънце, да я посъгъстя или... Какво се чудя, ще сложа две лъжици, не четири. Тогава няма да е със застройка, само брашно с размита вода. Е, цяла тенджерата е - ще ми стигне. Да видим - три обяда и две вечери. О, чудесно, остава само закуската за утре. Ще си купя утре сутрин геврек или баничка. Кафе поне имам, с геврека ще е чудна закуска. Дори мога да си взема два - със сусам и мармалад, или... Колко ли струваше пакет кайма? От кога не съм яла сърмички...

Какво се отклонявам пак, да чета нататък.

"...взеха всички постелки и съдини, а житото и ечемика, и виното – всичко изядоха и продадоха... няма ни един човек, няма хляб, няма дърва, а студът – лют, нощта – дълга през месец декември. Щяхме от студ да измрем... А ние нямахме хляб, ни ечемик, ни плява, ни сено... И кой се сещаше за мене, та да ми донесе ястие някакво! Да оставим ястието, ами много дни и без хляб оставах... повечето царевичен хляб....

Но имаше малко зелева чорба, а друго нищо.”...

Ох, там на пазара какви баклавички има само! Сладкарницата е доста незвращна - с две масички и огромна витрина. Но пълна със сладкиши. Баклавичките с препечена коричка, с много сироп. В такива дни си вземах и чаша боза. Добре, ако следващата седмица ни дадат, както обещаха от министерството, пак част от заплатата, малък аванс... Да видим, с тази супа спестих... ще имам за... цели пет баклавички или тулумбички! Ех, тази сряда.

Да продължа с четенето.

”...И ме повика в митрополията, и даде ми килия, да живея при него и всеки ден на трапезата му да бъда. И аз му разказах цялата си неволя – как ме излъгаха и натовариха епархията ми скъпо... И не е възможно да изляза наглава с тая епархия и с тоя дълг... И той се съжали над мен и се помоли на бея... да бъда освободен от тая епархия. И беят, Бог да го дари с дълголетие, послуша го и прати на Синода, и ми донесе писмо за оставка. И се освободих от тия страхове и от тия всекидневни неволи.”...

Не бягаше от себе си Софроний. Но не дочетох. Сълзите сами капеха по страниците. С какво заслужих в свободната си страна... Искях само да се справя с проблема си, а попаднах на ужасна година, в която всичко беше липсващо. Само кученцето беше добре. Поне едно живо

същество не беше разбрало за лишенията. И това сладко. Сънувах тези проклети тулумби и баклавички, колко много ми се ядеше сладко, но оскъдната заплата беше - оскъдна.

Не плачех за баклавичките. Плачех за топлината, която ми липсваше от любимия. От любимия човек, в когото вярвах, а сега не можех дори да прегърна. Не можех да се върна назад и да изживея всичките дни, в които ми липсваше неговата нежност. Дадох му нежност, дадох му живота си, поверих му сърцето си. Колко се борих с любовта си! Можех да го изтръгна от мислите си, не от него. Забранената ми вече обич преливаше и ме заливаше с оптимизма си. Бях готова да страдам, за да изстрадам тази любов и да намеря себе си. Бях готова на всякакви жертви, наказания, само и само да го забравя. Съзнателно ли приех този живот, в който можех да предвидя лишенията? Или душата си исках да пречистя с болка от любовта, която не заслужих.

„...Имам обаче една скръб и боя се от Бога, да не ме съди..., че взех онова паство на плещите си и го оставих. Но пак се надявам на всемилостивия..., понеже го оставих не за да си почивам, но от голяма неволя и заради тежкия дълг, с който ме натовариха и дето не вярват, че се е разсипал светът...”

Бягах от себе си. В тази година решавах как-

во искам и изборът ми беше литературата. Не исках да студувам или гладувам не знаех че началото ще е трудно. Исках да преподавам. Това, което знаех, не исках да задържам в себе си. Бях болна. Лекарите поне решиха така. Откриха ми петънце в левия дроб. Рак. Но можеше и да не е рак. Не исках да остана в някоя болница, докато петънцето порасне. Исках да изживея живота си пълноценно. Колкото ми е отредено. Дори тази трудна година не беше толкова трудна пред избора как да живея.

"...Затова се трудя и аз сега денем и нощем... и за мене, недостойния,... да молят невежеството ми да поправи и потрудилия се с прошка да сподоби... Същото ние сърдечно и на вас желаем... И здравейте!"...

Не знаех какво да правя със себе си. Стигаше ми да чуя едно "Ехе, учителката!" и да видя някоя от бабите в манастира, познала ме на улицата. Стигаше ми да видя радостния поглед на някой от учениците си. Стигаше ми щастливото топуркане на кученцето, когато се прибирах от училище.

Не знаех колко ще издържа. Докога щях да издържа. До другата седмица, на аванс...

Здравей, ти, Софроний...

ВЪЛЧИ СЕРИАЛ

Сякаш живея в устата на вълк - метафора на живота ми.

Имало казват по-лесно. Не разбрах какви са тези обиталища.

Или не ме интересуват.

Да се плъзгам по нищото. Ее, не ми се даде...

От вълк на вълк и от трън на глог - на галоп!

По скален терен - нагоре и все по-нагоре...

Ето, над мен се прозява един гладен! Зинал е да ме погълне и иска точно мене!

Надолу - пропаст! Докато изработя спасителна стратегия, падам в огромна паст. Ссстрашни зъби.. Хайде пак борба, Давид! Зареждам отново гориво и продължавам.

По-добре нагоре. А как ми се иска едно мъничко лирическо отклонение и глътка въздух! Няма! Вълците искат мене за стръв!

Приближават ме дипломатично и започват ухажванията. Само да им се вържеш... Изпиват ти съдържанието и те хвърлят за подметка. После хубавичко ще си изтрият краката в теб. Да не остане следа. Ехе-ей, я изчезвай! Искам да избягам, нооо предупреждават ме, без хитрости... и ей ги пак - огромни челюсти! Запратам

ръкави и започвам да уча как се вадят зъби. Един по един, като за всеки се изисква отделна техника.. Налага се обезвреждане. Хм! Стигам чак до облагородяване.

Няма лошо. Без вълци ще скучая... Трябва първо да се погрижа за външния им вид, за да има тръпка. Противникът ми трябва да изглежда добре, за да го уважавам. Ако не, сритан е предварително! Особено държа да е интелигентен, за да не сбъркам програмата. Небрежно елегантен. Сега следва предупреждение: при нечистоплътност се задействат всичките ми аларми! После идва здрав ритник...и грижа за възпитанието! Горко му, ако той вълчо ми замирише и на нафталин! Задължително трябва да е с нов репертоар. И да не прави правописни грешки!

Я, тоя с празната глава го освобождавам, че го избива много на копи-пейст. После ще иска да ми отнеме авторските права и иди го гони! Тия вълци забравят що усилия съм вложила за очовечаването им. И тоя ще хукне през трънка с развети знамена, чета да води. После - с моите камъни по моята глава! Ама като се съберат десетина такива, глутница правят и няма спасение! Такава фина стратегия ще ми изработят, че съм разкъсана! И започва едно ръфане - с моите думи...

Не, не, не, не, не, не - баста!

Минават един по един покрай мен, без да ги издирвам. Не държа непременно да се запознавам с тях, но ги наблюдавам като се изнизват пред очите ми. Душат и се облизват, стараейки се да привлекат вниманието ми. Различно опасни и съблазнителни типажки - както си ги пожелае! Не им обръщам особено внимание, докато обръчът не се стесни и някой се търкулне в краката ми.

От гледна точка на безопасност, често се налага първа да предприема действие.

Защото, знаете, хищниците си имат закон на джунглата...

Тези, които вече са преминали, са обезвредени и се оттеглят завинаги в леговищата си, ближейки рани. Мислех, че ще бъдат достатъчен урок за глутницата, за да ме остави на мира, но вълците държат да ми се представят до един. Таят надежда, че някой ще издържи теста ми и ще се глави водач...

И нали са си вълци от класа, винаги ме изненадват с хватките си. Достойно защитават вида си. Оценявам ги като добри противници. Изпитвам удоволствие, когато преодоляват препятствията и им измислям по-големи.

Най-кръвожадните са най-ласкателни. В

тъмното очичките им светят като звездици.

Ахтунг! Мярка последна - заиграват влюбени!

Грубияните пък позират в най-префинена поза. Но най-често объркват крачката и сами падат в собствените си капани. Съжалявам ги, но не мога да им помогна - все пак изучавам вида, за да не бъда изядена...

Когато пропадат, им давам възможност да се реабилитират. Поотръсквам ги за яките и със силен ритник ги изправям отново на ринга. Да продължават.

Че без вълци светът накъде?

Точат лиги, търсейки скритата тайна на моя сексапил.

Уж интелигентни, а се изплъоскват по очи още преди да изявят намеренията си.

Чак ме заболява от разбитата им на прах ухажорска философия!

Провалят се до един в опити да се метнат на гърба ми, за да останат там...

* * * * *

Вълчиците ме надушват по-бързо от мъжкарите и плъзват по петите ми.

Действам им като предупредителен знак. Уаууу, трябва на всяка цена да ме прогонят да-

лече, извън орбитите на конкуренцията! Това са най-стръвните шайки! Погват ме, още като видят, че катеря поредната стръмнина. Съвършените им хватки изискват от моя страна тренинг и особен съхранителен инстинкт. Трябва винаги да показвам разположение, да бъда тактична и щедра. Държа се поощряващо и уча дамите как да подобряват външния си вид, за да не се плашат от съперничество. Препоръчвам им грижи най-вече за вътрешната красота, за да бъдат харесвани, но това не се подема. Нито се разбира. Надуват се със силикон и дрънчат с празни глави. Никакви теории за огромяване не минават на сдружението с хищна цел! Уау, следват пиратски набези върху моята персона! Кръвожадничките ми, не се отказват лесно - налага се често да ги поразритвам по стръмнините надолу. След време изпълзяват отново и стават още по-хищни. Съжалявам ги, все пак, и им давам шанс да ме догонят. Не целя унищожение, имат си право на живот.

За да не свършва и моето катерене...

Става трагично, когато бедните ми вълчици си повярват.

Поради недостиг на сиво вещество трябва да е...

Във всеки случай, крайният резултат е един авторски, черен пиар!

ТЩЕСЛАВЕЦЪТ ВЪЛК

Този път ме просна по очи пред банкомата. Накъде в чужда територия?!

Слава Богу, останах със здрава глава, но с общо телесно сътресение и ранен крайник...

Дължах му благодарност за един благороден жест. Затова по-късно му простих мръсния сценарий, който режисира специално за мен.

Но не приех цената...

Отминах го, след като установих философските различия. И го съжалих, че с контрите си сам се набути в разказа ми. Не можех да го елиминирам, за да бъде адекватна с неговата щедрост.

Трябваше да отместя канарата от пътя си...

Този феноменален типаж просто си крещеше за описание. Новото време извайваше уникалния му профил и номинацията беше заслужена:

Моят опонент имаше пари, а аз бях пълна с идеи...

Предложих му да намерим общ път за благото човешко, но той не се съгласи. Искаше всичко! Според него аз трябваше да върша работата и да оставам зад кулисите. Себе си заготовяше за аплодисментите...

Как ли щеше да му отива всичкия актив?

Още повече, че имаше претенции да диктува правилата!

Такава идеологема не се вписваше в творческото ми съзнание. Иначе той Вълчо заслужаваше внимание и ако ми беше позволил, щях да поработя достатъчно за неговия имидж. Можех поне да го предпазя от автогола, който си вкара.

Защото имаше пари, се мислеше за Бог...

Първата ми реакция бе да махна с ръка и да отмина. Само че той не ме пускаше. Искаше да тичам след него, за да подхранва егото си. Провокираше и се опитваше да задържи вниманието върху себе си. В същото време ми натриваше носа всеки път, когато прощавах и се позавръщах. Горкият, мислеше си, че не виждам коварните му действия...

Изживяваше се като център на вселената.

Това не ме интересуваше, ако моят герой не ме нарочи за жертва на каузата, за която трябваше да работим заедно.

Режисьор беше той - Тщеславецът Вълк!

Не ми прости, че не можа да ме излъже...

Сигурно го комплексирах, защото предпочете да играе с по-слабия отбор. Така успя да осигури тълпа за линчуването ми.

Въпреки, че му поднесох готовия резултат на тепсия...

Не ме плашеше фактът, че останах сама срещу всички. Смущаваше ме прецедентът, че ра-

ботех за него, а с действията си, той фактически унищожаваше идеята.

Успя само да я деформира...

Налагаше се да проявя максимални сила и търпение, за да запазя нещата цели. Но, подражен от твърдостта и неоспоримите ми качества, той виртуозно обръщаше всичко наопъки и хвърляше своите вини в лицето ми.

Търпях заради каузата, докато моят Вълчо кръстосваше хоризонти, за да търси нови полета за куртоазията си.

Защото беше с високи претенции за обществена мисия.

Но се проявяваше като фалшив герой...

Въпреки всичко, аз продължих сама и изведох спектакъла до край. Заложих на облагородителната мисия, която можеше да даде резултати по-късно.

За съжаление, наблюдавах само фатална деградация.

На края, както подобава, организирах за моя `благодетел` блестящ празник с фойерверки.

Не забравих и цветята.

Моят Вълчо обаче реши да празнува със заговорниците-атентатори.

Останах сама с букета, но, удовлетворена от победата на каузата.

Изкуството взе поредната си жертва...

ВЪЛКЪТ – ВЛАСТНИК

Това е най-яркият ми представител от серията `вълци`.

Точно зъбите му се набиваха на очи от пръв поглед. И хищният поглед зад бюрото, макар че ако се изправеше, стигаше до половината на вратата. Не толкова дребен на ръст, обаче, бе меракът му да властва...

Беше му паднал от небето тоя пост. Нещо като шестица от тотото. В предизборната блъсканица не разбра как вихрушката го изтласка и приземи на кметския стол. Дори не успя да обмисли ходовете, инерцията го повлече бързо, докато се видя ухилен на плакатите по стълбовете. След кражбите на неговата предшественица, избирателите, естествено дадоха наказателен вот и той спечели – магаре да беше, щяха да го изберат! Не че бе честен този избор, но в такъв момент кой ти мисли за купените ромски гласове – важното е, че заблудата още минаваше!

И защото иначе беше твърде безличен, бързо се ориентира и плъзна по сигурната писта на старото статукво...

Нямаше нужда да се главоболи с реформи, с каквито обещания всъщност дойде на власт. Така щеше да получи одобрението на тотали-

таристите, които щеше да държи в подчинение, подхвърляйки им великодушно трохи от държавната маса...

Само да му се явят ония от опозицията, с амбициите и проектите - щеше да ги сдъвче! Хайде де, ще му отворят работа! Да си чупят краката и колите в дупките, щом не проумяват елементарната нагаждаческа философия! Революции ще ми правят! Наклонена главица сабя не я сече – прочете веруюто на стената, забравено от тоталитарната си предшественица. „Умна жена“ - помисли си, сваляйки лозунга, с мисълта да я последва. Не му беше чужд популизмът, разбра как се идва на власт, защото и той си имаше поговорка, при това вълча! Колко просто - вълците сменяха козина след козина, но нравът им оставаше същият! Знаеше още една много важна поговорка, че гарван-гарвану око не вади - чукна се по голото теме - иначе как всичките му предшественици, след като забогатяваха, щяха да се изнизват безнаказано?! А сега е дошъл неговият ред! Ето го местният феодал – властта му даваше права да коли и беси безнаказано! Бог да е на помощ на избирателите – той щеше да бъде Кмет на себе си! Закрачи припряно из кабинета, осенен от гениална мисъл - още утре ще стартира с прием на граждани... Каак щеше да ги приласкае и умили, в Червената шапчица щеше да се пред-

реши, за да ги преметне! Щеше да записва в специален бележник старателно воплите им. Записки из едно кметуване - вече даваше заявка да се пръкне от умната му глава! (Захари ряпа да яде!) Щеше да пише и преписва европейски проекти, щеше и да задлъжнява, пък след него потоп - данъкоплатците да му мислят! Нали затова му дадоха власт, пък стадото - вълци го яли! Ако трябва, ще го натири в кошарата и заложил за външни интереси. Затова са стадата... я, що комисионни го чакаха! Само!!!

Опъна се на кметското кресло и се наслади на мига, преживяйки - почувства се целунат от Бога. Примижа от удоволствие и въртна лентата назад. Озари го прояснение как успя да прегризе гърлата на опонентите си. Схемата на размножените партийни глутници беше яка. Горките кандидати, как мераклийски се редяха в листите и не можеха да обединят усилия зад своя фаворит, който предварително обричаха на провал! Я какъв колорит внесе в кампанията една проститутка (примлясна сладко), която неговата партия бе пробутала в листата за уловка! Това беше тайната на неговия успех и сега трябваше да бъде послушен! Нямаше нужда изобщо да мисли (не че имаше мозък) - щяха да го включат във властовата схема за облагодетелстване, той трябваше само да рапортува!

Лигите му потекоха при мисълта за агнешка

мръвчица... Облиза се и започна да крои планове. В края на краищата властта се ползваше за лична потреба. Роднините, приятелите - щеше да заплува в море от задоволство и посредственост, докато си оплете кошницата! Друга поговорка натрапчиво му диктуваше, че птиченцето каца само веднъж на рамото, затова бързо определи приоритет първи: Да си създаде лична институция, жертвайки обществената, която щеше да оглави след кметуването! Нямаше значение, че щеше да го последва хорският гняв. Следващият властник щеше да си дойде по веригата, а той да се оттегли сит и невредим...

Излезе от унес и протрака заканително с челюсти при мисълта за оня айсберг – опозицията. Ето, тук трябваше да внимава! Обстоятелствата налагаха да разработи сериозна стратегия срещу опонентите. Щеше да се позове пак на неизчерпаемия тоталитарен опит. Знаеше правилото – трябваше да хвърли всички усилия за обезвреждането на врага! Щеше да го прогони на всяка цена от територията на феодалното си царство, което маркира старателно сам... Институт срещу прогреса щеше да създаде в лицето на удвоената администрация! Щеше да излъска стария тоталитарен паметник в калта, да осветли сърцевината му, за да вдъхновява бъдещите поколения! Щеше да се превърне в глупак, но нямаше да отстъпи! Като

вълк с магарешки уши на мост!

Тъй подреди всичко по мед и масло Вълкът-Властник, само дето сънищата му станаха кошмарни. Още първата вечер от своя мандат сънува озверялата тълпа с ловджийски пушки пред Кметството... Лоша поличба, дали не е закъснял за вълчата си кариера... аах, проклет вълчи жребий!

Да, да, помнеше Историята... бунтът... жална му майка на късметлията... на сто години веднъж се случвало...

Май вече се случваше...

ПОДАРЪКА НА СЛЕПИЯ

Всичко се случи в един слънчев и приятен съботен ден на късната есен. Бях се събудила със силно главоболие и въпреки двата аспирина, които бях взела, болката в слепоочията не ми минаваше. Напоследък нещата на работното ми място не се бяха развили много добре и стресът бе взел надмощие над мен, а като капак на всичко, се опитваше да развали и почивните ми дни. И, въпреки че се бях опитала да не обръщам голямо внимание на проблемите, които идваха един след друг, на думи се бе оказало по-лесно, от колкото в действителност. Чудейки се как да се разсея, най-накрая реших да се разходя и да помисля върху проблемите си, или по-скоро - да се опитам да не мисля за тях. Първото място, което тогава ми дойде наум, беше паркът, намиращ се в края на квартала, където живеех. Пооправих леко външния си вид и вече готова за разходка, излязох от къщи. Най-вероятно по вина на жегата, парка се оказа почти безлюден, което неволно ме накара да се усмихна - в крайна сметка, това което търсех, беше спокойствие. Сега само оставаше да открия някое прохладно местенце, което да ме

спаси от парещите слънчеви лъчи. Точно в този момент забелязах малка беседка, разположена в страни от главната алея, заобиколена от ниски дървета с пожълтяващи вече листа. Търсенето ми беше приключило. Седнах върху каменната пейка, отпуснах глава назад, затворих очи и вдишах аромата на последните есенни цветя, който изпълваше въздуха.

„Каква благодат!“ - помислих.

Останах така известно време, наслаждавайки се на природата и малките ѝ чудеса, когато изведнъж почувствах нечие присъствие. Параноята беше последното, от което имах нужда в този момент, но чувството така и не изчезваше. Накрая отворих очи.

Подозренията ми се оказаха верни, в другия край на пейката седеше млад мъж. Дори не ме поглеждаше, просто си стоеше. Всеки друг на мое място би станал веднага, най-малкото стреснат от неочакваната поява на непознатия и би си отишъл. Но тъй като присъствието му не ме притесни ни най-малко, продължих да си седя, все така спокойна.

— Прекрасно е да чувстваш природата! - беше най-топлият глас, който бях чувала до сега.

В този момент мъжът обърна глава към мен и тогава видях лицето му, прикрито до сега от дълга чуплива коса. Имаше красиви правилни

черти и приятна усмивка. Тогава забелязах, че беше сляп! Не отговорих. Единственото желание, което изпитах сега, беше да чуя отново спокойния му глас.

— Позволи ми да ти разкажа една история - продължи той, сякаш прочел мислите ми.

Вместо отговор, отпуснах глава назад и заговорих отново очи, а той започна да разказва разказа си:

— Много далеч от тук, от този парк, от този град, в страната, наречена Индия, живеело едно бедно семейство. Всеки ден преди изгрев слънце родителите излизали от къщи в търсене на работа. Много често обаче се връщали в къщи без нито една спечелена рупия, което ги принуждавало да гледат страданието, което глад предизвиквал в очите на децата. Докато една нощ мъжът казал на жена си:

— Утре ще заведем Сатнаам на оризищата, ще ми платят добре за него и ще го хранят всеки ден. Ще остане там пет години.

Жената не отговорила. Решението взето от съпруга ѝ, било тежко, но и единствената възможност да спасят от гладна смърт останалите две деца. Просто протегнала ръка в тъмното и погалила лицето му.

Тази нощ и двамата не успели да заспят - Сатнаам бил само на единадесет години.

С изгрева на слънцето баща и син тръгна-

ли на път. Стигнали на оризищата и прекарали целия ден в работа, а когато паднала нощта, бащата казал:

— Сине, сега аз трябва да тръгвам. Спечелените днес пари ще стигнат за известно време...

Тук бащата замлъкнал изведнъж. Не намирал думи, с които да каже на сина си, че той трябва да остане.

— Татко, тръгвай спокоен и не се тревожи за мен. Казват, че господаря на оризищата е добър човек, пък и няма да ми липсват храна и покрив над главата. Върви и Бог да те пази!

Бащата прегърнал силно сина си и тръгнал към къщи, без да се обръща, не искал детето да види сълзите в очите му.

И така Сатнаам останал. От начало тежкият труд и тъгата по родния дом направили дните безкрайни, но с течение на времето той свикнал с отредената му орисия. Заедно с него работели и други деца, но Сатнаам бил различен - никога не се оплаквал от тежката работа, нито от храната, нито пък, когато не веднъж трябвало да работят до късно през нощта. Това не останало скрито от погледа на господаря. Един ден той най-неочаквано го повикал при себе си и му казал, че може да си отиде в къщи за три дни. Първоначално очите на детето грейнали радостно, но след това отвърнало:

— Не намирам думи да изкажа благодар-

ността си за проявената щедрост, но господарю, позволете ми да откажа, защото знам, че ще ми бъде по-трудно да се върна след три дни, от колкото сега да остана.

И след като поискал разрешение, Сатнаам се върнал при другите деца залавяйки се отново за работа.

От тогава се сменили много сезони, сливайки дългите дни в месеци, които на свой ред се превърнали в бавно търкалящи се една след друга години, а през цялото това време Сатнаам не се завърнал нито веднъж в родния си дом. В замяна на изгубеното детство, обаче, времето го дарило с мъдрост и физическа красота, превръщайки го в здрав и силен младеж.

Петте години били вече изминали, когато един ден бащата на Сатнаам пристигнал отново в селото, за да търси сина си. Сега то му се сторило много по-голямо и непознато. Докато се лутал из прашните улици и разпитвал минувачите как да стигне до оризищата, се свечерило, а пътят го отвел до мост, който се извивал над широка река. Решил да продължи напред. Когато стигнал до средата на моста видял един младеж да седи на осрещния бряг на реката, а в ръцете си държал голям бял плащ. Изведнъж младежът станал от мястото си и, след като затворил очи протегнал бавно ръце към небето, а плащът се развял високо над главата му. Баща-

та се спрял и се загледал в него, възхищавайки се на този жест. Тогава решил да се приближи и да го заговори.

— Прощавай синко, но те видях, докато минавах по моста. Стори ми се тъжен и реших да те заговоря. Искаш ли да ми разкажеш мъката си?

Младежът продължавал да стои все така безмълвен, но после, без да отваря очи проговорил:

— Родих се в бедна колиба и също като много други деца, родителите ми бяха принудени да ме продадат, защото не беше по силите им да ме изхранват. Така от малък трябваше да се трудя от сутрин до вечер за залъка хляб, който слагах в уста, както и да се примиря с много неправди. Живеех в свят пълен с мъка и неправда, а когато се оглеждах наоколо, виждах единствено стари сгради, бетонни стени сивота и мрак да ме заобикалят от всички страни. Една нощ след неуспешния ми опит да заспя, тръгнах в тъмнината докато стигнах до този мост. Плаща, който ми служеше за дреха се закачи и падна на земята, а от топлината на вятъра ми стана приятно. Останах така почти до сутринта. От тогава започнах да чакам с нетърпение нощта, за да мога да се върна отново. А когато вятъра ме прегръщаше и галеше страните ми, когато играеше с косите ми и любеше сетивата ми, аз бях най-щастливият човек на планетата. Бях открил тайната на свободата!

След като изрекъл тези думи, младежът отворил очи и погледнал човека до себе си. Ръцете му увиснали неподвижни, а плащът паднал на земята. След толкова дълго време сега Сатнаам гледал отново баща си.

Просълзен от радост, бащата помолил за прошка сина си, но той го прегърнал и казал:

— Нямам какво да прощавам. Преди години съдбата те принуди да направиш може би най-трудният избор. На твоето място и аз бих направиł същото. Сега само мога да ти благодаря.

— Не ме ли обвиняваш за това, което ти сторих?

— Понякога животът ни принуждава да правим неща, които при други обстоятелства не бихме направили. Важното е не да съдим останалите, а да се опитаме да разберем причината за стореното и, когато го постигнем, да си зададем въпроса: "Какво бих направиł аз в тази ситуация?" Да съдиш е лесно, трудно е да разбереш. И да съдиш, без да си разбрал, е присъщо само на слабите...

Докато слушах тази тъжна и в същото време невероятна история, без да искам се замислих за собствения си живот. Сега за първи път погледнах на проблемите от другата страна - тази на виновния. До сега никога не бях се замисляла върху правотата на взетите от мен

решения и за това, дали те винаги бяха равностойни както за мен, така и за останалите. А когато чуждото мнение не съвпаднаше с моето, аз просто започвах с обвиненията. И отговорът беше само един: "Много пъти бях права само в собствените си очи". Колкото до вечните ми оплаквания относно наема на жилището, парите, които никога не бяха достатъчни, неосъществяваните пътувания, пропуснатите ваканции и какво ли още не, те също ми се сториха патетични и смешни. Винаги щеше да има за какво да се оплаквам и кого да обвинявам и само, защото така ми беше най-лесно!

Така погълната от мисли, дори не разбрах кога човекът седящ до мен беше престанал да разказва. Отворих очи. Слънцето ме заслепи и трябваше да изминат няколко мига за да започна да виждам ясно. Останах изненадана, до мен нямаше никой. Озърнах се на всички страни и пак не го видях. Да не би да си беше тръгнал? Изчаках още няколко минути, но така и не се появи. Вече бях повече от сигурна - беше си отишъл по същия начин, по който се беше появил!

Дали пък не бях сънувала? Този въпрос не ме оставяше намира. Станах. По обратния път към къщи реших да не разказвам на никого за случилото се. Беше толкова невероятно, че дори и аз самата не можех да си повярвам, пък и не исках да ме помислят за луда. И така тази

случка се превърна в поредната, която щях да запазя за себе си.

Това обаче съвсем не означаваше, че успях да забравя.

Седмици по-късно се върнах на същото място с надеждата да срещна отново онзи човек, но това така и не се случи.

Много скоро дойде зимата и дните се скъсиха, но както се случва в реалния живот, грижите и проблемите продължаваха да идват едни след други. Сега обаче те ми се струваха много по-лесно разрешими и само, защото несъзнателно бях започнала да се поставям в положението на другите. Виждах, че по този начин нещата се опростяваха от само себе си, което правеше ежедневието ми по-леко, а аз започнах да се чувствам по-спокойна и щастлива. Забелязах как и отношението на хората към мен се променяше. И така, заета с нещата от живота, малко по малко забравих за случилото се в онзи късно-есенен ден.

Но след всяка зима, колкото и дълга да е тя, неизменно идва пролетта, а с нея - и рожденият ми ден.

Събуди ме продължителният звън на звънец на входната врата. Изругах мислено и след като се измъкнах от топлото легло, погледнах през щпионката. Беше Луис, най-добрият ми

приятел. Отворих и едно весело "Честит рожден ден" накара желанието ми да се върна отново в леглото да се изпари. Когато видях учудването ми, Луис разбра, че както всяка година, пак бях забравила за днешната дата.

— Само си спомням, че е през март - пошегувах се аз и го поканих да влезе.

— Още веднъж, честит празник - и той ми подаде подаръка, който държеше в ръка.

— Ти си едно малко слънце, благодаря ти от сърце!

— Хайде, отвори го - отвърна ми усмихнат, явно моето все още сънливо лице го забавляваше.

Когато скъсах опаковката, останах приятно изненадана - в ръцете ми стоеше един чудесен бял шал. В този момент си спомних за човека от парка и за неговата приказка, а желанието ми да го видя още веднъж пак се събуди.

Когато по-късно Луис си тръгна, аз се облякох, сложих белия шал и излязох навън. Сякаш имах определена среща, се качих на първия автобус, който спря на спирката пред дома ми. Изминаха около петнадесет минути, а може би и повече, когато забелязах насреща един мост и разбрах, че това беше мястото, което търсех. Когато автобусът спря и вратите се отвориха, слязох и пресякох улицата. Вече на пешеходната алея на моста, продължих да вървя, дока-

то стигнах до най-издигнатата му част. Свалих белия шал и държейки двата му края, вдигнах ръце към небето, оставяйки вятърът да го развее. В този момент затворих очи и вдишах дълбоко от студения мартенски въздух и сякъш се намирах в приказка, почувствах как вятърът ме прегърна и, играейки с косите ми, погали двете ми страни докато се сливаше със сетивата ми. Почувствах се лека и щастлива!

Най-накрая, научила се да разбирам, бях открила тайната на свободата!

Хората, колите, шумът и всичко, което ме заобикаляше престанаха да съществуват. Едно - единствено желание изпълни съзнанието ми: "Дано всички можеха да се почувстват както аз сега". Останах така още няколко мига, докато накрая свалих ръце, сложих си отново шала и тръгнах по обратния път.

Тогава го видях! Човекът от парка! Вървеше срещу мен и само звукът от почукването на бастуна, който държеше в ръка, издаваше приближаването му. Не можех да повярвам на очите си. Запътих се към него с намерението да го поздравя и да му кажа коя съм, но изведнъж се спрях: А ако не беше той? Ако беше само човек, с който много си приличаха?

Отказах се от намерението си, макар че не можех да откъсна поглед от него. Точно, когато се разминавахме, изведнъж той обърна глава към

мен и усмихнато ми кимна в знак на поздрав. Това ме накара да спра, но той продължи напред по пътя си.

Сега вече нямаше никакво съмнение - беше същият онзи човек, който толкова бях желала да видя отново. Дори не ми проговори, но това не ме разочарова и незнайно как, но ме позна. Сякаш чакал само този момент, бе дошъл да ме поздрави за това, че бях разгадала посланието на приказката му.

ЖЪЛТОТО ЛАЛЕ

Отдавна вече се беше стъмнило, когато първите снежинки бяха започнали да падат и, въпреки късния час, аз и приятелят ми все още се разхождахме по столичният булевард "Витоша". Вятърът и студът бяха казали последната си дума, оставяйки улиците почти безлюднир по които сега фучаха само скъпи коли и полупразни трамваи. Ние също бяхме решили да се прибираме.

Спомням си, че видяхме детето от далеч, седнало върху парче картон на тротоара, пред една от луксозните витрини, така типични за централната част на града. Облечено в жълта шушлечна грейка, то приличаше на сгушена светулка.

Бях виждала много просещи деца по столичните улици, но този път при вида на малкото същество, сърцето ми се сви - контрастът между него и витрината на марковия магазин беше поразяващ.

Решихме да се приближим. Когато застанахме пред детето, то вдигна глава към нас и ни погледна. Жълтата качулка която покриваше главата му, не изглеждаше да е от полза, тъй като му беше голяма, както и самата дрешка. В този момент вятърът я духна - купчина руси къдрици се разпиля около бледото лице - беше момиченце! Гледаше ни с огромните си зелени очи, пълни с

присъщите за децата невинност и спокойствие. Усмихна се. Това ме накара да се запитам дали и аз на нейно място щях да съм способна да се усмихна.

Милен клекна пред нея и каза:

— Здравей малката, как се казваш?

— Люси - отвърна тя.

Прииска ми се да я прегърна, беше толкова малка и нежна, а даже не го осъзнаваше. Клеках до Милен и я попитах:

— Не е ли време да се прибиращ в къщи? - докоснах ръчичката ѝ, беше ледена.

Детето не отговори на въпроса ми, само продължаваше да ме гледа любопитно. Изведнъж каза:

— Имаш една огромна снежинка на косата.

Цялата тая ситуация ми се стори нереална: вместо да заплаче или да каже най-малкото, че ѝ е студено, тя се беше загледала в една снежинка. Докато Милен продължаваше да си говори с нея, аз почувствах как безсилието ме обзе изведнъж - знаех, че не мога да направя нищо за нея!

Изпитах гняв към всички фондации за закрила на детето, полицията и всички, които претендираха, че защитават човешките права... Къде бяха те сега? Най-вероятно си лежаха на топло и гледаха телевизия, наслаждавайки се на изобилна вечеря. А къде бяха политиците,

кметовете и президентите? Едва ли бяха заети с изпълняването на прекрасните предизборни обещания! По-скоро сега пишеха дългите списъци с поредните празни лъжи, излегнати блаженно в прегръдките на някоя заблудена девойка.

Замислих се за хората, които гласуваха, за идеологиите в които тези същите хора вярваха, без дори и да ги разбират, за изборите и техните многоцветни знаменца - червени, сини, зелени, жълти - символи огромната заблуда наречена политика, за скъпоструващите предизборни кампании и техните безбройни бюлетини... Какво бяха те всъщност? Ненужни средства, чиято парична равностойност щеше да бъде достатъчна, за да може това момиченце /и още хиляди като нея/ да има дом, топлина, един достоен живот... Но хората предпочитаха да харчат парите си за знаменца!

Никога през живота си не бях гласувала и със сигурност никога нямаше да го направя. Според мен, да гласуваш означаваше да изберееш тайно кой точно да те краде публично. Така или иначе, единственото, което се променяше беше цвета на знаменцата, а това дете щеше да стои тук и утре - без значение дали съм гласувала или не, а хората щяха да я подминават като че ли не я виждаха.

Гласът на Милен прекъсна мислите ми:

— Ще е по-добре да ѝ дадем някакви пари и да си тръгнем! В противен случай може да възникнат проблеми - след което се изправи и започна да претърсва джобовете си.

Учудена от това, което каза, проследих погледа му. Сега вече ми стана ясен мотивът за неговото предложение - насреща, облегнат до съседната стена стоеше един огромен мъж който следеше всяко наше движение. И, въпреки, че изглеждаше привидно спокоен, погледът му беше застрашителен.

Беше очевидно, че законите не бяха създадени за престъпници като него, а за да могат точно те да ги заобикалят.

— Е Люси, дано поне майка ти да те чака в къщи с топла супа- и казвайки това, понечих да се изправа, когато детето ме попита:

— Какво значи "майка"? - и отново се усмихна. Беше на не повече от четири години.

— Ами - не знаех какво да отговоря. - Това е нещо много хубаво. Ще разбереш когато порастнеш.

— Като сладоледа ли?

— Като сладоледа... Дори по-хубаво. То е като вълшебно одеалце, което те топли когато е студено и те предпазва от лошите неща.

— На моето има нарисувано едно жълто лале! - лицето ѝ светна.

Бедното дете! С какви очи гледаше то на

света?!

— Да Люси, като твоето жълто лале! - повече не се сдържах, а очите ми се напълниха със сълзи.

Изправих се. Милен вече ѝ подаваше всичките стотинки, които бе успял да събере.

— Дано Господ те пази!

С тези думи оставихме малката и се отдалечихме.

Бяхме изминали около двадесетина метра, когато се обърнах назад, за да я погледна за последно. В този момент Люси стана от мястото си и се приближи до огромния мъж, който продължаваше да стои до стената. Протегна ръка и пусна стотинките в огромната му шепа. Той ги прибра, наведе се към нея и, казвайки ѝ нещо, посочи парчето картон на тротоара. Детето се върна на мястото си, седна, като този път не сложи нито качулката на главата си, нито ръчички в топлите джобове на грейката, само ги протегна напред и се загледа в снега, без дори да помръдне.

ПРИЗНАНИЕТО

Преди шест години за пореден път престъпих прага на моето безгласно и неочаквано наказание. Още с първия поглед, първата усмивка и първото изгаряне разбрах, че съм започнала с изплащането на трупаните с години грехове, а именно - изминалите и недовършени любови. Незнайно защо, но винаги съм била осъждана на неподходящия сърдечен трепет. И така до поредната сърдечна атака.

"Знаеше ли каква е цената на слабостта"? - се бях запитала, а фактът, че моята тогава носеше името ти, ме накара да си отговоря положително - в теб виждах себе си като в огледало. Може би и за това те обичах толкова, защото приличаше на мен...

До тогава не бях разказвала на никой за греховете си. Правех го само пред себе си. За това, че наранявах, когато ме нараняваха или само за удоволствие; за това, че усмивах, когато бивах усмивана или... само за удоволствие... За това, че гордостта ми не признаваше граници, а достойнството ми беше безразсъден варварин; за изпитаното удовлетворение при вида на сълзите, които се изтриват само със сълзи; за това, че не помислях за опустошените пасища, които оставях след себе си, когато опустошаваха моите...

Докато не стигнах до теб - изкуплението!

За да ме дариш с остатъци от обич, с които да довърша онези любви; за да ме приспиваш с надменност, с която да укротя гордостта си; за да измиеш душата ми със съззи, с които да изкупя пролените; за да ме удавиш в бездушие, с което да усмееш моето варварско достоинство...

И, обичайки те, да стигна до онова непоносимо примирение на осъдения за неизвършено престъпление. Коего обаче се оказах неспособна да приема. Пред мен се изправи най-трудното до този момент изпитание и, подчинена на собственото си съзнание, не ми оставаше нищо друго, освен да открия начин да се измъкна от заложената клопка.

И така безсилието ми показва единственото възможно спасение - да се науча да чета написаното в книгата на душата ти.

Сега признавам греховете си!

Обичах, без да съм обичана и не успях да обикна тези, които ме обичаха!

Наранявах, усмивах и се гордях, за да се предпазя от хорското безразсъдие!

Разплаквах тези, които ме бяха разплаквали, за да им покажа как изглежда ха собствените им души!

А за това, че бях отвърнала на удара с удар, понесох наказанието на поредната любов, която не ми беше съдено да изживея до край!

И за това още от мига в който те видях, разбрах, че ти не си случайна среща. За това и се обичахме така, а това, че бяхме толкова еднакви, ме накара да осъзная себе си, гледайки те.

Вече знам, че един поглед дълбае бездънни пропасти, една дума причинява рани, които не се лекуват, както, че една целувка връща живота, а един миг мълчание прави чудеса.

Сега се усмихвам на това, което тогава ме срина до основи и се питам дали ти всъщност не беше една чудесна възможност? Или пък онзи отговор, който толкова дълго търсих и който толкова исках да знам?

БЕЗ ВЪПРОСИ

Все още се намираше под душа, когато силният звън на звънеца на входната врата я стресна, въпреки че го очакваше. Спря водата и протегна ръка за да вземе хавлията, след което излезе от банята. Но точно, когато стигна до домофона, звукът от звънеца прекъсна и в този момент започна да звъни телефонът. Взе го в ръка и прие обаждането. От другата страна на линията се чу млад мъжки глас - няколко минути вече стоеше на входа и сега я помоли да му отвори. Затвори телефона и остави вратата отворена.

Изненада се доста, когато той прие предложението ѝ да се видят.

Разделиха се преди две години и от тогава се бяха видели два или три пъти и то случайно. А какво се случи всъщност?

Един ден той престана да я обича и просто си тръгна, без дори да се сбогува. Даже смени телефонния си номер, за да не може тя да му звъни. Толкова ли малко я познаваше...?!

Но вместо да плаче и да го моли да се върне при нея, тя се опита да го разбере. Знаеше добре, че вземането на това радикално решение му беше струвало усилие и че този беше най-безболезненият за него начин да си тръг-

не. Така или иначе връзката им се бе оказала невъзможна още от самото начало, но онова, за което дори не бе помислил беше, дали този е най-безболезненият начин на раздяла и за нея. За което също не го обвини - в случаи като този винаги слагаме на първо място собствени-те си желания и чувства.

И така, малко по малко сама откри отговорите на всичките онези въпроси, които се въртяха в главата ѝ ден след ден.

Не след дълго обаче разбра, че той вече има нова приятелка и по всичко личеше, че е щастлив с нея. Новината я смаза! Въпреки че болката, която изпита при раздялата не беше вече толкова силна, все още чувствата ѝ към него продължаваха да бъдат същите. Пък и така и не успя да приеме съветите на загрижените си приятелки, които ѝ казваха, че трябва да го забрави и ако е възможно, да го намрази.

"Как се мрази човек заради когото си готов да се отречеш от себе си?"-ги беше попитала. Според нейните представи за любов това беше невъзможно. И когато една от тях беше започнала да ѝ обяснява как да му спретне един страшен скандал, за да му покаже, че не може да я зарязва просто ей така, тя бе престанала да я слуша, оставяйки я да си говори. Бла-бла-бла...

Вместо да прави сцени, да обвинява и да

изпада в истерии, реши да остави нещата както се бяха развили, уважавайки решението му. Онова, което не успя да направи беше, да се съгласи със собствената си душа, която тръгна след него, превръщайки дните и нощите в пустиня. Утешаваше я мисълта, че времето щеше излекува и нейните рани. Само трябваше да бъде търпелива.

Една нощ лежеше в леглото и, приятно отпусната, слушаше тихичко предаването на една радиостанция. Може би поради късния час звучаха само балади. И когато водещият обяви следващата песен, тя стисна силно клепачи, опитвайки се да задържи напирашите сълзи. Но трупалата се с месеци мъка в този момент просто се отприщи и тя заплака.

...Аз...

...Обичам те със силата на моретата...

...Аз...

...Обичам те с нежността на вятъра...

...Аз...

...Обичам те, въпреки разстоянието и времето...

...Аз...

Споменът за нежността в очите му, когато ѝ я пееше, нахлу в съзнанието ѝ.

"Господи- успя да промълви тихо, задавена

в ридание - Това ме разкъсва!"

Стана от леглото, уви тънкия чаршаф около тялото си и излезе на терасата, а лятната прохлада на ноща погали раменете ѝ. Вдигна поглед към звездите, които почти не се виждаха - светът спеше завит от топла тишина. И все така, с поглед зареан в небето, продължи тихо: "Ако трябва да платя за това, което ще кажа, ще го направя, но те проклинам с цялата си душа! Защото си страхливец, който вместо да се бори за онова, което обича, предпочете да се предаде; защото ме предаде и мен; защото остави душата ми изпокъсана, без дори да се сбогуваш! Искам да изпиташ поне веднъж това, което изпитвам аз сега, за да разбереш какво причинява страхливостта..."

Изминаха още няколко месеца и най-неочаквано друга новина развълнува сърцето ѝ. Последната му приятелка го беше оставила и то по същия начин, по който, неотдавна, той го беше сторил с нея. Съобщи ѝ го загрижената приятелка, която до скоро я бе съветвала да го замени с друг.

Тъгата я обзе с нова сила, а единственото, което се отрони от устата ѝ, беше съчувствие към него: "Сигурно се чувства ужасно" - бе изрекла, оставяйки приятелката си недоумяваща. Желанието да го потърси за да го прегърне и

утеши, се засили. И този път не се сдържа. Успя да открие телефонния му номер и му изпрати съобщение: "Разбирам те прекрасно. Не знаеш колко съжалявам."

И беше искрена, също като в онази нощ, когато мъката надделя и я накара да изрече онези думи. По дяволите, обичаше го, въпреки всичко! И най-неочаквано той отговори: "Всеки получава това, което дава."

Времето продължи да си тече. Дори се срещнаха няколко пъти и разговаряха като стари приятели - без обвинения и излишни въпроси. Предпочиташе да го има в живота си, макар и не както би желала, но да го има. Последната им среща се състоя по нейна "вина". Един ден го видя случайно да седи сам в едно кафене. Изпрати му съобщение: "Защо си сам?" "Къде си? Ела!" - получи в отговор. Тя влезе. Срещата макар и кратка, протече приятно - той беше усмихнат и мил, а тя по-резервирана. Онова, което я бе карало да страда през цялото време, беше безсилието, отнемайки ѝ възможността да се опита да спаси любовта, която заслужаваше да живее. Сега след две години нещата се бяха променили - изпитваше нежна обич към него, но силната и страстна любов си беше отишла завинаги. Гледайки го, си даде сметка за това. Така и не попита дали беше съжалил за всичко. То сега нямаше значение, така или ина-

че, не можеше да върне миналото.

Оставайки сам, беше изпитал липсата ѝ, но гордостта и невъзможността да признае стореното се бяха оказали по-силни от него. И не, не успя да я забрави, както и нямаше да го стори! Сега го видя в очите му! Това безгласно признание беше по-ценно от отговорите и от всичко.

Едно нещо никога нямаше да се промени в човешката природа - желанието да имаме онава, което вече не ни принадлежи.

Чу как вратата се затвори. След няколко мига се появи загърната в мека хавлия, а малки капчици вода все още се стичаха по кожата ѝ. Той я погледна. Беше прекрасна.

— Хайде, ела с мен - каза, като го хвана за ръката. Влязоха в хладната ѝ стая и тя отметна завивката на леглото в страни. — Имаш половин час, после трябва да тръгвам за работа...

КУТИЯТА

На Поли

Някога, преди много лета, когато бях млада и не мъдра /а и как ли бих могла/, тогава бях убедена, че всеки търси своя Смисъл.

И го намира.

Даже си го представях като подарък - събуждаш се една сутрин и до главата ти - кутия.

Голяма кутия, увита със синя хартия и розова панделка, а вътре - Смисълът.

И ти вече знаеш, можеш и си един от посветените.

Моите родители, учители, всички тези великолепни хора, които вечно бързаха за някъде и вършеха разни важни неща, те бяха получили своите кутии.

Тогава дните не бяха само числа от календара, а всеки ден беше изпълнен с толкова вълшебство, смях и лято, че сякаш беше безкраен.

Но аз знаех, че трябва да търся Смисъла и с нетърпение се вглеждах в света на възрастните /така наричах тогава хората на 40 години/. Учудвах се на тяхната спокойна самоувереност - те просто като че знаеха отговорите на всич-

ки въпроси. Гадаех какво ли е имало в техните кутии и изгарях от желание да получа по-бързо моята. Смятах, че се получава някъде между двадесетата и четиридесетата година, но може би ставаше и по-рано, ако много я търсиш...

И когато чуех някой Възрастен да заявява, че живее заради децата си и че Децата са Сми-сълът, аз поклащах глава със съжаление:

„Горкият той - сигурно още не си е получил кутията.“

Та нали човек не може да живее само, за да се размножава. Ако беше така, кой щеше да построи пирадимите, да напише Деветата симфония, да открие електричеството или да литне в космоса...

Някак си хората, които твърдяха, че децата са Сми-съла, ми се струваха измамани - те бяха получили погрешна, фалшива кутия.

Точно тогава, преди толкова много лета, аз изчетох най-великите книги, чух най-красивата музика, видях най-живописните картини и срещнах най-стойностните хора.

/Само че, аз не го знаех... Тогава./

Летата ускоряваха своя ход, дните се скъсяваха и времето вечно не ми стигаше. А пощальонът май беше пропуснал да ми остави моята кутия...

И така, до онзи шести септември, преди двадесет лета, когато те родих теб, мило мое

момиче...

Дали бях щастлива тогава?

Сега с лекота бих отговорила: Да!

Но тогава, улисана в грижите, между пеленките и пюретата, между работата и къщата, май бях забравила дори да се усмихвам...

Затова пък ти го правеше. Усмихваше се насън на някакви твои неща, събуждаше се с усмивка и през целия ден тя не слизаше от лицето ти.

Някак си в делника, между първото зъбче и детските настинки, между куклите Барби и първите книжки, годините се изтъркулваха...

И само понякога, когато прибирах в кутии старите ти дрешки, се сещах за една друга кутия, която все още очаквах...

Така в кутии бяха прибрани и червената рокля с дантелите от първия учебен ден, и първите бележници със щестици, първите ти съчинения...

Там бяха и почивките на море с щастливия ти смях, и родителските срещи, и първите тий-нейджърски трепети...

Дори и последните години - кандидат-студентските вълнения, разходките ни в парка, игрите на шах и дългите ни разговори - всичко беше прибрано в кутиите.

Като в някакъв бърз калейдоскоп всичко се сливаше, променяше, загубваше и намираше...

Но ето ме, сега, приготвяйки тортата за твоя 20-ти рожден ден, приседнала уморено в очакване да си дойдеш, аз започнах да изваждам разни стари кутии...

Започнах да връщам лентата на моя и твоя живот.

И я върнах чак до онзи шести септември преди двадесет лета...

И знаеш ли какво открих, слънчево мое момиче?

Просто виждам дяволитата ти усмивка.

Да, точно така!

На този ден, преди двадесет години, аз съм получила моята кутия, увита със синя хартия и розова панделка...

Честит рожден ден, Смисъл мой!

МОРСКА ПРИКАЗКА

*Морето можеше да отмие
всичко, дори и бъдещето...*

Ж.М.Г. льо Клезуо

Тази вечер, мъничък мой, ще ти разкажа една история, която знам от много, много време. Тя е една много стара история, стара колкото рапаните по дъното на морето.

В нея няма: Принцеси, изпаднали в беда, огнедишащи дракони, смели принцове, говорещи коне, замъци, феи.

В нея има: Едно семейство, един странник, едно море, една лодка, няколко рибки и много любов.

Не започва в: Далечно царство-господарство, през девет планини в десета.

Започва в: Едно малко селце с малки улички и малки къщички.

Не започва с: Имало едно време...

Започва ето така:

Той бил един обикновен младеж, може би още момче. Излизал рано всяка сутрин по изгрев слънце, обикалял селото по крайните

улички и наблюдавал пробуждащия се ден. Наливал вода от студения лековит извор и се връщал у дома. Изпивал чаша топъл чай и излизал отново - отивал да работи. Вършел различни неща, помагал на хора от селото, захващал се с всичко, което намирал. Бил доволен, макар и не с мечтаното занятие, защото семейството му имало нужда от дребните пари, които припечелвал. И само понякога се разсейвал и унасял в мисли и мечти за далечни места и приключения.

Тя била една обикновена жена. На лицето ѝ греела малко тъжна, но мила усмивка, хората я обичали и идвали при нея за съвет. Най-често я сварвали край печката да прави чай с билките, които събирала сама. Ръцете ѝ били подути и загрубяли - работела като шивачка, като перачка, захващала се с всякаква работа.

Те били майка и син.

Животът и на двамата се въртял около един човек - неговия баща, нейния съпруг. Вече възрастен и болен, той бил сякаш изморен от живота, от годините, от дните, които мъчително бавно се нижели. Жена му и синът му се грижели за него. Самият той не искал да ги оковава край леглото си с тежката си болест. Съпругата му също била възрастна и имала нужда от почивка. Синът бил млад и въобще не трябвало да се занимава с такива безплодни работи,

трябвало да учи, да види света, а не да пропилява младините си. Ала ето, че час по час в стаята при него влизали ту жена му, ту синът му, носейки чай и лекарства. Повдигали го малко над леглото да види зеленината на двора, разказвали какво има навън, какво ново се случва из селото...

Много лекари опитвали да лекуват стария човек - изказали какви ли не предположения за болестта му, давали различни рецепти, съвети. Идвали баячки, гледачки, знахари. Никой не помогнал. Възрастният човек вече не ставал от леглото, само простенвал тихо от време навреме и гаснел.

Една сутрин, приближавайки извора с церовитата вода, синът видял отдалеч по пътя, който водел към други градове, да се задава странен пътник. Бил много висок, с дълга сивокестенява коса, заплетена на кичури. Слабото му стройно тяло било покрито с мрежеста въжена дреха, по която висели миди и рапани. Момчето спряло на място. Нещо задържало краката му и то не можело да помръдне. Странникът се приближавал и било очевидно – запътил се бил право към него. Тъмнозелените му топли очи били вковани в лицето на младежа.

— Здравей - тихо казал непознатият и звуците се разстлали като морски шепот. – Знам какво те мъчи и мога да помогна на баща ти.

Ела с него и с майка си по заник, тук, до това дърво при моста. Нека майка ти направи от най-хубавия си чай, а ти донеси брадва.

Озадачен и поуплашен, синът искал да запита непознатия дали... Но него вече го нямало. На пътя се виждали само пясъчни следи.

Синът затичал обратно към къщи и, когато пристигнал, заварил майка си в кухнята, над една малка тенджерка, да запарва чай. Тя го погледнала и леко кимнала с глава.

— Знам – промълвила – наточи брадвата – допълнила и посочила с ръка към прозореца.

Все още изненадан, синът погледнал навън и видял в двора същите пясъчни следи.

— Но - опитал се да запита младежът – ние дори... Той кой е...?

— Дали има значение? – отвърнала майката, с кроткия глас на жена, държаща в ръцете си последната сламка невероятна надежда.

Денят се изнизал неусетно.

Слънцето вече се снижавало, лъчите му галели клонките на храстите. Синът затъкнал брадвата на колана си и прегърнал немощното тяло на своя баща. Майка му се изправила до него и двамата тръгнали уверено към моста и дървото на уречената среща, оставяйки зад себе си дома и всичко познато и близко, уповавайки се само на топлите думи на един непознат, посочил им в мрака светлинката на

бленуваното изцерение.

Той вече ги чакал. Или може би се появил едновременно с тях.

— Отсечи това дърво – казал на момчето.

Младежът положил внимателно баща си върху меката трева, хванал здраво брадвата и замахнал. Дървото полегнало кротко на земята. Странникът се приближил към майката, взел канчето с чая, което тя топлела в ръце. Направил жест на сина да се отдалечи. После издигнал ръка към небето и сякаш хиляди песъчинки мигом политнали към отсеченото дърво. Дънерът се скрил. Непознатият навел глава и зашепнал странни и неразбираеми слова. Небето се стъмнявало. Наизлизали черни облаци.

— Пийте – им казал, подавайки чая. – Пийте бързо. Дайте и на него.

Безмълвно, майката и синът се подчинили. Отпили от течността и помогнали на бащата да преглътне. Странникът направил неясно движение с ръка и песъчинките, които досега сякаш танцували във въздуха, се стопили. Изчезнали, както било изчезнало и дървото – на мястото му лежала малка лодка. Заръмяло.

— Ако искате да получите нов живот, качете са на лодката и се доверете на съдбата – им казал, а думите му се чули сякаш морска вода се разбивала в скали. – Ала побързайте, защото слънцето скоро ще изчезне и аз не ще мога да

ви помогна...

Майката и синът се спогледали само за миг, сетне прегърнали бащата и тримата се качили в лодката. Стопявали се последните слънчеви лъчи, разразявала се буря. Странникът изглеждал все по-висок и далечен, шепнел непознати думи, които едва достигали до слуха им. Те изпаднали в унес. Сънували, че летят с лодката над планини, над езера, прелитат над незнайни земи и градове. Когато се събудили, видели, че се намират на морски бряг.

— Добре дошли - гласът се разсипал наоколо като песен на морска сирена, омаен и топъл. Глас, на който се доверяваш. – Очаквахме ви... Пригответихме ви онази къщичка, ето там - на брега...

В селото, където някога били живели майката, бащата и синът, се разнесли странни слухове. Казвали, че онази вечер на страшната буря, бащата забълнувал трескаво, състоянието му рязко се влошило и, отчаяни в мъката си, майката и синът го грабнали и побягнали към най-близкия лекар в съседния град. Синът носел брадвата – последната вещ, която струвала нещо, за да се разплатят. Майката стискала в ръцете си канче с топъл чай, за да облекчава болките на страдащия по пътя.

Казвали също, че мостът се срутил от при-

дошлата река, точно когато тримата преминавали по него и бушуващата лудо вода отдолу повлякла телата им ... към морето...

Но, мъничък мой, ние знаем, че това не е така, нали?

Тримата заживели щастливо в малката къща на морския бряг.

Бащата оздравял и започнал да плете здрави рибарски мрежи, които украсявал с мидички и рапанчета.

Младежът продължил учението си, а рано сутрин плувал в морето с рибките, чак до хоризонта.

Майката се усмихвала мило, с мъдростта на изстраданото време и приготвяла ароматен чай, който тримата споделяли всеки следобед, гледайки с любов към морето, което бе отмило старото им бъдеще и бе им дало ново, по-щастливо.

УРОКИ

Закъхарѝ се старата Ильовица за най-големия син. Уроки по петите му вървяха. От раждането до днес...

Двама сина имаше. Възпита ги, порастѝ. С любов и обич ги отгледаха с мъжа си.

По-малкият беше по-буен и вироглав и каквото си наумеше, думата му на две не ставаше. Рече, че се жени и превари бащо си. Отдели се. Завъртя дом, роди му се син, после щерка - за радост на старите баща и майка.

По-големият беше серт човек - инатлѝя, тиха и дълбока вода за важните работи, весел шегобиец за хората през деня. Не можеш го разбра кога се смее, кога сериозно говори. На нея се беше метнал. Кожата ѝ одрал. Тайна слабост ѝ беше. От малък все му трепереше. Прокле ли го някой, урочаса ли го, но в живота спътница за него се не наѝде.

Колко нейни приятелки щерките си водиха! Колко сгляди - белким някоя си хареса. Все млади, работни, добри. Коя по-бедна, коя по-богата, коя по-млада, коя малко по-стара. Никоя не му угоди. Майтапеше се: „Истинската чакам... „

„Ще си остане стар ерген с това чакане.

Четиридесет вече чукна, а още без семе, още без котило, без булка. Работен, чист, спретнат. Защо така ни Господ наказа?!“ - тюкнаше се старата майка му. - „Клетва ли му пратиха. Тежки уроки ли го стигнаха!“

Така година след година. Градът беше малък, а поминъкът слаб, инфлация, криза - трудно. Замина на гурбет.

Зачака. Надежди зареди Ильовица, че големият булка ще докара у дома. Година, две - празно... А и гласът му. Обажда се тъжен, кахърен. Даже като се смее, майката чедото си познава.

Запретна ръкави Ильовица. Не искаше вече да чака. На ходжа отиде. Да му побаят. Бяла магия за обич му направи. Булка у дома да доведе. Бели да са грижите му, кахърите черни - назад да останат.

Мина се не мина време и сякаш чудо стана. Взе по-весел да се обажда у дома, по-щастлив, сякаш различен. Спря да се сърди, че за женитба му говорят. Подпита го оттук от там – мълчи – не казва. Само се смее. Тиха вода - знае го. Като петте си пръста го познава. Нищо, че вече косата му оредя. Тайна слабост ѝ беше.

А стрина му Мария все за него я подпитва - не спира: Как е Петър? Що е ? Задомен ли е? Колко печели? Подаръците току идва да разглежда, снимките и все с език цъка....

Като наближи да се завръща в отпуска, взе та изплю камъчето стрината:

— Внучката, Ильовице! Магда! На гурбет да я пратим. При ваш Петър. Да има кой да я наглежда. Две думи - с кого да си каже. Млада е. Работна, хубава. Но от нашия сой - знаеш. И тя като ваш Петър! Като няма с кого тук, белким се двамата там съберат - зареди дума по дума стрината.

— Жива да си, Марийо! Дълги години да живееш! Ако децата се съберат - цял живот ще те споменувам.

Озари се майчиното лице. Представи си най-големия, най-любимия, най-милиа под ръка с млада жена, на ръце с малко дете.

Дойде си Петър. Посрещнаха го. Гостиха го. Стрина Мария у тях дойде, по работа да говорят. А Петър - не свърта се у дома. Дойде засмян, а после, някак тихо каза, че заминава:

— Къде, сине ? Защо ? Какво става?

— Работа имам. За няколко дена ще ида, после пак ще си дойда...

— Сега си дошъл. Да ти се порадвам. Кажи ! Криеш нещо...

— Дошъл съм. И други хора искам да видя. Приятели. Приятелки...

Заби тревожно сърцето на Ильовица.

— Какви са тези недомлъвки? Казвай! Ако е

за радост и ние радост да имаме с тейка ти. Уроки, знаеш, се лесно не махат. На ходжа ходих. Бяла магия редих. Жив да си ми. Майка си да зарадваш. Гнездо да свиеш. Дечица да имаш...

Засмя се Петър. Щастливо продума:

— Намерил съм , майко!

— Как? Коя е ? От къде ? На колко години? – гледа го, той пак замлъкна. Мълчи, не казва.

Гръм порази Ильовица:

— Парясница накая си намерил. Знам ги аз. Чумата да ги тръшне, дано! Чужди деца ще гледаш. Нахапаните ябълки, сине, и прасетата ги не ядат... За уроки баихме - уроките те стигнали...

Замлъкна Ильовица. Тежки думи изрече, а Петър умислен замина при парясницата. Дваж по-умислен се върна. Посърна. Затвори се пак в себе си. Дълбока и тиха вода - по пътя си мъката влачи. На никого дума не рече и майка си дума не каза. Послушал бе старата.

— Бяла магия за обич, а оназ акъла му изпила. Ходжа му бае – за щастие, за къща и дом, за деца и любов. Защо все на мене, Господи! Защо все уроки, все кахъри!...

Свърши му отпуската. Замина Петър. Подир месец и стринината Магда също натам отлетя.

Останаха Ильовица и стрина Мария пак двете. Седят. Говорят. Надяват се един ден вну-

ци да гледат. Надяват се за Петър и Магда. Бяла магия редят, черните уроки на Петър на вода да станат, във водата да изтекат, а с тях и парясницата нейде вдън земя да отече...

С ДУМИ НА ЛЮБОВ...

Магистралата се белееше пред него, мамеща и красива като онази полушеговита илюзия за вричане, която сякаш предопредели живота му. Преследваше я вече десет години несъзнателно, без да си дава сметка какво точно прави... Последното решение, с което поиска да промени нещата, го доведе тук, на този дълъг път. Вече пет часа седеше зад волана, а можеше да пътува до плюс безкрайност. Най-сетне знаеше какво иска. Дългият път към тази илюзия беше част от дългия път към себе си...

Колко отдавна се случи тази история: полу-шега, полу-истина, а остана в съзнанието му, галеща и обичаща, стопляща: и в тъгата, и в лъжата, в най-трудните и самотни моменти на дългия гурбет, там далеч, в онази студена зиморска страна...

Все още помнеше всяка нейна дума, всяко движение на устните, блясъка в очите ѝ и онази доброта, която тя спонтанно излъчваше. За пръв път срещаше такава жена. За пръв и последен. Само че тогава още не го знаеше. Всяка следваща беше различна, но не беше тя. И не защото бе идеална. Определено не беше. Нещо остана недовършено за него и нея, още тогава. Може би затова с годините, той я идеализира,

почти до съвършенство...

Днес, десет години по-късно, трябваше да се върне обратно по стъпките на своите грешки, надявайки се, че все нещо е останало и може да бъде поправено. Трябваше да види с други очи изгубеното и пропуснатото, които ден след ден крещяха в рамките на създадените от въображението му, илюзии за близост, обич и щастие. Неща, които чака цял живот, без да си даде сметка как всъщност минаха и заминаха на пръсти покрай него...

Мерцедесът гонеше залязващото слънце на хоризонта. Той - своята мечта. Мечта, родена в миналото и узряла за сбъждане в настоящето.

Звучите на песента създаваха носталгичност и опияняваха въображението му. Върна се назад, назад... в малко кафене, при нейната спокойна усмивка, при палавите ѝ, блестящи очи, при обичащите ѝ устни. Ръцете ѝ го докосваха нежно, всяка дума възбуждаше тялото му и създаваше копнеж за близост. Всяка фибра гореше, напук на хладния и пресметлив, трезв разум, който го сваляше на земята с жестокостта на реалността.

Изведнъж тя снижи глас, наведе се към него и попита със сериозен глас, невъзмутима и провокираща:

— Искаш ли, когато станем на седемдесет, да се оженим ако все още не сме намерили по-

ловинките си?

— Какво ? - усмихна се той.

— Ще се ожениш ли за мен, когато станеш на седемдесет, любов моя! - голяма усмивка разтегли устните ѝ, премигвайки от смаяното изражение на лицето му.

— Със сигурност бих го направил, и сега, и тогава, дарлинг - без да се замисли промълви той.

— Естествено, не искам да се натрапвам. Това е в случай, че дотогава все още не си намерил подходящата. Жената с главно „Ж“! Ще се опитам да ти покажа какво си пропуснал в живота. Стига да не възразяваш естествено... Ще ти подаря две години брак: една идеална и една бракад! - продължи със шегите си тя. - Ще вложи цялото си старание....

— Знам... - засмя си той

Така и не разбра какво в думите ѝ го жегна, защо заседна дълбоко в гърлото му, а после сякаш уталожи всички страсти...

Да! В онзи момент нещо май се случило. Магията на мига изчезна, жената вече беше съвсем обикновена и думите ѝ хвърчаха, нечути, безполезни без отговор.

— Остани... днес, утре, колкото искаш - шепнеше тя. - Обещавам ти, че ще бъде прекрасно...

Тогавата той се усмихна горчиво:

— Не мога. Ще се привържа към теб и после много ще боли. Познавам се. Ти си чудесна. Обичам те много, но по-добре да се разделим сега... а-а-а някога... Кой знае?... Имаме тридесет години от живота си напред. Сега не мога да ти предложа нищо. Ти имаш свой живот, аз - мой... Понякога трябва да се откажеш от любовта си, защото живота изисква така...

Какво се случи тогава? Как главата му въобще роди тези думи?! Не спря да си задава тези въпроси цели десет години. Дали реши, че е лекомислена? Прекалено смела? Че вече е негова? Сигурна! Завинаги! Че няма нужда да я гони, защото беше в ръцете му, беше в живота му за тридесет години напред?... Уплаши ли се?

А може би просто не беше готов за промени...

Защо тогава думите ѝ останаха в мислите му толкова време? Рушаха секунда след секунда закостенялото ергенско его в сънищата, в безсъниците, в напрегнатия трудов ден. Най-накрая съзнанието му изплю прозрението, че това е единствената жена, която бе останала толкова дълго с него и сама по себе си беше човекът, на когото искаше и можеше да се довери: единствената, на която беше казвал някога: „Обичам те!“ - и на яве, и в мислите си, и в сънищата си, хиляди пъти, до безкрай...

— „Love me...” - пееше гласът на певеца. — „Обичам те! - крещеше в мислите си той. - Чаках прекалено дълго. Вече не мога...”

Тези отдавна изречени и многократно преповтаряни мислено думи, го караха да натиска педала на газта, обсебен от желанието да види своята илюзия реална и да ѝ каже: Да.

Колите хвърчаха край новичкия Мерцедес, напред хвърчеше и той. Представяше си я: седи срещу него и се усмихва на думите му. Пита го тихо и провлачено: „Кога минаха тридесет години от живота ни?”, а той отвърща: „Кой ще те чака толкова дълго. Дойдох сега! Дойдох за теб. Дойдох си...”

Идеята беше налудничава и абсурдна, но до такава степен обсебваща и искрена, че дори малката кутийка с пръстена, скрита в левия джоб на ризата, потропваше с ритъма на сърцето му... Или щеше да я осъществи или да се освободи завинаги. И в двата случая трябваше да бъде доволен – искаше да продължи напред...

Никога не забрави онзи разговор... Срещна много жени в живота си. За малко да намери друга и почти да я забрави. Но онзи разговор! Той изникваше всеки път в съзнанието му и отпращаше останалите по дяволите. Топлеше го в студените и самотни нощи. Възпираше го в най-интимните моменти. Сънуваше го, тогава, когато

мислеше, че е забравил завинаги.

Един ден осъзна как животът почти се е изнизал покрай него без семейство, без деца и без нея. Родителите му отдавна ги нямаше. Беше сам. Искаше я! Само нея и никоя друга!

Късно или не, той купи билет за самолет още същия ден – късмет. Поръча си предварително автомобил „рент а кар“ и потегли. Всичко правеше машинално, в транс, без да мисли, воден от великия инстинкт и увереността в себе си най-накрая да промени нещата от живота. Днес пътуваше вече часове наред.

Адресът ѝ помнеше все още наизуст след толкова години и се надяваше да не го е сменила.

Мерцедесът напусна магистралата и влезе в градския трафик. Не беше идвал тук отдавна, но чувството му за ориентация и GPS-ът бяха добри и той откри квартала. Заложи адреса в умната машинка и скоро почти достигна целта.

Колкото повече приближаваше, толкова вълнението му се усилваше. Първият път не намери отбивката и GPS-ът тревожно се разкрещя: „Пропуснахте завоя! Пропуснахте! Необходимо е да се пренастрои маршрута! Спазвайте инструкциите! При първа възможност направете обратен завой. Имате такава след 20, 15., 5 метра. Престройте автомобила в лявата лента!“

Никога вече нямаше да пропуска нейната

отбивка. Зави смело. Малката стъмна уличка, осяна с дупки, водеше към блок с кафяв ламаринен покрив. Ето го най-сетне. Номерът и входът - същите. Трябва да влезе. Да позвъни. Дали се е променила? Дали ще го познае? Ще има ли смелостта да и каже: „Обичам те!“

Затърси сред фамилиите, изписани на звънчевата кутия и очите му застинаха върху малък некролог, залепен наблизко. От снимката го гледаше тя...

ГРАФИНЯ ЗА ЕДНА СЕДМИЦА

Началниците пак бяха оплескали цялата работа. Понеже, както винаги, избутваха всичко до последния момент, едва успяхме да резервираме полет до Варшава. А пътувахме с един тон мостри и никой не се сети да уреди транспорта на служебния багаж. На митницата сигурно щяха да ни разнищят. Добре че поне синът на счетоводителката успял да ни резервира хотел през интернет.

Че паспортите излязоха навреме си беше цяло чудо. На моя от снимката ме гледаше бледо пухкаво създание с воднисти очи, а и фамилията ми се оказа лекичко сбъркана – вместо Вълева, служителката ме беше писала Вълевска, сигурно под влияние на тумбите македонци, чакащи пред паспортното за български документ. Беше ми вече все едно и Айше да ме бяха кръстили - трябваше да заминем.

Митничарят на варшавското летище хвърли един поглед на паспорта, след което ме изгледа с любопитство. Да, бе, знам, прическата ми е отвратителна, от много тичане не остана време даже да ида да ѝ ударят една боя, давай сега,

стига си ме зяпал! Униформеният се усмихна мило и ме попита нещо първо на полски, след това обърна на френски:

– Господата Вас ли придружават?

Хвърлих за всеки случай поглед през рамо. Това "господата" бяха шефът ми и колегата от маркетинга, почти невидими зад многото куфари с мостри. Кимнах утвърдително. Митничарят направи широк гостоприемен жест и даже се забърза да отвори второто крило на изхода, за да могат да минат количките с багажа. Никаква проверка, не можех да повярвам. Униформеният ми задържа вратата и ми подаде куфарчето с лаптопа. Ей, какви галантни мъже са тези поляци...

— Милостива госпожо, радвам се, че отсядате при нас – човекът зад рецепцията щеше да се пресуче от сервилност, а пиколото до него се беше изпънал, като че ли приемаше военен парад.

Брех, синът на счетоводителката да не беше объркал хотелите? Или таксиджията да е оплел конците? Странна работа и този ми говори на френски, досега по телефона всичките ни партньори от Полша предпочитаха английския. Благослових амбициозните си родители плюс столичния езиков алианс и се огледах. Фоайето не беше нещо особено, ама хотел, където посрещат така, сигурно струва повече от 100 евро

на вечер. Докато се кокорех наоколо, беловла-
сият метр д'отел се разбърза и организира две
момчета, които натовариха купчината багаж в
асансьора. После връчи два листа на колегите
ми, да си впишат данните. Моят се оказа вече
попълнен собственоръчно от него, само тряб-
ваше да го подпиша. Почнах да се чувствам бял
човек, еха-а, така се живееше!

— Доре, хайде иди да смениш някой лев, че
довечера...

Да бе, шефе, знам, без мен за никъде не си.

В банката я караха още по-старому: едно
отворено гише и десет души на опашка, а кой-
то сменяше пари трябваше и да се легитимира.
Лелката с кисела физиономия вадеше форму-
ляри, народът пишеше и бришеше, а мен обув-
ките ме стягаха до подлуда. Докато дойда на
ред, така се бях вгадила, че направо ѝ тръснах
левовете и паспорта под носа и нервно затро-
пах с нокти по гишето. Служителката погледна
камарата пред себе си, след това мене и се при-
сегна към един звънец. Какво стана сега, поли-
ция ли извика? Надявах се да не са ме взели за
фалшификаторка, пък и кой идиот ще седна да
подправя левове?

През вратата зад гърба ѝ изскочи един стег-
нат с вратовръзка и бръснат до синьо младеж,
комуто тя прошепна нещо и ме посочи с по-

глед. Младокът хвърли едно око на паспорта ми, отвори преградата до гишето и ме покани да вляза. Документите и парите бяха вътре, та нямаше къде да ходя, а и краката ми благодариха, като седнах на предложения стол. Господинът започна да ми се извинява, че говори само английски. Добре де, и аз така, давай сега, къде е проблемът? Проблем нямаше, както се оказа, формулярът ми го попълни киселата лелка, която сега ме гледаше със захаросана усмивка, а злотите ми връчиха пъхнати, заедно с квитанцията, в един плик.

— Уважаема госпожо, ако Ви се наложи банков превод, не се колебайте да ползвате нашия институт – младежът възпитано подаде визитката си. – Откриването на Ваша сметка тук ще е удоволствие за нас.

Ей, сладурче, защо не мога да си те сложа в джобчето и да те отнеса в София! Да им покажеш на тези простаци от билетното какво се казва отношение към чуждестранен турист. Варшава определено ми харесваше.

Граничният контрол изглежда нямаше за къде да бърза.

— Вашите чиновници не са много добре запознати с латиницата, нали? – със сдържан упрек вдигна поглед русият левент.

И на този нещо му хлопаше. Какво им става-

ше на тези поляци, български паспорт не бяха ли виждали?

— Има го изписано и на латиница, отдолу, по-ситно – с досада му посочих аз.

— Има го, но неправилно – все така укорително продължи той, – защо не сте им обърнали внимание?

Нещо не зацепвах. Той улови погледа ми и се бръкна за химикалка, извади я и на едно листче изписа с прилежен почерк нещо, което ми връчи заедно с паспорта.

„Walewska“ прочетох аз и се втрещих. Униформеният кимна утвърдително, козирува стегнато и ме пропусна за гейта.

Нещо започна да ми се мотае из главата, нещо отдавна учено и още по-отдавна забравено. Прибрах паспорта, запътих се към чакалнята, седнах, отворих лаптопа и се зарових в леля Уики. Връзката не беше кой знае каква, но след няколко секунди започна да се зарежда статията на английски със заглавие „Countess Marie Walewska“. Ушите ми писнаха и сигурно се зачервиха, докато четях за любовницата на Наполеон със синя кръв.

Ох, да се...

Доро, ма, патко заспала! Значи ти цяла седмица си била наследница на графиня и не си се усетила! Леле, сестро, каква минавка! Тези панове се счупиха да ти угаждат, а ти, куха лейко, си

въобразяваше, че всичкото е заради хубавите ти очи. Вероятно родът на Валеvски, предвиждайки поражението на Бонапарт, се бил пръснал по Европа преди да настъпят казаците на Кутузов. Някои от тях сигурно са потърсили прием и при вековния враг на баtюшката цар – османлиите, някъде по нашите земи, ами да, всичко се връзваше.

Идеше ми да се шамаросам. Такъв гювеч да изпуснеш си е за бой, той ти се сервира само веднъж в живота.

Или...?

Никакво или! Още тази седмица ще си подам молба да ми добавят две букви във фамилията. Предвид сгрешения паспорт обърквацията и така е пълна. Добре си звучи Дора Валеvска... а защо пък не и Дорота? И чворовете от паспортното трябва да ги светна как се транскрибира името ми на латиница. Вярно, дипломите и шофьорската ще са малко зор, ама няма как, санът иска жертви. Следващата командировка не е далеч, пък може и нещо отпуска на Балтийско море да спретнем.

И моя мухльо в къщи трябва да го понауча на някои неща. Поне да ми носи лаптопа и да ми държи вратата, ако не на друго. Тъй де, "noblesse oblige", както е казал незнамсикой, неппростимо е за нас, аристократите да си падаме под нивото.

ЛЕКА НОЩ

Мислите ми изпълниха с леко жужене стаята, усмихнаха се и затанцуваха щастливи в кръг. Преди да тръгнат към теб, от вихъра им изскочи една мъничка фея с лилава ефирна рокличка - феята Лека нощ. Втъкна една моя усмивка в къдриците си. Направи няколко пируета със звънлив смях, погледна ме закачливо, внезапно грабна от устните ми две целувки и излетя. Стрелна се в синята нощ, яхна едно облаче и препусна след танцуващите мисли. Прелетя над гори и поля... Покръжи над твоя дом и се промъкна при теб.

О, вече си прегърнал възглавницата... Лека нощ тихичко запърха над главата ти. Извади усмивката ми, раздробил я на безброй малки розови късчета и ги разпръсна наоколо.

За да са цветни сънищата ти...

После бавно се приземи до един кичур върху челото. Пристъпи с плахи стъпки към слепоочието и го погали нежно.

За да са спокойни сънищата ти...

След това се хързулна по наболата брада, издраска се, но продължи смело към устните.

„Хайде, остави там целувките...”

Погледна дяволито:

„А, не, няма...” - плъзна се плавно, едва докосвайки устните ти.

Подхвъркна отново. И кацна... на носа между очите...

„Олеле, къде отиваш?”

Лека нощ се усмихна и ласкаво положи върху спящите ти клепачи по една целувка...

За да са вълшебни сънищата ти...

Накрая се настани до възглавница... да пази съня ти... до утринта.

За да ми донесе обратно твоето „Добро утро”.

С ВКУС НА КЪПИНИ

На тролейбусната спирка двама влюбени се целуваха под възмутените погледи на двете бабички, които веднага замърмориха за морала на младото поколение. Притиснали се в нежна прегръдка, те се поглеждаха за миг и после отново се целуваха. В главата ми се запромъква упрек, но се препъна в един спомен отпреди много, много години. И ние бяхме влюбени, страстно влюбени и се целувахме под път и над път под укорителните погледи на тогавашните възрастни. И ние се обичахме и искахме целият свят да знае това.

Отдавна вървя с момчето от моя спомен заедно по семейния път. Коловозите му са дълбоко изровени, ту вървят успоредно, ту криволичат и все по-рядко се събират. Понякога той се загубва по някоя странична пътека, но после пак се връща в общия път. Нали се връща... Защото пред нас тича като буйно конче синът ни, все още не стигнал до своя път в живота. От време на време така ми се прииска да се отбия и аз настрани и то за постоянно, даже на новия път да няма друг коловоз за компания. Но жребчето полудува, полудува, пък се обърне да провери крачим ли заедно.

Защото то иска да ни има един впряг – и

мама, и татко. Да, така да бъде... може би в някой ден ще престъпя извън пътя, към някой храст с къпини, да си откъсна от омайния плод, да усетя отново сладкия и леко тръпчив вкус... А къпинакът ще ме дерне тук-там, но няма пълно щастие. Ще боли, ще преболи, но споменът за вкус на къпини ще бъде с мен. И после, обратно в коловоза...

Такива мисли ми се въртяха в главата, докато двамата влюбени се целуваха. „Ех, казах си, Господи, как ми се иска да съм отново млада и влюбена..." Изглежда идващият тролей е попречил на Господ да чуе думата „млада". Или съм дръпнала дявола за опашката... Защото се влюбих. На тия години. Като тийнейджърка – внезапно и лудо.

Една сутрин се събудих с позабравен трепет в душата... Лелей, какви са тия лъчи, какво е това трептене? Погледнах се в огледалото – чак аз се харесах. Лицето ми излъчваше спокойствие и светлина. А бе направо си сияех. Тук трябваше да ми светне сигналната лампичка. Каква сигнална лампичка – аварийна сирена трябваше да ми завие оглушително! Защото бях влюбена... виртуално... При всички си интелект и жизнен опит. При цялата си тежест, стабилност и реализъм. Можех веднага да прекратя всичко. В Интернета това поне е лесно. Но тази неудържимата стихия от чув-

ства, връхлетяла ме така внезапно. Оставих се да ме повлече. Дори не се опитах да се отбранавам. Ех, тези сладки вълнения, непреживявани отдавна... Чувствах се ефирна, лека, не стъпвах по земята. Летях... Само мъничко още, оправдавах се пред себе си, толкова ми е хубаво, и светло, и слънчево...

Промяната в мен бе повече от очевадна. Синът ми попита да не съм болна, защото съм спряла с постоянното си гълчене по него. Мъжът ми започна да гледа обидено и ревниво. Ха сега да видиш, на мен лесно ли ми е, когато завиваш по други пътеки. Дори една вечер ми донесе без повод подарък и ме покани да се разходим през уикенда. А колежките се пръснаха от завист, като забелязаха новия ми фасон. Шушукаха си зад гърба ми, че сигурно съм си намерила любовник, та така съм разцъфтяла. Следяха ме любопитни да разберат дали ще отправя по-особен поглед към някой мъж от фирмата.

Не ми пукаше, ама изобщо. Усмивката не слизаше от лицето ми, май дори и насън се усмихвах.

Войната с мъжа ми за дистанционното бе прекратена. Телевизията съвсем не ме интересуваше, никакви сериали, реалити и т.н. Дори не чувах изцепките на футболните коментатори.

ри. Стройно и организирано върших всичко, не се размотавах, приключех ли с домашните задължения вечер, идваше моето лично време. Сипвах си нещо в чашата, включвах лаптопа и... отивах на поредната среща.

„Чакаш ли ме?“

„Откога те чакам...“

И се започваше едно чатене, едни разговори, за какво ли не... Даже и словесни дуели, които, за мое учудване, понякога губех.

Мъж да ме надприказва мен?

Явно насреща ми седеше умен и интелигентен човек, с приятно чувство за хумор. А колко нежност носеха думите му... Да получиш и дадеш топлинка... Омагьосаха ме ласкавите му слова. Миговете с него бяха толкова красиви, толкова вълшебни, толкова невероятни... Вечер след вечер ние се отправяхме на разходка в различни точки на света - от най-екзотични до съвсем обикновени места. Но най-обичах малката горска хижа - настаняхахме се удобно край виртуалната камина, пийвахме си, гледахме играта на пламъците и говорехме до безкрай, дори и да помълчим заедно ми беше хубаво. Докато едва вечер той ми написа:

„Ела да те прегърна.“

Онемях, чувах сърцето си как продънва тишината, удар след удар... „Ела да те прегърна...“ И тогава в съзнанието ми зави сирената,

оная, сигналната... Дрезгавият ѝ звук прогони мъглата на омаята и тя бавно, с нежелание, се разнесе. И блесна безпощадната истина. Прегръдка... нямаше да има. За прегръдка трябват двама. И за всичко останало след прегръдката. Май само аз бях увлечена... Не знаех какво да отговоря, времето течеше, мислите ми се трупаха накуп...

„Заспа ли край камината?“ – попита той.

Не, приятелю, събудих се. От един вълшебен сън. Все някога трябваше да се събудя. Господи, какво правех? Той беше само една снимка и красиви думи. Не виждах очите му, не знаех какво има в тях – ласка или присмех. Не чувах гласа му – не знаех какво звучи в него – симпатия или ирония. Не виждах тялото му – не знаех какво излъчва – желание за прегръдка или задоволство от свалката. Поредната жена, уморена от безкрайната сивота на ежедневието. Осъзнах, че животът ми до такава степен е бомбардиран от безразличието, грубостта и злобата, че с две изречения виртуалният ми непознат ме бе очаровал и вкарал шеметно в този нереален танц. Изречения, пълни с изящна словесност. Осъзнах как душата ми неистово е копнеела да чуе няколко мили слова. Всъщност в човека ли се бях влюбила или в думите му? Думи като изворче с бликаща нежност, която жадно поемаше зажаднялата ми за

ласка душа...

„Ще дойдеш ли да те прегърна? Ще бъда нежен...” – настояваше той.

Нещо в мен простенваше, пръстите ми се протегнаха сами да пишат... Да, щях да отида за една прегръдка. Прощалната... Защото в този момент разбрах, че докато аз съм превръщала трепетите си в думи, той със завидно умение е обличал думите си с чувства. Трябва да пишеш романи, приятелю, любовни романи. Жените ще ги купуват като топъл хляб. Ще лягат и ще стават с тях, ще си ги държат до възглавниците, ще си ги носят в дамските чанти. Защото всички ние винаги имаме нужда от глътка нежност..., сладка и тръпчива като къпинов сок.

.....

На монитора ти потрепва моята снимка. Хващаш я с мишката и бавно я влачиш към папка „Свалени мадами”. Още една виртуална бройка в сметката.

Впрочем, удоволствието да се превърна в поредното ти завоевание беше и мое. Дори бих казала, заслужаваш го, приятелю!

Вкусът на къпини беше божествен...

КНИГА С ОПИТ ЗА ДОПИСАНИ ПРИКАЗКИ...

Няма сън за този неутолим град. Има опит за просъница като река с намаляваща вода. Тогава нощните вестници изглеждат като цветя. Те се продават с още топъл дъх. На движение или миг в който времето не бърза. Удобна смесица от настроение и ехо. В тези късни часове искам да взема поезия, да я видя, без да я купувам. Момичето, което държи тези намаляващи купчини, идва до мен. Не сме на спирка, а и няма разписание. Наричам го сходство на непознати. С тази мисъл често пресичам. Всякакви препълнени улици.

Тя ми се усмихва. Не заради мен. А заради липсата на самота.

— Търся поезия - казвам и се вглеждам, като познат наивник.

— Не продавам поезия. Аз я чета.

Прекалено хубав отговор. Точно, когато уличните лампи се споглеждат. А звездите сънуват облаци.

— Ваши стихове, които...

— Изключено.

— Не, включено е.

В този момент разбирам... Тя не чете поезия, защото я вижда. Пред една витрина, която има стъкло, като завеса. Известните пет ъгъла се оглеждат като самотници. Единият е излишен, защото на него има платно. Под което дописвах стих. Тя бе видяла това, защото между нощните вестници имаше книга. С недописани приказки. Когато не я чете - тя ги вижда.

БИЛЕТ - КАТО ПЪТУВАЩО ОБЛАЧЕ

Всички срещи на летище имат аромат. На нощно небе. Някои наричат летището аерогара. Точно, когато слагах точката на това изречение ми се усмихнаха. Светлините на спряла кола. А като се обърнах, притихнал глас ме очарова.

— Моля, за чадъра.

Отворих моя чадър, който бе жаден за поезия, защото двама под него е поне опит. Това бе смела мечта, защото в отворения багажник бе пълно с чанти. И без думи стана ясно, че ще ги сваля. Жените винаги носят повече багаж, без това да е нужно. Дали на дъното нямаше и кученце. Помечтах си за цвета, но тези мили очи ме спряха:

— Ще изпусна полета - продължителни думи с оптимизъм.

Ако тя изпуснеше полета, печелеше моето скромно присъствие. Това се сбъдна почти, защото се оказа, че и двамата сме подранили. Тя с часа, а аз с мечтите. Но човек, когато бърза или печели или губи. Може би и за това е измислено кафето. Горчива сладост.

— За къде е полета? - запитах, защото тази очароваща меланхолия ми бе позната.

Вероятно пише приказки или поне стихове, тя бе скандинавка. Видях го в погледа и в ръ-

цете. Тя пое чашата с кафе като в приказка. Там жените са весели принцеси, които се радват на стари комини и гаснещи фенери.

— Стокхолм - отвърна тя и ме погледна с поглед от една дълга приказка.

— О, това е моя несбъдна мечта - тъжно продължих.

В този миг летището се загледа в нас. По-точно в един мечтател, който сложи излишна захар на масата, вместо в чашата.

— Билетът е за двама - тя отвори първата страница.

На втората от една книга, която тя извади, бе билетът. След което аз взех книгата. През ръцете ми бяха минали много чертежи на къщи. Без една: пътуващо облаче.

ДА, ПРОСТО СЕ СМЕНИХА СВЕТЛИНИТЕ...

Ех, изпуснах всички влакове от тази гара. Но какво прави един поет, когато се озове на пуста гара? Просто си измисля друг влак, следващият, ако е възможно. А в тези юнски горещини е напълно осъществимо. Перонът ми изглежда: чист лист, по който няма никой... Не, от гората излиза една непозната фея. Никога не съм писал стих за нея.

— Мечтателю, аз отклоних всички твои влакове - започна тя с ведро гласче.

Започнах да осъзнавам, че причината за отмяната съм аз. Просто на гарата нямаше друг, а друг поет - вероятно на много километри.

— Не бих си позволил да вдъхновявам една фея - продължих този разговор.

Всички седящи места на гарата бяха заети. От ведри нощни животинчета и птици. Най-хубавата пейка, подходяща за предстоящия още по-хубав разговор, бе изпълнена с няколко таралежчета, които си играеха с една шишарка. А една катеричка чистеше с опашка стария часовник. Сред тази заетост на околното пространство, феята седна в мен. Аз пък седнах върху релсите. Свикнал съм да ме забелязват от бързо разминаващи се влакове и един повече нямаше да ме изненада. Те спират, спират.

Е, веднага не - поне като се качват спомените, като уморени пътници.

— Няма нищо по-хубаво от двама върху нощни релси - допълни тя.

Да, когато влаковете мълчат, пътищата ни прегръщат.

— Знаеш ли защо някои хора се влюбват нощем? - зададе тя звезден въпрос.

— Аз не съм от тях - направих опит за съпротива.

След няколко секунди се присъединих към тези хора. Тя се превърна в жена, стояща на перона. Разстоянието между нас го пишеше на разписанието. Точно тогава се превключиха семафорите. Чу се звук. Не идваше влак. Просто се смениха светлините...

В ДЪЖДА - КОГАТО СЪЛЗАТА Е ИСТИНА...

Тя искаше да бъде влюбена в мен. Онова шоколадово момиче, което носеше още аромат към кафето. В лунното бистро, където имаше имитация на водорасли. Беше научила любимите ми филми и играеше с жар, като имитираше филмови героини. Предимно тъжни, защото влагаше себе си. В кратките ми поетични паузи тези етюди бяха изненада, защото ароматът на кафето бе божествен. Само я бях помолил да не имитира Мона Лиза. Два шедьовъра за един ден ми се виждаха много.

— Сложих ти поезия в кафето - каза днес тя и ме погледа като начало на дълъг стих.

Всъщност тя различаваше белия от свободния стих, а понякога носеше своя логическа линия. За мен тя бе кацнал гълъб пред прозорец.

— Вече я прочетох - споделих това.

— Знаеш ли коя е истинската поезия? - запита тя.

Не, аз не знаех. Защото я търся и всеки стих е вик към един бряг. Усетих, че тя плаче. Но не с лицето. Пред мен бяха ръцете на това момиче. В тях имаше сълзи. Едната бе от дъжда, а другата - от нейната душа. Тя нямаше отговор, защото, когато един поет сподели своята поезия - това е книга. Но, ако вътре има сълза - това е истина...

БОГАТИТЕ СЪЩО ПЛАЧАТ

Ева влезе в стаята и затръшна вратата след себе си. Стъкленият полюлей, витрината с китайския порцелан, огледалото, украсено с малки кристалчета и прозорците се разтрепераха. Тя - също. Чувстваше, че целият ѝ свят се беше разбил на малки парченца и че няма начин да ги нареди отново. Чу се крясък: „Негодник! Как се осмеляваш изобщо да седиш все още в този дом?! Домът, който аз и ти градахме с толкова усилия и мъки?! Просто напусни...“. Това беше гласът на майката на Ева. Тази вечер баща ѝ им беше съобщил, че е имал любовница през последните две години и че тя е бременна от него. Ева се огледа в стаята си и не видя нищо стойностно... видя сълзите си в огледалото, чиито кристали в момента проблясваха от залязващото слънце и не сметна дори тях за стойностни. Облегна се на леглото си с балдахин, затвори очи и започна да пътува назад във времето. Ето, виждаше майка си и баща си, които се бяха надвесили над нея и ѝ пожелаваха „Честит рожден ден съкровище!“, носейки най-обикновена бисквитена торта, която майка ѝ беше направила. След малко баща ѝ показва зад себе си нова

кукла като каза „Знам, че не е от най-хубавите, но поне вече можеш да оставиш парцалената настрана.“ Ева не се и надяваше на повече, защото възможностите им бяха ограничени, а и тя се радваше не на куклата и тортата, а на факта, че има страхотни родители. Бяха изминали около десет години, но на нея ѝ се струваше, че това е бил друг живот. И наистина беше. Малко след тогавашния ѝ рожден ден един от тогавашните приятели на баща ѝ му беше казал, че ще му помогне с финансовите проблеми на семейството. Човекът удържа на думата си и днес бащата на Ева е сред десетте най-богати хора в Русия. Но решаването на паричния проблем доведе до друг много по-сериозен - родителите на Ева се интересуваха само от акциите, работата и парите си. Тя ги виждаше по-често на екрана на телевизора, отколкото вкъщи... Тя беше сама в голямата къща и вечер заспиваше на фотьойла до вратата, очаквайки родителите ѝ да се приберат. Скоро баща ѝ нае бавачка, която да се грижи за Ева, но малката му дъщеря се чувстваше още по-самотна при наличието на тази непозната жена.

Чу се потропване на вратата. Ева не отговори, знаейки че е някой от родителските тела. След няколко секунди влезе майка ѝ, която беше цялата червена, тресеше се като трескава и не усещаше сълзите, които се стичаха по бу-

зите ѝ.

— Можеш ли да повярваш какво е направил баща ти? Този червей, който щеше още да се рови в пръстта, ако не беше ...

— Какво или кой ако не беше?! Ако не бяхте се опаричили така бързо, ако не бяхте се забъркали в мръсотията на Москва, ако не бяхте забравили един за друг и ЗА МЕН?! - прекъсна я Ева, усещайки истерията в себе си. - Всъщност мога да повярвам какво е направил...

— Ева, направихме го за теб, за да имаш бъдеще и за да живееш един ден добре, а не да се чудиш откъде ще ти дойде утрешният залък. - каза майка ѝ кротко и я поглади по косата.

— Не искам нищо от това. Искам тези глупави пари никога да не бяха навлезли в живота ни и да имаме много повече от парите - себе си. Освирепелите рубли опожариха всичко хубаво в това семейство и се изгавриха с нас самите. Единственото хубаво, което имам в момента, знаеш ли кое е? - изхлипа Ева и се обърна към прозореца, където все още се виждаше порозвялото от залеза небе. Очите ѝ светеха с такава сила, че кристалчетата от огледалото се засрамираха и спряха.

— Кое? - попита майка ѝ, надявайки се, че ще каже вечерната рокля от Милано, която наскоро ѝ бяха ушили.

— Спомените ми... споменът за теб и тат-

ко, когато се обичахте и когато обичахте мен. Когато не гледахте един на друг като на човек, който си задължен да виждаш всеки ден и да бъдеш с него само, защото трябва да имаш съпруг или съпруга за светските ви мероприятия. Когато гледахте мен като „съкровище“, а не парите... - Ева се задъха, защото в гърдите ѝ беше заседнало нещо голямо и тя не можеше да го премахне.

— Съжалявам миличка... Но мислиш ли, че ако бяхме останали бедни и такива каквито ни описа, нямаше пак да си нещастна? Защото тогава щеше да искаш много повече от нашето внимание и любов - кредитна карта без лимит, за да пазаруваш с приятелките си, кола, с която да се придвижваш и бензин, с който да я пълниш? Животът просто е устроен така, че не можеш да имаш каквото си поискаш.

— Излез - изсъска Ева през зъби - и не се връщай. Ти нямаш сърце, камо ли душа - тези неща са заменени от златно кюлче и рубли!

— Какъвто бащата, такава и дъщерята... - каза майката и излезе още по-депресирана от стаята.

Ева избърса сълзите си и затвори очи отново. Тя отново летеше през спомените от другия си живот, когато има парцалена кукла и страхотни родители. Тримата бяха излезли на излет в планината - майка ѝ беше донесла хляб, масло и

шарена сол, а баща ѝ не спираше да я гъделичка. Накрая и тримата лежаха по гръб и си говореха за облаците - кой облак на какво прилича. По едно време се сепнаха, защото един пъдар минаваше с козите си от тук. Бащата на Ева я сграбчи и я заведе право при една коза като преди това попита пъдаря дали може. Тя започна да я гали и да ѝ се радва, а баща ѝ в този момент, без тя да очаква, я повдигна и я сложи върху гърба на козата. Животното започна да тича, уплашено от неочаквания товар, а баща ѝ и Ева заедно с него. След няколко минути козата ги надхитри и те се озоваха на земята, смеейки се със сълзи.

Сега сълзите бяха други... Ева постоя още малко, размишлявайки и изведнъж се надигна от леглото. Тя излезе от стаята си като вихър, подмина майка си хладно и отиде в гаража. След пет минути вече се намираше в колата и караше с бясна скорост, обмисляйки следващите си действия. Скоро спря пред един жилищен блок, качи се на последния етаж и позвъня на вратата - от там се показва мъж на средна възраст с леко посребряла коса, но с младежко излъчване. Тя го погледна със зачервените си от плач очи и му каза:

— Допусна много грешки с мен. Започни на чисто поне с това дете и се отнасяй с него така, както се отнасяше с мен, когато нямаше пари в живота на всеки един от нас.

БУРДА ТЮТЮН НА МРЪКВАНЕ

— Бездетен съм, затова...

Гледам го в профил и се опитвам да разбера по пътната карта, прорязала лицето му, как и защо е останал сам на този свят. Видимата му възраст е около шейсетте, но вероятно е помалка – доколкото въобще възрастта има значение в случая. Облечен е в дочени панталони, целите омазани отпред с катран. Имам чувството, че ако заблудена искра падне надолу от залепналия за напуканата му устна фас, ще се подпали. Целият изглежда някак черен, но под сплъстената му, гъста коса, ме гледат светлосини очи.

На такива очи обикновено отива бяла кожа. Но кожата тук е стопроцентова загадка. Нюансите на обветрено червено по лицето преминават към синкаво черно по устните и кафеникаво черно по дланите. А друга кожа не се вижда. Скрита е под плетения жълт колежански суетшърт, на който пише "USA".

Точно този абсурден за това диво място надпис ме накара да спра преди малко Опела край селото и да го взема на стоп. Носеше бурда тютюн – онези бохчи от зебло, в които внимателно

се редят обраните тютюневи листа. Живееше на другия край на селото, както се разбра, след като внимателно настани бурдата на задната, а себе си - на предната седалка. Любопитствам как е окъснял толкова с този тютюн, а той пали цигара и започва кратката си изповед:

— Бездетен съм, затова... – повтаря отново, сякаш е мантра. Но тук вече следва цъкане с език, бързо изплюване на парчето залепнал тютюн през отворения прозорец на колата и ново дълго дръпване на цигарата. Издишва някак изтънко - дробовете му си искат своя дял от отровата - и продължава: — Тя, жената, отиде оттатък да берат портокали – ръката му сочи неопределено навън, но знам, че нататък е гръцката граница. – Дявол знае, кога ще се върне. Та нямаше кой друг да гони кравата. Отвързала се, пък сѐ в дерето при ябълките бяга. Ще се подуе и ще отиде. А телето малко... Пък додѐ сколасам да взема тютюна, ей-го мръкна...

Клатя глава и внимавам в пътя, защото мръква наистина бързо. Фаровете на дълги осветяват къщите, които изглеждат призрачно не-реални. По асфалта са се разлетели вече жълти листа, но тези малки слънца не са достатъчни, за да осветят здрача. Не виждам лампи – това село изглежда като изоставено и посред бял ден. Точно да го питам за селото и той продължава. Говори, но къса някак думите като човек,

на който хем му се говори, хем е навикнал да мълчи:

— С тоя тютюн навремето и къща вдигнах, и децата изучих. Синът сега е в Америка, а дъщерята се ожени в Португалия. Но зетят пак е наш... Работи по строежите, а тя е фризьорка. Ама няма хляб вече, много се мъчине с тоя тютюн, много...

Почти спирам колата. Поглеждам го косо, без да се извързвам:

— Е как така си бездетен, а децата ти – живи и здрави?

Сякаш натиснах копче. Бях задал очевидно грешен въпрос. Въпреки музиката в колата, усещам внезапната тишина помежду ни. Но не е за дълго – покривите отвън свършват. Той хвърля фасата през прозореца и се размърдва:

— Спри тук, ето ми къщата.

Спирам наскред сумрака. Знам, че това е краят на разговора ни. Той мълчаливо взема бурдата с набрания тютюн, мята я на рамо и тръгва към портата. Дори не ми благодари. Тъкмо да натисна съединителя и да си тръгна по моя си път, той сваля товара си на земята. Обръща се и се връща към колата:

— Бездетен съм, момче. С ей-тези две ръце си попилях децата. Да не ги бях изучил, сега щяха да са тука. Можеше и от глад да сме умрели, можеше да се пропият, да се погубят, но щяха да са тука. А сега е тъй – бездетен съм. Да

падна, няма кой вода да ми донесе. Щото и ти ще си тръгнеш.

Отлепя се от стъклото, отива при бурдата, взема я вече в ръце - като бебе - и потъва в тъмните сенки на двора. Мълча. Ако не е музиката от плейъра и гъргоренето на мотора, бих чул мученето на крава, която търси телето си в тъмното.

ДЖУДЖЕ ПО КОЛЕДА

Босите му крака изшляпаха покрай мен – твърде утринно и за двама ни, за да му обърне внимание. Димящото кафе беше до мен, лаптопът ми беше отворен на пощата, получена през нощта и нямаше сила, която да ме откъсне от ежедневно ми сутрешно занимание – събуждане...

Клатушкащата му фигурка пресече диска на периферното ми зрение и някакво далечно вътрешно аз само регистрира: слязъл е от леглото си бос, дано се е изпишкарал и – по дяволите – май куца все по-малко. Когато счупи крачето си като малък и после стоя в гипсове и зарасна накриво и после пак операции, и пак гипсове, и така до безкрайност, не вярвах, че ще дойде ден, в който пространството и времето ще бъдат макар и за секунда отново мои.

Но времето лекува (за масажите дето ги правим всеки ден не знам, иска ми се да вярвам, че и те му помагат – тази сутрин като че ли ходи по-добре). Свикваш – и с лошото се свиква. Моят малък мъж днес не е по-различен от всяко друго хлапе на 5 години, а и аз не съм повторачена в него майка. Само излизането ми от интернет е малко по-трудно, отколкото на други майки, но това е съвсем различна тема.

Важното в случая е, че моето аз, което в мо-

мента е "оф-лайн" почна да се тормози – има ли в календара подарък... Снощи - нямах спомен да съм сложила. За тая сутрин имах спомен – не съм. Значи там нямаше нищо...

Не знам дали знаете тези календари и прас-тария обичай по католическите страни: на един плат са защити много джобчета с цифри от 1 до 24 и през декември всеки ден до Коледа децата получават малки подаръчета в джобчетата. Така празникът става по-дълъг, а усещането за чудеса – безкрайно!

Картонените календари с шоколадчета, които продават вече във всеки магазин, са само съвременната интерпретация на този обичай. Но ние със синчето си имаме истински календар с 24 джобчета (което изобщо не изключва и шоколадовия вариант). Всяка година в последния ден на ноември закачаме тържествено календара на комина в кухнята. Сутрин с нетърпение чакаме изненадата на джуджетата – малкото подаръче, което си стои в джобчето. Бонбон, шоколадче, всякаква евтина джунджурийка с шарена опаковка върши работа. Стига да не забравя да я сложа – какъвто май беше случаят...

И тогава най-после се измъкнах от магията на виртуалния капан и го видях: мъничък, босичък, застанал срещу комина с ей-такива очи. На розовото му лице нямаше никаква гримаса. Нямаше нищо. Ако Роден беше жив, сигур-

но щеше да извае прекрасна скулптура и да я нарече "Защо???" Половин живот давах, за да видя какво става в главицата му в момента...

Вината ме хвана за гърлото. Дорева ми се – ама с глас. Единственото, което ми хрумна бе, че трябва моментално да прекъсна съзерцанието и мислите му – каквито и да бяха те. Извадих от "Фаворитите" най-спокойния вариант на гласа си и попитах:

— Какво става, зайо? Какво са ти оставили джуджанките тази сутрин?

Гласът ми го изтръгна от унеса. Извърна глава към мен и със същото каменно лице отрони:

— Нищо...

После, сякаш пристигнал отнякъде много далеч и внезапно различил контурите на старата, позната гара, добави една от неговите си усмивки и вече ясно каза:

— Днес няма нищо в календара, мамо...

Трябваше моментално да го отпратя нанякъде и да се добера тайно до календара, за да поправя грешката си. Няма родител на петгодишни, който да не знае, че манипулирането е все още лесно на тази възраст:

— Хайде иди да си измиеш очичките, зайо. Аз ще си сипя още едно кафе и после ще ми покажеш тая работа с календара.

— Ама аз вече се мих, мамо – опита да отклони напъна ми той.

— Пак ги измий, зайо. Виждам, че Сънчо още се люлее на мигличките ти. Може той да ти пречи да откриеш подаръка. Хайде, измий се, моля те...

Съкрушението му беше толкова голямо, че не се опита повече да противоречи.

В момента, в който се мушна в банята, с два скока се озовах в кухнята, грабнах поредното лакомство (една торба със "Зрънчо", вътре винаги има някаква играчка), сипах си кафе за камуфлаж, сложих "Зрънчо"-то на пода до комина и финиширах отново пред лаптопа. Сърцето ми биеше високоскоростно - ето така стават инфарктите.

Дойде от банята при мен - мокър и топъл, пухкав като най-меката плюшена играчка, която съм имала като малко момиченце. Покатери се по скута ми и се гушна в мен - аз бях целият му свят, който можеше да го приласкае. И да му обясни. Защото знаех, че трябва да има обяснение. Слава Богу, биваше ме в лъжите - малките моментални лъжи:

— Помниш ли нещо лошо да си направил вчера?

Той вдигна поглед към мен и ме погледна топло. Не отговори.

— Да не би да са те видели джуджетата вчера като плака за онази глупост?

Пак топлите му очи, придружени вече от

гласа му:

— И аз за това си помислих...

Божичко! Идеше ми да ревна отново... Беше само на пет, защо ми отговаряше така? Не исках да чуя тези думи, исках да ме излъже, да се опита да ми каже, че нищо не е направил, че нещо сме сбъркали: аз, татко му, джуджетата, целият свят, но не и той... Исках ... А всъщност му се възхищавах. И съзерцавах мъдростта му. Моето малко момченце почваше да открива света на причините и следствията, с чиито сенки щеше цял живот да се бори.

Исках да го притисна още по-силно към себе си, да си поплача, да го мачкам и да го задушавам с хлиповете си. Но нямаше по-добър начин да го объркам още повече. Всъщност вината за цялата случка беше само моя и нямаше смисъл да я изкупвам с още по-голяма вина.

Щях да отложа и урока за грешките и справедливите наказания за друг ден. В този момент няха сили за това.

Отделих го бодряшки от себе си, помогнах му да стъпи на земята, хванах лицето му с две ръце и казах:

— Да, плаченето вчера не беше най-забавното нещо на света и джуджетата със сигурност са го видели. Но трябва да са видели и че после дойде и се извини, нали?

— Трябва да са видели, мамо – светна той. –

Даже два пъти ти се извиних, помниш ли?

— Така е – продължих усмихнато – два пъти беше! И това не може да остане без награда. Нещо са се пошегували джуджетата – хайде да отидем до календара и да погледнем отново. Да видим каква е тая работа...

— Каква е тая работа... – повтори мъникът като ехо, хвана ме за ръка и ме поведе към кухнята.

Пуснах го пред себе си. Той все още имаше право на чудеса. Реални. Като пакет "Зрънчо", оставен от виждащите всичко джуджета.

Гледах лицето му. Щом стигна до комина, отвори уста да каже нещо – и моментално видя пакета на пода...

Много пъти съм се питала за какво съм дошла на този свят. Точно в този миг отговорът беше пред очите ми. За да видя това лице. За да видя светлината му. За да видя най-моите очички да греят от щастие и да ги запомня така завинаги.

И за да усетя с цялото си същество, че и аз - все още – имам право на чудеса.

ГЕРОЙ?

Събуди се от светлината на новия ден. Слънцето изгряваше и лъчите му блестяха в очите на мъжа. Той ги стисна силно, но сънят вече се бе отишъл. Не знаеше нито кой е, нито къде се намира. Но усещаше силната, пронизваща болка, която го измъчваше. Главата му бучеше, имаше чувството, че мозъкът му се движи свободно из черепа и се блъска бясно в стените. Всяко движение му причиняваше тъпа, пулсираща болка. Освен това го боляха и ребрата. Май болката беше единственото нещо, което чувстваше.

Лежа известно време със силно стиснати очи и не смееше да погледне. Трябваша му няколко минути, докато събере достатъчно смелост да отвори леко едното си око. Пресегна се и пипнешком напипа смачкания пакет цигари на нощното шкафче. Щракна със запалката и облак тютюнев дим се разнесе из стаята. Някъде в съзнанието му се появи спомен, че това е забранено, но му беше все едно. Имаше нужда да запали. Едва сега си позволи да отвори очи. Светлината го заслепи за няколко секунди и той премигна няколко пъти, докато зрението му се нормализира и се огледа. Лежеше на тясно, же-

лязно легло в евтина хотелска стая, но нямаше никаква представа как беше попаднал в нея. Освен леглото и нощното шкафче до него, в стаята нямаше никакви други мебели. На стената имаше монтиран примитивен умивалник и това беше всичко, ако не се броят разхвърляните на пода дрехи, които очевидно бяха негови.

Пушеше мълчаливо и се опитваше да събере мислите си. Никотинът малко уталожи болката в главата му. Спомни си кой, но все още не знаеше къде се намира. Постепенно спомените му бавно взеха да нахлуват в съзнанието му.

Спомни си за жената. Най-прекрасната от всички. Единствената, която повярва в него, неудачник и вечен самотник, специалист по провалени връзки. През живота му бяха минали какви ли не жени. Скучаещи домакини и келнерки от вертепи из цялата слънчева система. Но тя бе по различна, по-мила и по-добра от всички взети заедно. Хареса го и го направи щастлив. Запознаха се по хипермрежата и тя осмисли самотния му живот на единак. Успя за стопли душата му и да стопи онази буца лед, която беше поставил в гърдите си. Караше го да се чувства важен и обичан. Нямаше никъде никой близък. Имаше само нея. Всъщност имаше и брат, който живееше със семейството си някъде из минния район на Марс, но не поддържаха връзка, освен някое рядко обаждане

по празниците.

Беше пропътувал цялата слънчева система от затънтената база на урановия спътник Ариел, където живееше, до Земята, където живееше тя, за да я види. Върна се по-щастлив от всякога.

На връщане, когато наближи Марс се обади на брат си, искаше да се видят, но той, както винаги, бе зает и, освен по една изкуствено „как си“ се оказа, че няма какво да си кажат. Затова просто прелетя със совалката си край Червената планета и продължи за Ариел. Там го чакаше холографско съобщение от нея. Слагаше край на всякакви отношения с него. Чувстваше се виновна към годеника си, предателка. Така било най-добре за всички. Опита се да я забрави, да я намрази, но не можеше. Разбираше я и дори не ѝ се сърдеше. Знаеше каква буря от чувства бушува в нежната ѝ, чиста душа. Виждаше как в нея се борят желанието, страстта срещу чувството за дълг и отговорност, и морал. Обвиняваше се, че е допуснала отношенията им да се развият толкова много.

Но това, че я разбираше, изобщо не правеше неговата болка по-малка, нито правеше липсата ѝ по-поносима. Самотата го връхлетя отново и той се почувства празен и излишен. Вечния неудачник. Затова влезе в бара и направи опит едва ли не да се отрови с евтино

уиски, за да направи болката по-поносима и да удави мъката. Не че успя. Но успя да се спречка с онези военни пилоти и сега ребрата му носеха спомена от тежките им ботуши. Не помнеше как се стигна до бой, нито кой започна пръв, но си спомни как размахваше бясно юмруци. Но май и той добре ги подреди. После някакви горили от охраната на бара го изхвърлиха навън. Тук спомените му се губеха. Не знаеше как е попаднал в тази стая, но и нямаше кой знае какво значение.

Допуши цигарата си и се протегна. Стисна зъби, за да изтърпи острата болка и бавно стана от леглото. Доближи се до умивалника и завъртя крана. От него потече някаква мътилка, но мъжът прояви смелост и наплиска очите си със студена вода. Това определено му подейства благотворно. Подложи главата си на струята и постоя под нея една-две минути. Вече се чувстваше значително по-добре.

Имаше нещо странно във всичко, което не можеше да си обясни. Бавно се облече, като се мъчеше да разбере кое не си е на мястото в спомените му. Внезапно се сети. На Ариел нямаше военен гарнизон. Какво правеха толкова военни пилоти в това затънтено кътче на Федерацията на обединените колонии. Тук нямаше нищо, не спираха редовните полети. Явно ставаше нещо.

Напусна стаята си и тръгна към бара, за да намери някакъв отговор. Влезе и видя пилотите да пият кафе. Позна ги по подутите, посинени лица и сцепени устни. Усмихна се злорадо. Юмруците му добре ги бяха подредили. Пък им се налагаше да дават обяснения пред командващите си офицери за вида си.

Приблужи се до пилотите и им се усмихна извинително.

— Съжалявам, момчета! Снощи май прекалихме.

— Няма проблеми – засмя се един от тях. – Всички бяхме пили повече. Хубав въргал си спретнахме, но поне се освободихме от напрежението. Ти цяла вечер говореше за някаква жена. Явно това те измъчваше много. Нас пък тази история с атаката ни идва в повече.

— Каква атака?

— Ти от къде падаш, приятел? Не си ли гледал новини?

— Нищо не съм гледал. Връщам се от Земята. Пътувах цяла седмица, без да бързам, без да се интересувам от нищо. Просто си почивах.

— Значи не знаеш за атаката и заплахата за цялата система.

— Както ви казах, нищо не знам. До преди малко дори не знаех аз кой съм. Какво е станало?

— Някакъв огромен боен кораб е навлязъл

в границите на слънчевата система. Не знаем от къде идва, но намеренията му хич не са миролюбиви. Унищожил е напълно всички бази на Плутон и бавно напредва. Президентът на Обединените колонии обяви тревога от най-висша степен.

— За пръв път чувам за това. Явно съм пропуснал много, докато си почивах из астероидния пояс.

— Така е, братле. Цялата ни система е заплашена. В момента се води ожесточена битка някъде около Нептун. Нашите изстребители се опитват да го спрат, но май губят сражението. Корабът има мощни оръжия и защитен щит, който не сме в състояние да пробием. Освен това има и силна флотилия изстребители, управлявани от роботи. Те са безчувствени и почти неуязвими. Ние тук сме нещо като втори фронт, ако нашите край Нептун се огънат.

Сега той си обясни какво е това засилено военно присъствие. Забеляза също така, че освен бармана, беше единственият цивилен в заведението.

— Къде са всички?

— Почти всички цивилни напуснаха Ариел. Всеки търси спасение във вътрешността на системата.

Тогава се чу някакво писукане от джоба на офицера и младежът веднага скочи от мястото си.

— Съжалявам, братле! Тревога. Трябва да се връщаме в базата. Май нашите са изгубили битката и сега е наш ред да се включим.

— Чакайте! Идвам с вас. Аз съм военен пилот, лейтенант от резерва.

— Не е обявена още мобилизация на резервисти, но както желаете.

Барът се опразни за секунди и всички се метнаха на спийдърите и поеха към бившия товарен полигон, сега превърнат в набързо устроена военна база. Там се намираше и щабот на главнокомандващия на армията на хората, адмирал Парети. Старецът беше изпитан ветеран, минал през всички нива на военната йерархия. Нямаше по-добър от него и изборът на Президента да го назначи за главнокомандващ отбраната бе повече от успешен.

Всички пилоти се строиха на обширното пространство пред административната сграда на товарния полигон, сега превърната в щаб. На площадките за излитане бяха изстребителите, готови за полет.

— Господа! Трябва да ви съобща неприятната вест, за която сигурно вече сте се досетили. Нашественикът е пробил отбранителния ни пояс край Нептун и се насочва насам. За съжаление, никой от нашите не е оцелял. Всичките ни изстребителни и бойни фрегати са унищожени. Сега ние сме единствената преграда пред

агресора. Цялата Федерация на Обединените колонии разчита на вас. Не знаем от къде идват нападателите, но вече се убедихме по жесток и болезнен начин, че са с неприятелски намерения и имат силни оръжия. Но аз вярвам във вас. Знам, че няма да се предадем и ще се бием до края. Все пак картината не е толкова мрачна. Получихме сигнал от един от последните оцелели изстребителите. Оказва се, че корабът на нашествениците не е напълно неуязвим. Щитът му има пробив. Има една малка незащитена част в задната страна на кораба им. От там излитат изстребителите и се прибират в кораба. Ако някой от нашите успее да се промъкне и да взриви термоядрена бомба, може би ще успеем да унищожим кораба. После по-лесно ще се справим с изстребителите. Няма да ви лъжа. Вероятността е нищожна, но трябва да опитаме.

— Сър! Предлагате някой да стане камикадзе, така ли да разбирам? – обади се непознатият мъж.

— Нещо такова. Кой си ти, младежо, и защо не си в униформа?

— Аз съм лейтенант от резерва и предлагам аз да се заема с мисията.

— Съжалявам, но тук няма място за резервисти. Връщай се в къщи, момче, и се моли да успеем и да не се налага и вие да влизате в бой.

— Вижте, сър! Аз съм най-подходящ за

целта. Нямам никой близък, на никой няма да липсвам, а имам и нужните умения.

— Нямам нужда от безименни герои, младежо. Прибирай се и остави войната на военните.

— Сър, не съм герой. Напротив! Умирам от страх, но това е работа, която все някой трябва да свърши. Всеки от тези момчета си имат близки, има съпруга, приятелка, родители. Има хора, на които те ще липсват. Момчетата има бъдеще, имат свой живот. Нима ще им го отнемете просто така, без да опитате нещо друго? Аз няма да липсвам на никой. Ако се проваля, не губите нищо, никой няма да си спомня за мен. Аз съм живял и не съжалявам за нищо. Пред мен няма бъдеще. Така, че съм най-подходящ за мисията.

— Казах не! – адмиралът взе да губи търпение. – Изведете го. А сега да се захващаме за работа. По местата! Успех, господа!

Пилотите под строй се отправиха към изстребителите и заеха местата си. Запалиха двигателите и зачакаха заповед за излитане.

Скоро адмирал Парети даде сигнал за атака и изстребителите започнаха да се издигат на ята, не само от Ариел, но и от останалите спътници на Уран. Титания, Миранда и Оберон бяха превърнати във военни бази, образуващи втория защитен пояс. Сега пилотите се хвърляха като

оси срещу приближаващия кораб на нашествениците.

Но сред стройния ред на военни машини се появи и една стара, цивилна совалка, премина през бойния строй и полетя право към кораба, който вече приближаваше победоносно.

— Кой е това, по дяволите! – изрева адмиралът.

— Нямам представа, сър! Някаква цивилна совалка премина през нашите изстребители и се насочва право към нашествениците – обади се един от щабните офицери.

— Това и аз виждам, но кой я управлява. Сигурно е онзи младеж. Искam да ми се докладва постоянно за действията му.

— Слушам, сър!

Изстребителите на чуждопланетния кораб веднага уловиха совалката и я атакуваха. Но непознатият мъж се оказа добър пилот. Ловко избегна нападението, гмурна се рязко под врага и успя да разбие атакуваща им формация. Завъртя рязко совалката и насочи лазерното си оръдие към врага. Успя да свали два от изстребителите и продължи самотната си атака.

— Този не само, че е луд, но явно е адски добър пилот. Прикривай те го! – прозвуча в ефира заповедта на адмирала. – Когато всичко свърши, да ме подсетите да го наградя, ако оцелее в тази самоубийствена мисия и после веднага да

го арестувам за неподчинение. Успех, младежо, с теб сме!

Внезапно мъжът направи голям заход и се отдалечи от битката. Няколко изстребителя на врага го последваха, но той отново успя с маневрата си и се освободи от тях. Совалката постепенно се отдалечи и изчезна някъде.

— Той бяга, сър, отказа се от мисията.

— Не бяга. Прекалено е умен. Прави далечен заход и ще заобиколи. Обзалагам се, че ще се появи в гръб на кораба. Може и да успее. Едва ли ще очакват такъв ход. Май и те повярваха, че бяга.

Инстинктът на стария военен не го излъга. Мъжът се отдалечи достатъчно далеч от развилнялата се, страховита, космическа битка. Внезапно направи рязък, обратен завои и полетя към кораба. Битката вече се водеше между орбитите на спътниците на Уран. Нашествениците бавно напредваха и изтикваха остатъците от човешкия флот. Дали това не беше краят на хората?

Непознатият кацна със совалката си на Сикоракс, един от най-външните и малки сателити на Уран. Улисани в битка, маневрата му остана незабелязана и за двете враждуващи страни. Беше преминал през защитата на изстребителите. Сега му предстоеше по-трудната част от мисията. Да атакува кораба.

Скоро го видя как се приближава спокойно, като победител. Беше огромно съоръжение. Размерите му бяха колкото на Сикоракс, който имаше диаметър около дванадесет километра. Приблизително толкова беше дълъг и чуждо-планетния кораб.

Човекът излетя със совалката от укритието си и атакува в гръб. За негово щастие точно сега нямаше движение на излитащи или прибиращи се изстребители. Совалката му изглеждаше мъничка като детска играчка пред това колосално съоръжение. Щеше да е битка между Давид и Голиат.

Мъжът даде няколко изстрела с лазерното оръдие по кораба, колкото да се ориентира къде е пролуката в защитния щит. Всички попадения се отразиха още преди да стигнат корпуса, само едно премина и удари целта си. Но това му стигаше. Знаеше от къде трябва да мине. Видя и отворът, през който излитаха изстребителите. Успя и да се ориентира къде са двигателите на кораба. Оставаше му само да влети вътре, да достигне максимално близо до двигателите, после да изстреля цялата мощ на лазерното си оръдие и да взриви двигателите си. На теория нищо работа, но всеки момент можеше да се появи вражески изстребител, можеха да го засекат охранителните системи на кораба, имаше толкова много непредвидими ситуации, които

можеха да му попречат. Знаеше, че от неговия успех зависи бъдещето на Обединените колонии, знаеше, че няма какво да губи. Беше изживял живота си като неудачник, поне щеше да умре като герой. След смъртта си нямаше да липсва на никой персонално, но, ако успее щеше да липсва на цялото човечество. Нямаше време за губене. Форсира термоядрените двигатели на совалката до краен предел и премина безпрепятствено през пролуката на щита, влетя в кораба, вся паника и хаос на ракетната му площадка, но докато пилотите-роботи успеят да го атакуват, той изстреля цялата мощ на лазерното оръдие. Изстрелът попадна в целта и разруши преградата пред него, като нанесе сериозни поражения. Даде пълна мощ на совалката и се заби в преградата, пред себе си. Термоядрените двигатели не издържаха на натоварването и експлоадираха. Чудовищната експлозия предизвика мощна ударна вълна, за миг помете всички изстребителите и се разпространи из кораба на нашествениците. Неговите двигатели също не издържаха и избухнаха. На мястото на кораба се появи огромна термоядрена гъба и това беше краят.

Внезапно изстребителите на чужденците станаха неуправляеми. Залутаха се из пространството и за бойния флот на хората не беше проблем да се справи с тях.

— Успяхме, сър! Този луд резервист успя да унищожи кораба. Победихме.

Щабът ехтеше от радостните възгласи.

— Искам да знам кой е този негодник. Съберете ми цялата информация за него. Светът трябва да узнае на кой дължи спасението си.

Скоро вестта за победата се разнесе из цялата слънчева система. По всички канали се излъчваха репортажи за спасителя на човечеството.

Някъде на Земята една жена гледаше новините, слушаше за победата и сълзите се стичаха по лицето ѝ.

ЖРЕБЕЦЪТ

Беше преди доста години. Поне десетина. Тогава бях двадесет и няколко годишен буен младеж, все още студент. Силен като бик и не знаех какво е страх. Лятото помагах на баща ми на село. Дори понякога ме водеше с него, когато го викаха да лекува животните на селяните.

Но дойде злополуката, той остана инвалид и се налагаше да се движи с патерици. Но въпреки това, хората продължаваха да го търсят.

Една вечер ме извика и ми каза, че на другия ден ще трябва да ходим до другия край на селото да кастрираме някакви жребци. Аз и преди бях ходил с него на такива мероприятия, та имах представа как става.

Ако си мислите, че по селата е като по „Анимал планет“, дълбоко грешите. Няма нищо общо с това. Няма екипи от лекари, хирургически зали и упойки. Събират се съседи и приятели на помощ, животното се извежда на някоя полянка с дърво и лек наклон. После се връзва за дървото, като се омотава с въжета по специфичен начин. Помощниците държат въжето, а ветеринарят реже и извършва операцията. После всички поливат работата с по някоя ледена бира. Досега бях само най-вече наблюдател, без да вземам дейно участие, но се оказа, че този път на мен се пада честта да бъда главно

действащо лице по овръзването на конете.

Получих урок по връзване, тъй като се оказа, че то не било проста работа.

На сутринта се запътихме към края на селото, където щеше да се извърши операцията.

Там вече се бяха събрали хора за помощници, които ни очакваха.

Оказа се, че трябва да се кастрират два жребеца. Аз нали си мислех, че мога всичко, се усмихнах тайно. Два да бъдат, голяма работа. Ще се справя, да не е кой знае колко сложно. Някакво въже.

С първия така и стана. Беше някакво дребно, циганско конче, дето можех с един удар между ушите да му направя пълна упойка и да го приспя. С него нямах никакви проблеми. Приблжих се уверено, хвърлих примката на шията, после прокарах въжето между краката му, точно като по учебник. Мъжете дръпнаха свободния край на въжето и кончето падна на една страна. Изобщо операцията мина блестящо, без никакви проблеми, но не подозирах изобщо какво ме очаква после.

Тъкмо привършвахме, когато мощен рев на двигател ме стресна. Обърнах се да видя какво става и щях да падна от изненада.

Оказа се, че другият кон е огромен, черен, жребец, както се убедих по-късно и със зъл нрав.

Понеже конете са злопаметни много в такива случаи, участието на собствениците им се ограничава до изстудяване на бирата и приготвяне на мезето към нея.

Затова с отговорната задача да изведе втория кон се нагърби бай Ставри, понеже не можеше да помага наравно с по-младите мъже. Влязъл той в обора и повел жребеца, завързан на дълго въже, към полянката, където се извършваше кастрацията да си чака реда.

Да ама кой може да предположи, че наблизо има пайваньосана (завързана на дълго въже да пасе) разгонена кобила. Онзи черен звяр надушил кобилата и се впуснал към нея. Мъжка му работа. Надушим ли женска, направо се побъркваме. Всички сме така, без значение коне или хора. Та побягнал жребеца през полето, а бай Ставри изпуснал края на въжето. Започнали животните една тяхна си конска любовна игра. Кобилата потичва малко, жребецът след нея. Вдига се на задните си крака, маха с копита във въздуха, да я впечатли един вид. Накрая се качил върху нея и почнали да се обичат по конски.

Тогава станало интересно.

Бай Ставри не посмял да се приближи към животните, затова извикал в крайната къща. От там изкарали със стопанина един беларус, който подкарали леко към влюбената двойка. Приближили го колкото се може по-наблизо и

внимателно завързали влачещият се по земята дълъг край на въжето, с което се води коня за теглича на трактора.

Форсирали двигателя, дали пълен напред. Именно този шум ме стресна и погледнах натам.

В най-сублимния момент тракторът напъна въжето, дръпна рязко жребеца и свали развилнелия се любовник от разгонената кобила по най-грубия и неделикатен начин. Онова животното направо побесня, ви казвам. То и мен така невъзпитано, грубо и нахално да ме бяха свалили от някоя „кобилка“ и аз щях да побеснея. Направо щях да искам да убия натрапника. А сега си представете шест-седемстотин килограма бяс. Само стоманени мускули и сухожилия.

Жребецът изцвили срещу това неочаквано посегателство върху сексуалния му живот. Взе да се дърпа на всички страни, от очите му хвърчаха искри, но въжето го теглеше неумолимо към мястото, където го очакваше бързо отстраняване на подобни мераци за в бъдеще. Животното бързо усети, че е безсмислено да се съпротивлява и кротко тръгна след трактора. Но когато машина спря близо до дървото, пак подивя. Взе да бие с предните крака във въздуха, да се зъби. От устата му хвърчеше пяна, а от погледа му святкаха мълнии.

— Хайде, сине! - обади се баща ми. - Ти си. Аз нося отговорност за всички хора тук, затова ти

отивай да го връзваш. Ако ще трепе някой да е моето, че няма да мога после да погледна хората.

Ща не ща, аз се приближих бавно към беещия звяр, като му говорех тихо. Опитвах се да го успокоя, макар че не постигах нищо. Все пак успях да го приближа достатъчно, успях да сложа ръка на шията му. Това сякаш го влуди повече. Жребецът се изправи на задните си крака и замахна с копита към мен. Бяха големи, колкото чиния за салата, движени от мощни мускули. Ако ме беше закачил с тях, с мен беше свършено. Преди още предните му крака да докоснат земята ритна силно назад със задните. Слава богу, успях ловко да избегна удара и да срежа достатъчно дълго парче от въжето. Бързо го омотах около дървото. Вързан късо, конят вече не можеше да се изправя на задните си крака. Затова пък опита да ме захапе. Не успя и веднага получи юмрук по муцуната. От удара мен май ме заболя повече, но за секунда го стреснах.

Сега оставаше по-трудната задача. Да го омотая така, че да е готов за операцията. Използвах тази секунда, умело му метнах примката на шията, като бързо я завързах по специфичен начин, така че да не се стяга, за да не се задуши животното.

До тук добре. Сега оставаше да прекарам въжето под корема му, между краката. Това не беше кой знае колко трудно. Трудното идваше

след това. Трябваше да хвана момента и да закача въжето за единия му заден крак и после да го преметна през гърба на коня. Да, но как да стане, като проклетникът не спираше да рита с тях? Все пак някак си успях да закача въжето във вдлъбнатината над копито му и да го преметна през гърба. Хвърлих края на заелите позиция помощници и им викнах да дърпат с всичка сила. Мъжете напънаха мишци, въжето притегли бавно единия крак на коня към корема му. Останало без опора, теглено от въжето, животното бавно падна на една страна.

Но моите мъки не свършиха дотук. Метнах се върху корема му между хвърчащите копита и се заех да ги омотавам във въжето. Вързах двата задни крака един за друг, притеглих ги към примката на шията му и ги закачих за нея. Сега вече беше готов, овързан и пакетиран като коледен подарък.

След като приключихме с кастрацията, заехме местата си около масата. Тогава бай Ставри си махна каскета, почеса се умислено по голото теме, огледа ни всички и рече:

— Абе, докторе, ние сме прости, селски ора, кво ни ка'еш това, пра'им. Ма и ти и сина ти барем сте учени. Епа що се бориме с тоа дзвер, дето щеше да претрепе момчето? Да го бехме оставили къ си е връзан за трактора, пъ ние да, пием по една бира докато се укроти.

СКЕЛЕТЪТ

Слънцето се показва над хоризонта и скоро лъчите му огряха безкрайните равнини на Боствана.

Започваше новият ден и хората в лагера на палеонтолозите се заеха със задачите си. А днес имаше доста работа. Вчера откриха напълно запазен скелет на спинозавър и сега трябваше да го разчистят внимателно и извадят от земята, където беше прекарал десетки милиони години.

За младия ръководител на експедицията доктор Майкъл Крейг това бе голямо предизвикателство. Трябваше да докаже, че е получил поста поради своите умения и заслуги, а не по наследство.

Първоначално баща му бе ръководител на експедицията, но след внезапното му изчезване преди две седмици, ръководството на Университета повери на него експедицията.

Трябваше и да се пребори с мъката и скръбта си. Баща му му липсваше ужасно. Така и не се разбра какво се случи с него. Просто един ден изчезна без следа, сякаш никога не го е имало. Взел пушката си и тръгнал някъде и от тогава никой не го е виждал. Полицията още работеше по случая и екипите ѝ от специалисти търсеха следи. Разпитваха всички, но до-

сега нямаше нищо обнадеждаващо. Баща му сякаш се бе изпарил. Някои предполагаха, че може да е отвлечен, но наоколо бе същинска пустош, нямаше и следа от хора поне на сто километра в диаметър. На такова разстояние се намираше най-близкия град. Никакви следи не водеха към лагера. Никой не бе идвал или си тръгвал от него. Въпреки това от стария професор Крейг нямаше и следа. Последно го бяха видели как излиза една сутрин от палатката си, нарамил ловната пушка.

Специалистите претърсиха старателно целия район около лагера и нищо. Нито следа от баща му. Дори и опитните следователи нямаха обяснение. Някои се шегуваха, че са го отвели извънземни или е попаднал в друго измерение.

Но и без професор Крейг експедицията трябваше да продължи. И без това изгубиха много време, докато полицията претърсваше наоколо и не разрешаваше да се водят разкопки, за да не се изгуби някоя важна улика.

Сега Майкъл трябваше да поеме ръководството и да продължи с проучванията.

И вчера късметът му се усмихна. Един от студентите влетя въодушевен в палатката му и съобщи за откритието. Скелет на спинозавър. Какъв невероятен шанс беше това. Спинозавърът с нищо не отстъпваше на много по-известния тиранозавър, а може би дори е бил

по-голям, по-силен и по-опасен от него. Сега им предстоеше ужасно много работа, докато го извадят непокътнат от земята.

Майкъл пръв отиде тази сутрин на мястото на находката. Още не се виждаше целия скелет, но постепенно започваше да се открива.

Ученият се приближи до него и започна да оглежда внимателно. Надяваше се, че и това, което все още не бе открито от скелета, се е запазило така добре, както и вече откритото. Скелетът лежеше на една страна и за сега се виждаше главата, шията и част от гръбнака.

Какво ли бе причинило смъртта му? Спинозавърът почти не е имал естествени врагове; прекалено голям и силен е бил. Може би най-големият и страховит хищник живял някога на планетата. Вероятно е починал от старост. Но това щеше да се разбере по-късно, когато се направят всички изследвания. Сега трябваше да се съсредочат върху належащата работа.

Майкъл коленичи и огледа черепа на звяра. В началото не забеляза нищо особено, но когато се вгледа по-внимателно, видя една малка дупка в черепа. „Странно, какво ли я е причинило?“ - помисли той.

Майкъл извади от чантата си малка четка и внимателно започна да разчиства прахта от черепа. Внимателно четкаше, сякаш галеше любимата. Внимаваше да не повреди скелета.

Леко изчетка мястото около странната дупка в черепа на гигантския хищник. Приличаше на дупка от куршум!

В лагера постепенно настана оживление. Към ръководителя на експедицията се присъединиха хората от екипа му. Студентите със страст се заеха да разчистват около скелета. Трябваше да се разкопае на голяма площ около него, за да се види по-добре положението, което заема, както и всички детайли край него. Беше важно да се разбере всичко.

Младите учени работеха неуморно и с желание, но и с голямо внимание.

Около обяд вече бе разкрит почти целия скелет.

Изведнъж някой нададе тържествуващ вик!

— Доктор Крейг! – извика един от студентите. – Елате бързо!

Младежът, заедно с няколко от местните работници, копаеше на петдесет-шестдесет метра на север от скелета на спинозавъра.

— Какво има, Том? – провикна се Майкъл.

— Елате бързо, сър! Трябва сам да видите.

Доктор Крейг се затича към въодушевената групичка и не можа да повярва на очите си.

В краката му лежеше човешки скелет. В същия геологичен пласт, в който откриха спинозавъра.

Това беше невъзможно!

Човешки скелет в пласт от креда.

Майкъл помисли, че сънува. Първо реши веднага да съобщи за откритието, но после размисли. Щяха да го помислят за луд и с кариерата му бе свършено. Трябваше първо да разбере как е попаднал този скелет тук. Невъзможно бе да е живял през креда. Това обръщаше с краката нагоре цялата еволюционна теория.

Майкъл коленичи в прахта и огледа находката. Това определено беше скелет на съвременен човек – хомо сапиенс. Десният му крак бе заклещен в една пукнатина и счупен. Явно това е предизвикало смъртта му. Човекът се е заклещил и не е имало кой да му помогне да се измъкне, умрял е от глад и жажда. Но как бе попаднал в този пласт. Това трябваше да се разбере.

Наистина понякога се намират съвременни предмети в по-стари геологически пластове, но винаги има и разумно обяснение за това. Понякога хората губят нещо и то попада в някоя дупка в земята и така стига до по-стари пластове или пък се случва при разместване на земните пластове да се получи така, че предмет от по-нов да попадне в по-стар пласт и обратното, но в такъв случай това личи. Тук нямаше такава нещо. Скелетът лежеше, сякаш човекът така е умрял и се е запазил. Никакви следи от разместване на земни маси.

„Странно! – помисли Майкъл. Трябва да има разумно обяснение.“

Загадките в тази експедиция му идваха в повече. Първо баща му изчезна мистериозно, сега в пласт от креда намира напълно запазен скелет на разумен човек, който, съгласно всички теории, се е появил десетки милиони години по-късно. По онова време едва са се появили първите бозайници, които са били съвсем примитивни. Тогава на земята са властвали огромните гущери.

Ако се окаже, че скелетът не е попаднал вторично в тези пластове, това щеше да е най-голямото откритие, правено някога, което щеше да пренапише човешката история и не само нея, а и историята на цялата планета. Ще се ревизират всички теории за произхода на живота. Да не би пък тези, които все още вярваха в божественото начало и сътворение, да се окажат прави. Може пък да не е имало никаква еволюция, а всички видове да са се появили едновременно, а после някои просто да са изчезнали, а други да са продължили съществуването си.

Обзет от размисъл, Майкъл тръгна към пустошта, която ги заобикаляше. Заобиколи една малка акациева горичка близо до намерения човешки скелет, седна под сянката ѝ и се загледа към хоризонта. Сега откритието на спинозавара му се виждаше съвсем незначително в сравнение с човешкия скелет близо до него.

Тогава го видя!

Блестеше като огледало под лъчите на клонящото на запад слънце. Висеше във въздуха и сякаш нищо не го поддържаше. Едно огромно блестящо петно на няколко метра от учения и диаметър около три метра, което се появи внезапно, сякаш от нищото.

Още една загадка!

Нещо неудържимо привлече Майкъм към него. Направи няколко крачки и усети завихряне, което го теглеше към странното, блестящо нещо. С усилие Майкъл спря и се огледа.

Хората му работеха и сякаш нищо не забелязваха, а и нямаше как да видят, тъй като гората им пречеше.

Младият палеонтолог поиска да се върне, но против волята си направи още няколко крачки напред. Наведе се и взе голям камък и го запрати към Нещото. Със свистене камъкът премина през него и изчезна от погледа му, а Нещото продължаваше да блести насреща му.

Майкъл сви надясно и заобиколи това странно огледало, макар че тази дума не бе съвсем точна. Действително това приличаше на огледало, но нищо не отразяваше. Просто си висеше в пространството.

Ученият вървя около половин километър встрани и после се върна обратно. Сега се намираше от другата страна, но сякаш нищо не се

беше променило. Блещещото нещо пак си висеше пред него и сякаш нещо го привличаше към него. Мъжът огледа внимателно, като търсеше камъка, който хвърли преди малко, но не го видя никъде, сякаш се бе изпарил в пространството. Хвърли друг камък и се случи същото. Той премина със свистене и изчезна.

Тогава Майкъл предприе нещо рисковано и необмислено. Измина няколко крачки, които го деляха от това странно явление и уверено прекачи през него.

Усети как нещо го засмука силно и неудържимо, после сякаш прелетя няколко секунди и изведнъж се търкулна на земята. Изправи се и се огледа наоколо. Къде ли бе попаднал? Първото, което видя бяха двата камъка които хвърли. Дали това не беше вход към друг свят? Може би сега се намираше на друга планета, в друга галактика. Кой знае?

Наоколо го заобикаляше гъста тропическа гора. Някаква сянка за секунда закри слънцето и Майкъл погледна нагоре. Някакво странно създание летеше плавно в небето и сянката му се движеше по земята. „Прилича на птеродактил“ - помисли ученият. Дали пък не беше още на Земята, но в друга епоха, милиони години назад във времето.

Обърна се и видя, че онова странно блещещо нещо още си виси в пространството.

„Да! Намирам се на същото място, но в периода Креда“ - реши Майкъл, когато огледа внимателно около себе си. Беше попаднал в някакво изкривяване на пространство-времето, което го бе запратило милиони години назад във времето. Дали обаче имаше път назад или вратата между времената бе еднопосочна? Нямаше как да знае, трябваше да опита да се върне. Нямаше голям избор. Всъщност възможностите не бяха много: или щеше да се върне в своето време, или да остане тук завинаги, а можеше обратният преход да го убие. Не знаеше.

Майкъл реши да огледа наоколо, преди да направи опит да се върне в своето време.

Намираше са на обширна поляна, обградена от гъста и влажна тропическа гора. Недалеч от него имаше гъсталак от огромни папрати, характерни за този период. Нещо в тях привлече вниманието на младия мъж и той се отправи към тях.

Едва направил няколко крачки, Майкъл чу някакво стенание, идващо от папратите. Приличаше на човешки глас, сякаш някой викаше за помощ. Мъжът се заслуша в звука. Не се лъжеше, някой действително имаше нужда от помощ и викаше на чист английски.

Какво ставаше тук?

Ученият се затича по посока на гласа. Навлезе в папратовия гъсталак и с усилия си проби път през него.

Сега вече чуваше гласа съвсем ясно и нямаше как да го сбърка. Това беше гласът на баща му. Значи и той бе попаднал в изкривяването на времето и простраството и се беше върнал милиони години назад. Това обясняваше и тайнственото му изчезване.

Скоро Майкъл видя баща си. Лежеше по гръб и стенеше. Единият крак на стария професор Крейг бе изкривен неестествено под тялото.

— Татко! – извика Майкъл. – Какво се е случило?

— Майкъл! Какво правиш тук?

— Минах през портала на времето, като теб. Отново се отвори.

Майкъл се наведе над баща си и се опита да му помогне. Кракът му бе заклещен в една скална пукнатина. Явно беше счупен. Баща му сигурно изпитваше нечовешка болка.

— От кога си тук, татко?

— Не много. Може би от около три-четири часа. Излязох да се поразходя и видях онова блестящо нещо, което привлече вниманието ми. Минах през него и се озовах милиони години назад във времето. Докато обикалях наоколо, се заклеших тук.

— Как само няколко часа! – възкликна Майкъл. – Ти изчезна от лагера преди две седмици. Търсихме те навсякъде, но безуспешно. Какво се случи?

— Видях портала и минах през него. В началото изпаднах във възторг като попаднах тук. Каква невероятна възможност се откриваше пред мен! Да наблюдавам праисторически същества в естествената им среда. Преди около час намерих гнездо на спинозавър и докато се промъквах към него попаднах в този капан.

— Вчера попаднахме на запазен скелет на спинозавър, а днес открихме нещо интересно. Човешки скелет, запазен в същия пласт като спинозавъра.

В този момент Майкъл си спомни заклещения крак на скелета, който бяха открили и истината проблесна в съзнанието му. Това беше скелетът на баща му.

Увлечени в опитите си да освободят стария професор Крейг, двамата мъже не забелязаха грозящата ги опасност.

Женският спинозавър беше усетил заплаха за гнездото и идваше да го защитава от на трапниците. Земята се тресеше под спътките ѝ. Внезапно Майкъл чу приближаващия тътен и се обърна, но вече беше късно. Огромният звяр бе съвсем наблизо. Към тях се приближаваше чудовище с размерите на шестетажна сграда. Спинозавър тичаше изправен на задните си крака и издаваше оглушителен рев.

Майкъл грабна мощната пушка за лов на слонове на баща си, която лежеше край него и

се изправи. Прицели се във връхлитащото чудовище и стреля.

Изстрелите проехтяха в праисторическата джунгла. Майкъл стреля, докато изпразни пълнителя на карабината. Със сигурност беше улучил, но вече беше късно.

Огромната глава на спинозавъра го удари като средновековен таран и отхвърли тялото му на няколко метра. Спинозавърът ги измина само с една крачка и грамадният му крак настъпи чавекът по гърдите и продължи да бяга напред още известно време. После рухна като отсечен на земята. Оръжието на човека все пак успя да го победи.

Десетки милиони години по-късно неговите студенти продължаваха разкопките. Недалеч от първия човешки скелет намериха още един, но целият изпочупен, с натрошени кости.

КЛАДЕНЕЦЪТ НА СТРАСТИТЕ

Застояваха се наблизо катуни, цигани хвърляха остатъци от храна и трупове на умрели животинки в него и после си тръгваха.

Дървари хвърляха бутилки и счупени сапове. Туристи - хартиени и найлонови кесийки, части от банички и кифли, остатъци от неизядени яйца и динени кори.

Вътре са повръщали, куражлии са и пикали. Един се опита да клекне, но едва не падна, заедно с пияната си приятелка, която го хвана в последния момент за ръката. Няма да повторят номера, съвсем не са еквилибристи. Сега са възрастни, улегнали хора, добро семейство. С умиление си спомнят какво салто направиха. Паднаха от другата страна, един върху друг, той - с гащи до коленете, без в тази паметна поза да има и най-малка проява на интимност, само върховна глупост, за щастие, без фатален характер. Падна само смачканият пакет цигари, за което той дори не си спомняше. Нито пък тя, защото не бяха интензивни пушачи и им беше все едно дали имат или не цигари.

Веднъж падна елен, със счупен крак агонизира четири дни и четири нощи.

Щеше да е по-дълго, ако не се случи нещо, което нямаше как да научи някой.

Изпод кишавата повърхност се подадоха две ръце, в едната имаше нож и му преряза шията.

Това не беше все още проява на разум, нито на живот. Беше спазъм на бездната, до която е проникнала болката. Кръвта на елена се пръсна, подежда като вино и съживи за кратки секунди гърлото. Витаеха цветни пламъчета, които никой не видя.

Имаше легенда за този кладенец - че някога се събирали около него нимфите и пиели вода, а водата била жива и отровна. Пие ли нормална жена от нея, превръща се нимфа. Забравя и дом, и мъж, и хуква из гората да прави любов със сатирите и другите нимфи.

Един стар циник, като чу легендата, пусна приказката, че явно кладенецът се е изчерпал, защото цялата му вода е бутилирана и пусната в обръщение. И цял свят е пил от нея.

Легендата се обърна на виц, а дали са пили някога нимфи, няма кой да напише. Кладенецът не дава вода за пиене. Събира се малко, повече кал, а боклуците се трупат от векове.

Иначе е дълбок, над четиридесет метра. Бездна е, не дупка.

Не е станал туристическа атракция заради кариерите и вече изчерпаната от всички страни

мина. Освен това, местността е самата оскъдица откъм природа и е, може би, най-жалкото място в тази малка и бедна, иначе прелестна страна. Има една неголяма гора наблизо и нищо друго, само печал и бит.

Постепенно взеха да замират и двете селца. Краищата им останаха безлюдни - къщи без обитатели. Падат сами прозорците и черчеветата.

Приятелят ми разказваше за тези места. Реши да иде и да чуе някоя и друга автентична приказка, че да напише по-различна от неговите истории. Казах му, че е излишно: въображението му е уникално, той ми каза "благодаря" и все пак отиде. На два пъти говорихме дълго по телефона. Май си пийваше. Пак, както някога е правел. Попитах го, но той отрече. Искях да му повярвам. Не го познавам от онзи период, но по думите му разбирам, че е било ад. Понякога го виждам изписан в очите му...

Точно в този период имах много ангажименти, а и делата по развода съвсем ме бяха разбили психически. От една страна - доволна бях, че не ме вижда такава, от друга - исках да е до мен. Наложих се да затворим и предприятието. Във всеки един от работниците виждах баща ми. С бръчките и мазолестите ръце. Прости хора, само душа, мускули и едно голямо измъчено сърце. Криза, нищо не успях да направя. Добре, че на-

мерих пари поне да им платя последните седмици.

Много ми дойде, отивам при него.

Намерих го в крайната барака. С тази пишеща машина на коленете е разбиващ. Прегръщам го, побърквам го от целувки. Късам му ризата, от живо глезене се разплаквам, просто съм размекната. Хлопат прозорците, няма ток, в печката - талпи от строшени къщи, газова лампа. Изобщо, декорът е веднъж!

Все едно съм в душата си напоследък. Казвам му го после, докато допрели рамене, лежим и пушим, а той ми отвърща:

— Никога не съм напускал това място!

Натъжи ме. Не бях съгласна.

— Понякога си и такъв, но от красивата му страна. Само понякога.

Заговори ми за кладенеца. Много мръсен бил. Уби ме, като каза, че от него черпел вдъхновение.

— Моля?

— Само нощем и се оглеждам. Не виждам нищо, но се помиривам. Като носител на времето, на ценностите ми. Затрупаната с мърсотия легенда, която вадя навън... За да страдам!

Прегърнах го, не му давах да говори така, но да го оборвам беше излишно. Това, което говори... Не го мисли. Не си тръгна с мен, но нямаше да стои вечно. Дори не го попитах до

кога ще остане.

На следващата седмица пак отидох. Беше късно и намерих бележка под нощната лампа. Малко щял да постои и да се върне.

Да, но се бавеше. Защо пък и аз да не видя този прословут кладенец!

Опитах се да прогоня тревогата, която ме обземаше, но тя ставаше все по-силна, колкото повече се доближавах. Несъзнателно ускорях крачка, докато накрая тичах, а сълзите ми течаха.

На няколко пъти се препънах. Имах само светлината от двете нещастни селца, фенерчето на запалката си и ясното небе, а пътеката – обрасла, буренясала. Някъде си изгубих обувките, а с него ще си поговоря. Сериозно ще си поговоря, не може така! Не бива да се поддава на натиска на душици, които нямат нито ръста му, нито таланта му, само житейската агресия и умението, за разлика от него, да се борят с нокти, зъби и лакти. Вярвах му и все си мислех, че и сам ще намери необходимата духовна сила, ще спре да бяга от света и да потъва в бездната на едно чуждо внушение.

Лоши сценки се разиграха около книгите му. Нищо особено, той ако знае какво е в строителния бизнес! Но няма да му махам с пръст, достатъчно го правят и без друго. Само ще поговоря.

Този негов кладенец! И онази къща... Не е

той! Не е!

Стигнах. Вече пицях. Нямах го.

Тогава чух гласа му от гърлото.

— Как си? – питам.

— Ти ли си? – гласът му е от близо, няма ехо.

— Какви са тези дивотии? – запалката ми се търкаля, грабвам я, но я изпускам, пада до него. Свети. Близо е, няма и метър. Това не беше ли по-дълбоко?

— Някакви коренища - спокойно отговаря.

— Добре ли си?

— Мога да движа само ръцете.

— А така! – хладно отвърщам. Ако си е счупил врата, ще имам жребец, който не го вдига и ще му бутам количката, това е.

— Спокойно, не съм се ударил. Заплел съм се. Нещо да му спусна. Но какво, няма какво!

Протягам ръка.

— Ще те повлека – отвърща ми.

— Хайде! – крещя му.

— Остави ме, не можеш!

— Хайде!

— Не можеш!

— Стиснала съм здраво в бедрата си нещо. Знаеш колко сила има в тях, нали. Мисля, че е пън. Няма да ме изпуснат. Ще се хванеш за ръката ми и ще се набереш.

Впи пръсти. Това не бяха неговите ръце, а нещо огромно, влажно и лепкаво, много по-

силно. И ме задърпа надолу!

Паднах от много по-високо, отколкото ми се стори, че е.

И го видях. Само от кръста нагоре беше той, но това не беше плът, а мръсотия в неговите форми, които се разпадаха. Превръщах се в същото, в което и той.

— Казах ти, не можеш! – рече ми за последен път виновно, с онзи негов тон, който единствено не обичах в него.

— Млъкни! – рекох му.

И за последен път се любихме. Преди да се разтворим и да се превърнем в мръсна каша.

СЪДЪРЖАНИЕ

Александър Торофиев

Изгубен 3

Андрей Филипов

Феномен 16

Антоан Антонов

Фюрерът Адолф Хитлер 42

Смисълът на човешкото съществуване 56

Извънземната 58

Виртуални фантазии 60

Благой Ранов

Щръклица 63

Бойко Бойчев

Пепи 74

Боян Ангелов

Решението на паяжините 79

Васил Венински

Дервиш баба 86

Орисия 90

Владислава Дойчинова

Comme il faut 94

Дарина Душкова

Изповед 114

Диана Атанасова

Малката стопанка 122

На големия залив 122

Биологът 127

Габриела цанева	
Толкова е рано	130
Георги Михалков	
Проучването.....	137
Илияна Каракочева	
Калайджийката.....	144
Родници	151
Горница.....	156
Лариса Ангелова	
Аз, Софроний.....	161
Люба Захова	
Вълчи сериал	170
Тщеславецът вълк	175
Вълкът – властник	178
Мариела Пидева	
Подаръка на слепия.....	183
Жълтото лале	195
Признанието.....	200
Без въпроси	203
Мариана Царкова	
Кутията	209
Мирела Занева	
Морска приказка.....	213
Нели Господинова	
Уроки.....	220
С думи на любов... ..	225
Олег Айранов	
Графиня за една седмица.....	232

Павлинка Георгиева

Лека нощ.....238

С вкус на къпини.....240

Павлин Пушкарров

Книга с опит за дописани приказки.....246

Билет - като пътуващо облаче.....248

Да, просто се смениха светлините.....250

В дъжда - когато сълзата е истина.....252

Полина Спартянова

Богатите също плачат253

Радост Ангелова

Бурда тютюн на мръкване.....258

Джудже по Коледа262

Севдалин Порчев

Герой?268

Жребецът282

Скелетът.....288

Стефан Кръстев

Кладенецът на страстите300

